virtual-project.eu

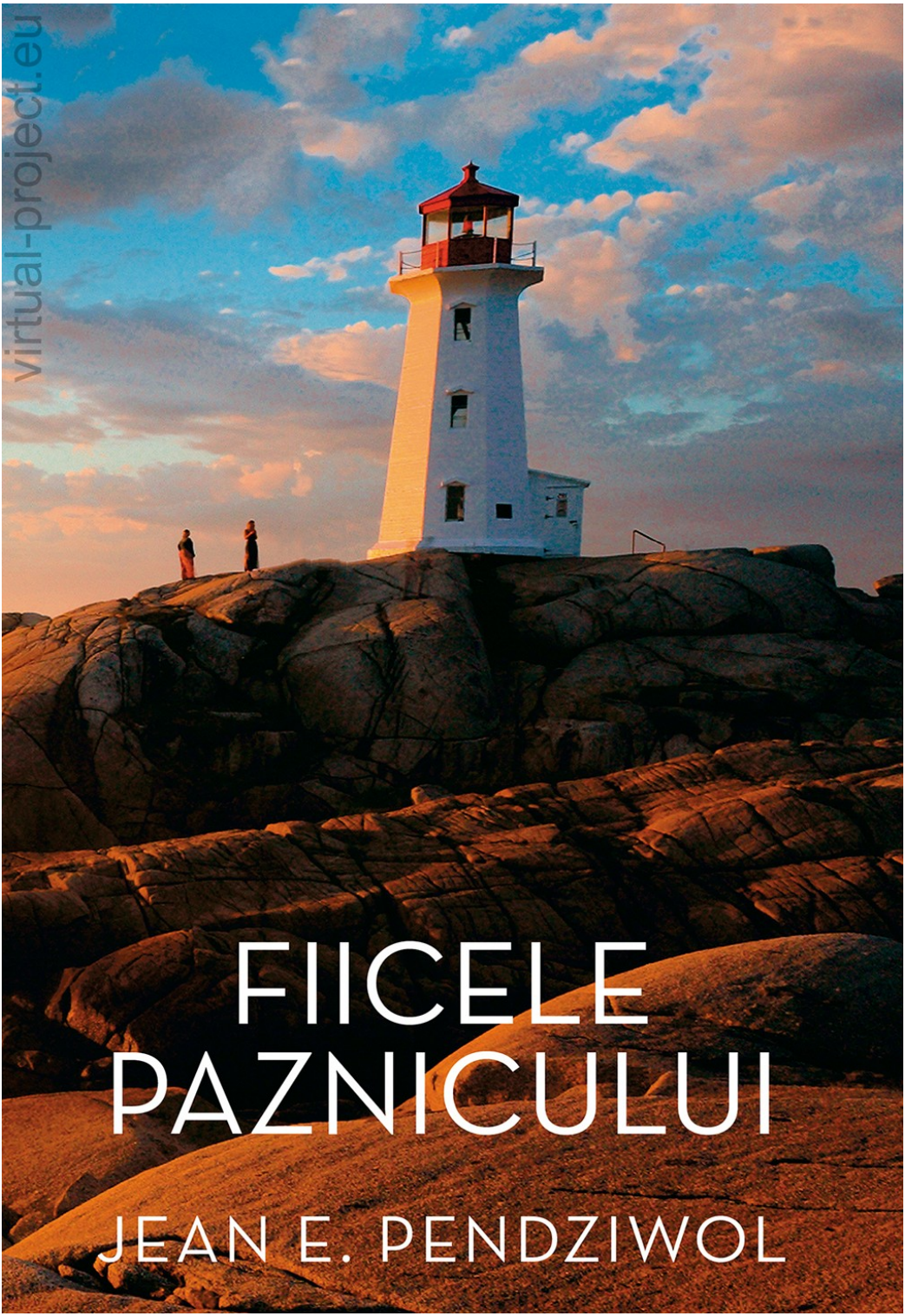

FIICELE PAZNICULUI

JEAN E. PENDZIWOL

JEAN E. PENDZIWOL

FIICELE PAZNICULUI

Original: *The Lightkeeper's Doughters* (2017)

Traducere din limba engleză de:
ALEXANDRU SZOLLO

virtual-project.eu

2019

Cu ape triste şi pustii,
Un lac cu stânci întunecate,
Şi pini ce-l străjuiesc până departe.

Lacul
EDGAR ALLAN POE (1809-1849)

Partea întâi

SFÂRŞITURI ŞI ÎNCEPUTURI

1.

Arnie Richardson

Labradorul negru îmbătrâneşte. Cu picioarele înţepenite de artrită, merge anevoie pe cărarea bătătorită, purtându-şi trupul vânjos peste rădăcini, printre plopi şi mesteceni. Având pe bot o mulţime de pete cenuşii, adulmecă aproape de nivelul solului, luând urma stăpânului.

E un ritual de dimineaţă, ce începe de la casele din Silver Islet[1] şi se continuă prin pădurea din Middlebrun Bay[2], un ritual pe care l-au urmat încă de când labradorul era un căţelandru cu picioare deşirate. Dar chiar şi atunci, cu atâţia ani în urmă, bărbatul avea părul cărunt, riduri în jurul ochilor şi fire argintii în barbă. Acum, bărbat şi câine merg încet, făcând grimase de durere din cauza articulaţiilor ţepene şi măsurându-şi cu grijă paşii. În fiecare dimineaţă când pornesc la drum în lumina palidă a zorilor, îi animă bucuria de-a mai putea face asta pentru încă o zi.

Bărbatul se sprijină de un baston, un par lung de pin, noduros, şlefuit mai întâi de valurile Lacului Superior[3], apoi lăcuit în atelierul lui, până a ajuns să lucească. Nu are nevoie de acesta până când poteca nu începe să urce, dar apoi strânsoarea lui e tot mai fermă, iar bucata de lemn devine parte integrantă din el. Fac un popas în vârful unei creste. Aici se unesc două poteci. Cea pe care au pornit ei întâlneşte drumul mult mai larg şi mai bătătorit ce face parte din traseul de drumeţii al parcului

[1] Insulă de mici dimensiuni din nordul provinciei Ontario, Canada (n.tr.).
[2] Golf din provincia Ontario, Canada (n.tr.).
[3] Cel mai mare dintre cele cinci Mari Lacuri ale Americii de Nord (n.tr.).

Sleeping Giant Provincial[4]. La ora asta, parcul e liniştit.

Această peninsulă, ce înconjoară marginile Lacului Superior, e un loc mistic; falezele stâncoase, parcă dăltuite, şi crestele bătute de vreme, cioplite în chip misterios de apă, ploaie şi timp, iau forma unui uriaş care-şi doarme somnul adânc într-un leagăn din apă îngheţată. Legendele vorbesc despre un zeu Ojibwe[5], Nanibijou, ce-ar sta întins la intrarea în Thunder Bay[6], un uriaş transformat în stană de piatră, paznic pe veci al depozitelor bogate în argint. Se prea poate ca povestea să fie un mit, dar argintul exista în realitate. Pentru extragerea bogăţiilor au fost săpate puţuri adânci, mult sub nivelul Lacului Superior, minerii care-au pornit în căutarea zăcămintelor riscând mereu să dea de apă. Mina a retrezit la viaţă oraşul ce fusese pe vremuri doar un cătun cu o mână de case din lemn, o fierărie, un magazin, toate abandonate în momentul în care Lacul câştigase bătălia şi îngropase argintul într-un mormânt de gheaţă. După câţiva ani, proprietarii cabanelor s-au întors, au şters de praf podelele şi mesele, au lustruit ferestrele, au bătut în cuie ţiglele desprinse, iar Silver Islet s-a retrezit la viaţă, chiar dacă doar pentru un sezon, în fiecare an. Timp de generaţii, familia bărbatului şi-a petrecut vara într-una dintre cabane, venind chiar şi iarna, în vacanţă, pentru câteva zile, sau chiar săptămâni, dacă vremea era blândă. Străbătuse poteca asta încă de când era copil.

Omul şi câinele coboară spre ţărm, câinele unduindu-şi coada prin aer, iar omul lovind cu bastonul ba pământul umed, ba câte o stâncă tare, pe cărarea ce duce spre golf. Lacul Superior se trezeşte la viaţă, dezbărându-se de ceaţa ce-l învăluise peste noapte, ca un văl. În ceasurile dinaintea răsăritului, sirenele de ceaţă ale farurilor din Trowbridge[7] şi Porphyry[8] au trimis semnale spre vasele nevăzute ce-şi croiau cu grijă drumul de-a lungul Thunder Bay, dincolo de golful de la piciorul Uriaşului Adormit, spre Isle Royale[9] şi pe culoarele de transport ale Lacului Superior. Dar odată cu răsăritul soarelui şi pe măsură ce

[4] Parc din peninsula Sibley, aflată în partea de nord-vest a provinciei Ontario (n.tr.).
[5] Trib de nativi americani care trăieşte în Canada şi nordul Statelor Unite (n.tr.).
[6] Oraşul-reşedinţă al provinciei Ontario, Canada (n.tr.).
[7] Comună din provincia Ontario, Canada (n.tr.).
[8] Insulă din nord-vestul provinciei Ontario, Canada (n.tr.).
[9] Cea mai mare insulă naturală a Lacului Superior, cu o suprafaţă de 535 de kilometri pătraţi (n.tr.).

vântul s-a înteţit, s-a dus orice vălătuc de ceaţă, iar sirenele au amuţit. Sunetul lor puternic şi ameninţător a lăsat locul păsărilor ce cântă serenade perechii ieşite la plimbare.

Pentru cei doi, alarma ar fi fost însă un acompaniament mai potrivit.

Câinele grăbeşte pasul, simţind apropierea Lacului. Oasele-i sunt obosite şi vederea slăbită, dar e labrador şi simte chemarea apei. Trece pe lângă bărbat şi merge cu pas întins pe plaja din Middlebrun Bay. Înhaţă un băţ din resturile ce plutesc la marginea Lacului, aduse de valuri în timpul unei furtuni recente. Merge de-a lungul ţărmului, iar urmele labelor sale în nisip sunt şterse de apa Lacului la fel de repede precum au apărut.

Bărbatul nu e cu mult în urmă, dar e suficient de departe încât câinele să simtă prezenţa ei înainte ca paşii stăpânului să lase prima urmă în nisip. Vederea labradorului e înceţoşată, dar poate distinge silueta acesteia când se iţeşte de după stânci sau copaci, de după nivelul ţărmului sau printre valuri. Câinele stă în apă şi latră. A scăpat băţul, a uitat de el.

E lungă de opt metri, are coca de lemn plină de aşchii, o gaură mare la babord, iar ghiul i se leagănă în ritm cu valurile Lacului. Fiecare mişcare a apei o desprinde de fundul stâncos şi o aşază la loc, lăsând-o în balans. Vela mare îi e încă ridicată şi fâlfâie în bătaia vântului. E ferfeniţă. Barca se leagănă, santina îi e spartă, iar Lacul Superior o pune în mişcare cu unduirile lui. Bărbatul nu are nevoie să vadă numele scris cu vopsea pe pupă ca să ştie că e vorba de *Wind Dancer.*

Se îndreaptă grăbit spre barcă, dar nisipul îi încetineşte înaintarea, iar urmele paşilor săi, secondate de aceea lăsată de capătul bastonului, par un mesaj în codul morse. Apa golfului e puţin adâncă, dar barca se află în acea parte a Lacului unde sunt stâncile. Bărbatul nu dă atenţie labradorului ce se agită, ci strigă în direcţia bărcii, ca să vadă dacă e cineva la bord. Înaintează împleticindu-se, pleoscăind prin apa îngheţată. Amorţeala începe să se facă simţită şi-i prinde picioarele ca într-o strânsoare, dar n-o bagă în seamă şi înaintează în continuare spre stânci, evitând porţiunea de apă dintre ambarcaţiune şi ţărm şi aruncându-se în carlingă, unde stă în picioare, tremurând.

Nu a mai fost niciodată la bordul *Wind Dancer*; dar amintirile

dau năvală gata să-l copleşească, când priveşte cârma ruptă şi parâma ce a plesnit. Îi vine în minte fortăreaţa pe care-o construiseră împreună, în copilărie, din bucăţile de lemn aduse de valuri, simte din nou smucitura undiţei, din ziua când au ieşit pentru prima oară singuri la pescuit în canalul Walker[10], în *Sweet Pea*, barca aceea cu vele în patru colţuri, simte gustul berii pe care-o furaseră dintr-un coş de picnic şi-o băuseră pe plaja cu nisip negru, din capătul insulei Porphyry. Aude nişte nume şoptite, Elizabeth şi Emily.

— Dar-ar dracii, Charlie!

Vorbeşte tare, uitându-se sus spre catarg, spre vela făcută ferfeniţă şi spre siluetele a doi pescăruşi care planează deasupra.

— Ce mama dracului ai mai făcut acum?

Au trecut şaizeci de ani de când şi-au vorbit ultima oară, şaizeci de ani de când insula Porphyry a fost mistuită de flăcări. A văzut de multe ori *Wind Dancer*, a auzit poveşti despre căpitanul ei, Elizabeth. Şi despre Emily. Dar el şi Charlie nu şi-au mai vorbit de atunci. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi gândit la episodul acela în care fuseseră complici, chiar dacă mânaţi de bune intenţii, şi regretele i-ar fi copleşit. Acel episod l-a bântuit. N-a trecut nici măcar o zi în care să nu se gândească la asta. Nici măcar una.

Bătrânul apucă un tachet[11] pentru a-şi menţine echilibrul şi aruncă o privire în jos, spre scara ce se zărea sub trapă. Zăreşte o pernă pentru scaun şi o şapcă de baseball ce plutesc. Pe masa din carlingă e o stivă de cărţi. Vela spălăcită folosită pe post de faţă de masă flutură în vânt, având alături un mănunchi de sfori.

Se aşază pe locul cârmaciului. Labradorul s-a potolit. Doar zgomotul păsărilor şi şuierul slab al vântului, împreună cu clipocitul apei şi cu scârţâitul ca un vaiet al bărcii, se mai aud şi îi mai întrerup şirul gândurilor. Charlie Livingstone nu e la bord.

Nu e nicio urmă de mişcare pe *Wind Dancer*; cu excepţia unei lămpi cu kerosen, ce pâlpâie, arzând slab, agăţată de ghiu ca lumina unui far.

[10] Canal aflat la sud de insula Porphyry din Ontario, Canada (n.tr.).

[11] Suport montat pe o navă, folosit de obicei pentru legarea parâmelor simple (n.tr.).

2.

Morgan

Ce pierdere de vreme! O adunătură de aşa-zişi buni samariteni, care visează împreună la politici tâmpite. „Studiem...” cum le-au zis? „Procese curative de reabilitare”. Ca să spună că au încercat, că s-au îndreptat plini de înţelegere spre un biet copil defavorizat – „Ia uite ce geniali şi progresişti suntem noi”. Captivi în bulele lor mici, cu odraslele lor cuminţi şi politicoase, care merg la şcoală şi-şi fac temele, depun petiţii împotriva mâncării nesănătoase, cer abolirea foametei din Africa, joacă-n echipa de baschet a şcolii şi nu vin niciodată acasă drogaţi sâmbătă seara. Şi se felicită singuri şi zic: „Ia uite ce părinţi buni suntem noi. Ia uite ce buni cetăţeni suntem noi”. De-ar şti ei!

Lasă-i să pună un biet plasture pe-o rană mare şi urâtă, să-mi arate calea cea bună. O să-mi cer scuze şi o să le accept, de formă, compasiunea. În realitate, nici măcar n-a fost vina mea. Sistemul m-a abandonat.

Pierdere de vreme, să mor eu.

Mi-au percheziţionat rucsacul. Trebuia să scap de el înainte să ajung la McDonalds. Sau măcar să fi scăpat de spray-urile cu vopsea. N-aveam cum să-i fac din vorbe. „Nu, domnule poliţist, nu am fost în apropierea Azilului Boreal. Nu, domnule, nu am nicio legătură cu acel graffiti. Spray-urile nu sunt ale mele. Le ţin pentru un prieten. Care? Păi, ăăă... nu-i aici”.

Dobitocii. Nu mi-a luat niciunul apărarea. Toţi ţineau ochii-n pământ şi beau Cola dietetică. Mă priveau de sus, ca părinţii lor. „Biata de ea? Poţi să spui că-i vina ei?”

Uite că da.

Când m-au adus acasă, mi-am dat seama că lui Laurie îi sărise ţandăra. Mi-a ţinut predici despre cât e de „dezamăgită” de mi-am dat ochii peste cap. Sunt în plasament la ei de peste un an şi, chiar dacă ei dau impresia că le pasă de mine, mie mi se rupe. Nu-s părinţii mei şi n-am de gând să mă prefac nicio clipă c-ar fi. N-o să stau mult timp cu ei. Sunt doar un copil în plasament dintr-o mulţime de-ăştia ca mine care au stat la ei.

Autobuzul opreşte clătinându-se în faţa unei clădiri uriaşe şi

mă lasă la Azilul Boreal înainte să plece mai departe în trombă. Am rămas singură pe strada tăcută, flancată de-un şir de copaci, şi bate un vânt rece. Ici şi colo, grămăjoare de frunze căzute se rostogolesc pe bordură. Merg în urma lor, până ajung la intrare.

Doamne, ce mă seacă toamna!

* * *

Uşa e încuiată şi trag de câteva ori de ea înainte să observ interfonul. Normal că-i încuiată. Locul ăsta-i ticsit de babalâci bogătani, din ăia care-şi permit să aibă propriile asistente medicale, bucătari cu normă întreagă şi apartament lângă râu. De parcă le-ar păsa. Poate nici nu-şi aduc aminte ce-au mâncat la micul dejun. Apăs pe sonerie şi prin interfon se-aude o voce bruiată de hârâieli. Nu înţeleg o iotă din ce spune, dar cred că mă întreabă care-i numele meu.

— Morgan. Morgan Fletcher.

Urmează o pauză lungă înainte să se audă soneria şi clicul ce descuie uşa.

Găsesc biroul administraţiei şi mă opresc, pentru a bate la uşa întredeschisă. La birou, o femeie între două vârste răsfoieşte dosare.

— Ia loc, Morgan, spune ea, fără să se sinchisească să ridice ochii.

Pe o plăcuţă abia vizibilă din cauza maldărelor de acte de pe masă scrie „Anne Campbell, director executiv al departamentului de asistenţă socială”. Cred că o să-mi administreze „procedura curativă de reabilitare”.

— În regulă, oftează doamna Campbell, deschizând dosarul pe care îl ţinea în mână. Tu eşti Morgan Fletcher. Îşi scoate ochelarii şi-i pune pe birou. Înţeleg.

Ştiu ce înţelege. Înţelege ce vrea când îmi vede părul lucios, negru ca noaptea, drept. Sau machiajul negru din jurul ochilor cenuşii, blugii mulaţi, cizmele înalte şi cerceii argintii înşiraţi pe lobii urechilor. Sau faţa palidă, devenită şi mai palidă de la machiaj, şi buzele de un roşu aprins.

Mă las pe spate în scaun, picior peste picior. Deci aşa vine treaba. În regulă.

— Ei bine, Morgan, o să prestezi muncă în folosul comunităţii, aşa-i? Aici scrie că ai fost de acord să cureţi graffiti-ul şi să ajuţi cu alte lucrări de mentenanţă, sub supravegherea omului nostru de serviciu. Mă priveşte din nou. O să vii aici în fiecare marţi şi

joi, timp de patru săptămâni, după ore.

— Mda.

Lovesc uşor cu vârful piciorului partea din faţă a biroului şi-mi privesc unghiile de la mâini. Sunt vopsite în roşu, ca buzele. Roşu sângeriu.

— Înţeleg, spune ea.

Iar. Doamna Campbell se opreşte o clipă, şi-mi dau seama că mă studiază. Ştiu ce e-n dosarul ăla. N-am nevoie de criticile ei. Sau, şi mai rău, de mila ei. Mă uit la o plantă agăţătoare, aşezată pe dulapul cu dosare. Oftează din nou.

— Păi, atunci cred c-ar fi bine să-ţi facem cât mai curând cunoştinţă cu Marty.

Lasă pe birou dosarul în care se află tot trecutul meu şi, n-am de ales, o urmez pe hol.

Marty e bătrân, dar nu chiar ca ăştia care stau aici. Cu burta aia rotundă încadrată de bretelele de la pantalonii roşii seamănă cu un Moş Crăciun fără barbă. Sprâncenele lui par să aibă o voinţă proprie. Sunt îndreptate în jos, albe ca zăpada şi stufoase, cu fire de păr întinse în toate direcţiile. Stufoşenia lor compensează lipsa părului de pe creştet. Acolo are o chelie lucioasă, iar la ceafă, o porţiune cu păr ciufulit care se întinde de la o ureche la cealaltă. Ochii de sub sprâncenele rebele îmi atrag cel mai mult atenţia: sunt de un albastru pătrunzător, au culoarea cerului într-o zi rece de iarnă.

Marty stă la biroul lui, o masă veche aşezată foarte aproape de un perete, într-o cameră tehnică înţesată de lucruri. Pe masă este un teanc de ziare şi o carte pe coperta căreia se află poza unei picturi înfăţişând o dansatoare. Recunosc pictorul: Degas[12]. E unul dintre preferaţii mei. În cartea aia veche a noastră, făcută ferfeniţă, erau picturi ale tuturor impresioniştilor[13], dar Degas îmi plăcea cel mai mult. Probabil că Marty foloseşte paginile cărţii ca să şteargă pensulele.

— Ea e Morgan, spune doamna Campbell.

Se ridică, îşi aranjează pantalonii cu bretele şi mă priveşte cu ochii ăia albaştri, ca de gheaţă, până când îmi cobor privirea şi

[12] Edgar Germain Hilaire Degas (1834-1917), pictor francez cunoscut pentru picturile sale ce reprezintă balerine (n.tr.).

[13] Curent în pictură, şi mai apoi în toate artele, în care accentul este pus pe impresiile produse de o scenă sau un obiect. Este un curent ce marchează desprinderea artei moderne de formalismul tradiţional, dezvoltat în pictură mai ales în Franţa secolului al XIX-lea (n.tr.).

încep să mă uit fix la gresia pătată.

— Morgan, spune el, dând din cap ca pentru a aproba. Te-am aşteptat. Stai să-mi iau o salopetă pe mine.

Doamna Campbell se întoarce şi pleacă fără să mai scoată o vorbă.

Am impresia că faptul că-s aici are mai mult legătură cu Marty decât cu ea.

3.

Elizabeth

Ceaiul a fost servit la ora care trebuie, ca de obicei. E unul dintre lucrurile care-mi plac la locul ăsta.

Cred că înclinaţia spre rutină este un obicei rămas din copilăria petrecută la far. Timp de atâţia ani viaţa mea a fost măsurată în ore şi în minute, împărţită între timpul de acasă şi timpul de la serviciu, presărată de momente ca aprinderea şemineului, pornirea mecanismelor, verificarea nivelului combustibilului.

Aici încep să mă simt ca acasă. După atâţia ani. Câţi au trecut? Să tot fie vreo trei de-acum. Zilele par că se contopesc; anotimpurile se întrepătrund, am pierdut şirul. Am avut noroc c-am găsit locul ăsta, unde pot fi destul de liberă şi să am parte de îngrijirile de care am nevoie. În plus, era timpul să revin, să las mica vilă de pe coasta Toscanei, unde am stat aproape jumătate de secol. Ne-am mutat acolo ca să fim în apropierea mării, să auzim pescăruşii şi valurile ce se izbesc de ţărm. Dar ne-am dat seama că Marea Ligurică[14] nu-i la fel de capricioasă ca Lacul Superior, aşa că era doar un substitut de casă. Am fost fericite pe cât te-ai aştepta să fie o pereche de fiinţe ciudate, care trăieşte izolată de privirile iscoditoare ale celorlalţi. Şi fiecare am lăsat câte ceva în urmă, un soi de moştenire. Moştenirea mea n-aş putea spune c-a fost una fabuloasă; doar o adunătură de cărţi, din care o parte se mai găsesc în magazinele de suvenire şi în galeriile de artă din jurul lumii.

Stau în scaunul tatei, cu cuvertura pe care am cusut-o

[14] Mare situată între insula Corsica şi regiunea Toscana din Italia (n.tr.).

împreună cu Emily, pe genunchi. Fereastra e deschisă, lăsând briza toamnei să pătrundă în cameră.

Trebuie să am grijă să nu mă opăresc cu ceaiul. Pipăi tava cu degetele, apoi ceainicul mic, conturul ciocului, mânerul. Cu cealaltă mână găsesc ceaşca. Când torn, încep să număr. Ştiu că în ceaşcă încape până ajung cu număratul la cinci. Mi-au adus pliculeţe de zahăr, de fiecare dată câte două, deşi folosesc doar o parte dintr-unul. Linguriţa nu e la locul ei obişnuit, o caut şi o găsesc lângă lapte. Când termin, duc ceaşca la gură, suflând uşor, nu pentru c-ar fi nevoie, ci din obişnuinţă, şi sorb o gură. Oftez şi mă afund în scaunul tatei.

Mă visez din nou în tinereţe, pe vremea când părul mi-era ca pana corbului şi ochii mi-erau ageri. În visele pe care le am, dansez. Mă aflu din nou pe Porphyry, insula tinereţii mele, pe plaja cu nisip negru, vulcanic, acolo unde apa lacului mângâie ţărmul, iar vântul face stuful să se legene. Mă aplec să adun mănunchiuri de ruşuliţă şi de piciorul-cocoşului, pe care le pun lângă margaretele deja culese, pe care le ţin în mână. Emily e şi ea cu mine, frumoasa şi tăcuta Emily, mereu uşor visătoare. Ne strângem mâinile, suntem două părţi ale aceluiaşi întreg, râdem, dansăm şi ne rotim până când cădem pe pământul cald, cu răsuflarea tăiată, privind spre norii ce străbat cerul verii.

Dar, în ultima vreme, prin visele mele bântuie un lup. Îl văd cum se uită la noi printre copaci. Se strecoară printre trunchiurile mestecenilor şi brazilor, mergând de-a lungul ţărmului, privindu-ne cum dansăm, cu ochii lui galbeni. Are o privire rece. Lui Emily nu îi e frică de lup. Se uită la el până când acesta se aşază la marginea plajei, aşteptând. Dar pe mine mă sperie. Ştiu de ce e aici. În fiecare zi vine mai aproape, mergând tiptil, şi trece tot mai mult timp până se aşază.

E unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să mă mut înapoi pe malul Lacului Superior. În ciuda durerii şi a amintirilor care mă leagă de locul ăsta, aici sunt cât se poate de aproape de casă, de insula Porphyry, de far. Asta şi-ar fi dorit Emily.

Iau încă o gură de ceai. Deja s-a răcit. Soarele după-amiezii pătrunde prin fereastră, încălzindu-mă mai tare decât băutura. Ţin ceaşca în poală, cu grijă, şi îmi întorc faţa spre razele de soare pentru a le primi îmbrăţişarea.

Aud vocea lui Marty de afară. Marty este sufletul locului. Şi se pricepe la artă aproape la fel de bine ca mine. Înainte să mă

lase vederea, îmi aducea cărţi cu picturi, iar în timp ce ne beam ceaiul, el dădea paginile şi comentam sau criticam picturile, în funcţie de artist. Mă asculta atent cât timp îi povesteam întâmplări din prin călătorii sau diverse lucruri pe care le-am aflat de-a lungul vieţii petrecute prin galerii de artă, studiindu-i pe maeştrii picturii. „Femeia din pictura aceea era iubita pictorului”, spuneam atunci când ne uitam la o pictură a lui Renoir. „Pictura asta, îi mai spuneam, a fost furată de la evrei pe vremea Holocaustului şi găsită câteva decenii mai târziu în podul unei case din Italia. Un american a cumpărat-o, pretinzând că-i aparţinuse stră-străbunicului său din Olanda înainte de război”. Cel mai mult ne plac impresioniştii. „Pictorul ăsta a angajat trei oameni ca să aibă grijă de grădinile lui mari, cât vedeai cu ochii, Marty, grădini pline cu iazuri, cărări şi cu toate florile pe care ţi le-ai putea imagina. Priveşte numai la toate culorile alea”. Fusese unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am vizitat. Am stat pe pod, am atins arbuştii de glicină. Dar şi acolo am dat peste prea multă lume, ca peste tot, aşa că am plecat.

Trebuia să-mi dau seama că o să-i recunoască lucrarea, liniile simple, efectul de mişcare şi modul în care se folosise de culori. Mi-a aruncat o privire întrebătoare şi eu i-am răspuns tot din priviri. E singura persoană căreia i-am povestit trecutul meu. Nu prea vorbeşte, dar mă ascultă. Mie îmi e de-ajuns.

Tot Marty şi-a dat seama şi când a început să-mi slăbească vederea. N-a spus o vorbă. N-a lăsat să se vadă că-mi zărise mişcările stângace sau cum şovăi în timpul mersului. Doar că n-a mai adus cărţi şi în locul lor a venit cu casete. Chopin, Mozart, Beethoven. Ne beam ceaiul lăsând muzica să dea naştere culorilor pe care nu le mai puteam vedea.

Îmi dă impresia că înţelege. Că ştie cât de mult o jelesc pe Emily, dacă se poate numi aşa. Eram Elizabeth şi Emily, cele două gemene, fiicele paznicului de far. Mi-e greu să fiu altcineva. Să fiu doar Elizabeth.

Când cu puţina vedere ce mi-a mai rămas zăresc o umbră, îmi dau seama că peste raza mea de soare trece un nor, iar aceasta nu mai străluceşte. Briza mişcă uşor jaluzelele şi simt cum un val de frig trece prin ochiurile cuverturii. Pentru mine, toamna e un anotimp încântător, când natura e pictată în culorile maeştrilor. Sunt atâţia oameni care urăsc acest anotimp, în

ciuda splendorii şi a romantismului său, văzându-l ca pe o poartă către un fel de sfârşit, către o iarnă a morţii. Dar pe mine toamna mă face să mă simt *vie.* Toamna e începutul şi sfârşitul în acelaşi timp.

Fără nicio tragere de inimă, îmi mut privirea dinspre raza de soare ce dispare şi aşez cu grijă pe tavă ceaşca de ceai pe jumătate goală. Împăturesc cuvertura şi o pun pe braţul scaunului. A sosit timpul. Mă ridic cu grijă şi merg spre uşă, oprindu-mă în dreptul intrării, cu mâna pe clanţă, ezitând. E ritualul zilnic ce-mi dă senzaţia, chiar şi numai pentru o clipă, că sunt din nou întreagă. Ajung în hol şi mă îndrept spre aripa cealaltă, aflată în direcţia opusă camerei mele.

4.

Morgan

— Şi zici că singură l-ai făcut?

Când Marty mă întreabă asta, lasă de înţeles ceva mai mult. E o întrebare, dar nu numai.

Umplem o găleată cu apă caldă de la chiuveta pe care o are în birou. Marty are pregătită încă o găleată, o grămadă de perii şi alte chestii.

— Da, normal, răspund eu.

Trebuie să fac ce-mi cere, dar nu-s obligată să-i spun mai mult decât le spun poliţiştilor. Ştiu că nu crede c-am venit aici singură azi-noapte.

— Ai dat cu vopsea-spray?

— Îhâm.

Ducem găleata şi sculele afară, în grădina azilului. Locul n-arată rău pentru o închisoare de moşi. Sunt multe plante, poteci şi o terasă mare cu mese şi scaune, ce se află într-un foişor din lemn. Multe flori s-au ofilit deja şi au fost tăiate. Dar mai sunt unele mov. Seamănă cu margaretele, dar nu sunt chiar margarete. În partea din spate se află gardul ce separă curtea de drumul pentru biciclete, ce se întinde de-a lungul râului.

Marty poartă o geacă roşie în carouri, iar eu m-am echipat cu salopeta lui albastră. Dăm ocol grădinii şi ne îndreptăm spre

porţiunea de gard ce se află în direcţia opusă clădirii. El aşază găleata pe peluză şi rămâne pe loc, cu braţele încrucişate.

— Nu iese la spălat, spune el.

— Să mori tu, murmur, exact atât de tare, încât s-audă.

Marty rămâne pe loc, uitându-se la gard.

— Ce vopsea ai folosit?

Ăsta vorbeşte serios?

— Vopsea SPRAY.

— Nu-i cine ştie ce de capul ei.

Acum văd şi eu c-aşa stau lucrurile. Vopseaua a fost un răhăţiş ieftin care a stropit fără să acopere suprafaţa aşa cum mi-aş fi dorit. Mă aşez la masa de picnic şi nu-i răspund. Am tot timpul din lume pentru întrebările lui.

— N-ai terminat?

— Ce?

— Ştii tu... n-ai terminat de vopsit?

Privesc graffiti-ul. Marty are dreptate, e neterminat.

— Neh. A chemat cineva poliţia, şi noi... adică eu, am tăiat-o.

Era prima oară când făcusem unul atât de mare. Voiam să le-arăt că sunt destul de bună ca să fac parte din gaşca lor, şi numai aşa aş fi reuşit. L-am făcut singură, dar Derrick a venit cu mine. Ar fi trebuit să-mi poarte de grijă, să se-asigure că nu mă prinde nimeni.

I-am cunoscut la o petrecere la care m-a dus Derrick. Stăteam la masa din bucătărie. Desenam o schiţă pe o cutie goală de pizza, iar unul dintre ei a început să se uite la ce făceam. Desenasem de atâtea ori la rând aceeaşi chestie, iar şi iar şi iar, încât devenise ceva ce venea de la sine şi de care de-abia eram conştientă. Nu ştiu de ce am ales desenul ăla, dar era unul dintre cele care-mi plac şi jonglam cu el ca să-l personalizez, cumva, fără să-l schimb prea mult. Când am văzut că se uită la desen, l-am acoperit cu mâna şi am încercat să împing cutia într-o parte. Dar m-a oprit. A luat în mână cutia şi a privit atent. Mi-a spus că desenul e bun, foarte bun, şi m-a întrebat dacă m-am gândit vreodată să-l fac în format mare, pe un perete. Nu prea îmi dădeam seama la ce se referă. Derrick mi-a spus mai târziu cine e, că face parte dintr-o gaşcă de graffiti. Mi-a arătat câteva dintre operele lor de prin oraş şi erau bengoase rău de tot.

I-am întâlnit din nou după câteva săptămâni şi, după ce-am

băut câteva beri, ne-au chemat, pe mine şi pe Derrick, să mergem cu ei la depouri. Mie-mi plăcea să cred că m-au chemat pentru că le-a plăcut desenul meu, dar ştiu că o făceau doar pentru că era Derrick acolo. Nu-mi păsa, oricum; pur şi simplu, eram bucuroasă că m-au luat şi pe mine. Am stat cu ochi-n patru, cât timp ne-am furişat pe lângă trenul de lângă silozurile abandonate, cu inima bătând să-mi sară din piept, cu palmele transpirate. Doamne, ce încântare! Să-ţi aşterni sufletul pe un perete sau pe un vagon, şi-apoi, făcând un pas înapoi, să-ţi contempli temerile, speranţele, visurile şi defectele. Şi-apoi mergând prin oraş, tu şi alţi oameni, să vedeţi dovada c-ai fost acolo, c-ai existat. Voiam să trăiesc şi eu experienţa asta. Am furat nişte vopsea de la Canadian Tire[15] şi am început să lucrez la *tag*-ul[16] meu, să mă gândesc la desen, să fac mici chestii pe ici, pe colo. Mă simţeam de parcă eram Banksy[17], să mor de nu.

Marty se holbează la gardul ăla de zici că-i vreo galerie de artă.

Nu scoase decât un „Hm”.

Vopseaua a început să se cojească, exceptând porţiunea unde curăţ eu. Mi-am ales prosteşte locul în care să scriu, acum îmi dau seama. Marty merge spre gard, desprinde cu unghia o bucată de vopsea uscată şi o lasă să cadă. Gardul avea nevoie de un strat nou de vopsea cu mult timp înainte să mă apropii de el cu doza de spray.

— O să trebuiască să răzuieşti mai întâi cu şpaclul. Îmi dă un şpaclu. În ambele sensuri. Pe urmă speli cu peria de sârmă.

Se întoarce şi pleacă fluierând spre intrare.

* * *

Derrick mi-a cumpărat un iPod şi căşti. Întotdeauna îmi ia tot felul de chestii. Ei, nu chiar întotdeauna. Dar apare uneori din senin şi-mi zice: „Ţi-am luat ceva”. Şi totu-i grozav. Noi suntem grozavi. Câteodată nu primesc nicio veste de la el zile întregi, şi-atunci mă întreb ce naiba am făcut. N-aş zice că-mi pasă neapărat. Relaţia noastră e o chestie drăguţă, dar mi se cam rupe.

Când ascult muzică, timpul trece repede. După câteva ore de

[15] Lanţ canadian de magazine de articole sportive şi pentru casă şi grădină, deschis în 1922, în Ontario (n.tr.).

[16] Semnătura unui pasionat de graffiti (n.tr.).

[17] Artist de graffiti englez cunoscut doar sub acest pseudonim, faimos pentru desenele sale cu mesaj politic şi social (n.tr.).

răzuit, gardul arată mizerabil. Vopseaua se desprinde uşor pe porţiunile ce n-au fost atinse de culorile mele deschise şi în scurt timp bucăţele de vopsea albe, mov şi albastre sunt răspândite peste tot prin grădină şi pe pământ.

În sfârşit, se întoarce Marty. Nu l-am mai văzut de când m-a lăsat aici cu şpaclul, dar nu mă păcăleşte el pe mine. Ştiu că m-a privit nonstop. Sunt sigură că directorul executiv Anne Campbell mă urmăreşte şi ea de după vreo fereastră.

— E un început, e tot ce-mi spune Marty.

Ia găleata, aruncă apa într-un tufiş şi se întoarce în clădire, aşa că îl urmez, cărând restul sculelor. Dau jos salopeta şi o agăţ în cui. Peste tot pe cizme e vopsea cojită.

— Data viitoare, ţi-ar prinde bine alte încălţări.

Marty stă cu spatele, agăţându-şi geaca în carouri în cuiul de lângă salopetă. Fără să mă privească, spune:

— Ne vedem joi.

Ce mai pierdere de vreme!

5.

Elizabeth

I-am cerut uneia dintre asistente să mă scoată la aer, în scaunul cu rotile. E prea frumos afară ca să stau între pereţii de beton şi să zăresc lumina soarelui filtrată prin geamuri. Trupul meu slăbit are nevoie de aer curat şi de razele soarelui, ca să poată trece prin lunile lungi de iarnă ce o să vină.

Cred c-aş fi putut să ies şi singură, ajutându-mă de cadrul de mers, dar îmi e tot mai greu să fac asta pe măsură ce îmi slăbeşte vederea şi văd doar umbre jucăuşe trecându-mi prin faţa ochilor, ca nişte fantome ce refuză să mai prindă contur. M-am îmbrăcat cu o haină călduroasă din lână ca să fac faţă frigului, iar picioarele îmi sunt învelite cu o pătură din lână. Port ochelarii de soare pe care mi i-a dat Marty în vară. Ochii au devenit sensibili la vânt şi la lumină. Ce ironie!

— Cum e, domnişoară Livingstone? întreabă infirmiera după ce mă împinge uşor sub foişor.

E tânără. Îi recunosc vocea, dar e nouă şi n-o pot asocia cu

imaginea vreunei feţe din memorie. Acum nu am nevoie de prea mult sprijin, dar, dacă o să fie cazul, nu trebuie decât să-l cer.

— Dacă nu te superi, îi spun, du-mă doar un pic mai încolo, unde bate soarele.

Îmi face pe plac.

Noaptea trecută a fost una agitată. Am oscilat între somn şi veghe, bântuind prin lumea viselor, cu mintea rătăcind printre poveşti iluzorii. N-am mai văzut lupul plimbându-se, dar am simţit răsuflarea lui fierbinte şi umedă pe pielea mea rece şi uscată. Am căutat-o cu disperare pe Emily, am strigat-o, dar vocea nu se făcea auzită din cauza zgomotului valurilor ce se izbeau de stâncile insulei Porphyry. Mâinile, alunecoase din cauza transpiraţiei, smulgeau crengile care atârnau ca nişte perdele întunecate, acoperind pădurea. Când m-am trezit, tresărind, inima-mi bătea cu putere.

N-a sosit încă vremea.

Am rămas o perioadă întinsă, nemişcată. N-a fost nevoie s-aprind lumina când m-am dat jos din pat. Ştiam în amănunt fiecare colţişor al camerei. Patul simplu, acoperit cu o cuvertură pe care eu şi Emily am împletit-o, cu atâţia ani în urmă, din resturi de material adunate de prin gunoaie sau ciopârţite din rochiile vechi. Un dulap mic, lipit de peretele din capătul camerei, care are în cele două sertare amintiri cât pentru o viaţă. Scaunul pe care stătea tata când citea ziarul; singurul scaun care a rămas din cabana paznicului de far şi a călătorit împreună cu noi când am părăsit insula. Ne-a aşteptat în podul lui Maijlis aproape şaizeci de ani, cât timp Emily şi cu mine am cutreierat prin lumea întreagă. Sunt zile în care mi se pare că simt încă mirosul fumului pe tapiţeria veche.

În picioarele goale, îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte din bumbac, am traversat camera ca să deschid fereastra. Briza rece şi umedă a pătruns imediat înăuntru. Părul, de culoarea bufniţei polare, mi s-a lipit de frunte, încâlcit, rămas aşa după somnul agitat. Pe când mă aşezam comod în scaunul tatei, vântul m-a străbătut ca un fior, alungând urmele ceţoase ale visului. Puteam auzi sunetele clare ce răzbăteau în noapte. Zgomotul unei treceri de cale ferată şi trenurile schimbând macazul, motoarele lor diesel gemând de efort. O sirenă. O ambulanţă. Cineva trecea printr-un moment cumplit. Maşini. Nu multe. Probabil că era târziu. Sau foarte devreme. Nu bătea

vântul care face, de obicei, copacii să vorbească între ei. Şi atunci l-am auzit. Slab. Foarte slab, dar l-am auzit limpede.

Un semnal de ceaţă.

Am aţipit puţin şi am rămas locului până când n-am mai putut îndura frigul îmbrăcată doar în cămaşa subţire, aşa că m-am strecurat înapoi sub pătură, aşteptând s-aud pe holuri sunetele dimineţii.

Dar acum e după-amiază; soarele a alungat toată umezeala din aer şi a încălzit pământul îndeajuns încât pot simţi mirosul solului bogat. E meritul lui Marty. Se pricepe la fertilizator şi compost. Şi, asemenea pictorilor din cărţile lui nepreţuite, e expert în culori. Stelişoarele trebuie să fi început să înflorească; mov ca levănţica, galben aprins în mijloc. Poate că mai sunt şi anemone japoneze. Crizantemele în mod sigur rezistă până-n perioada asta.

Aud vrăbiile agitându-se pe sub masa de picnic. Şi se mai aude un sunet. Un fel de râcâit. Şi tempoul slab al muzicii din depărtare, ce sună în mod bizar a Mozart. Ah, da. Mi-a spus Marty ceva despre asta. Este o fată, Morgan, zicea el. A vandalizat gardul acum câteva săptămâni, după care unii şi alţii au început să comenteze despre lipsa de respect a tinerilor de azi. Nu şi Marty. El mi-a spus, în stilu-i ezitant, că desenul ei îl intriga. Dar ce mă intrigă pe mine e muzica lui Mozart.

Îmi dau seama că adormisem de-abia atunci când mă trezesc şi aud sunetul unor paşi venind spre mine, pe trotuar.

Presupun că e infirmiera, care vrea să mă ducă înapoi în camera mea. Cât de bătrână am ajuns! Dorm într-un scaun cu rotile, înfăşurată în lână, ca un copilaş. Oare sunt la capătul drumului?

Se aud trei perechi de paşi. Curios. Vrăbiile ciripesc în continuare, dar răzuitul constant, ritmic, din spatele gardului se opreşte brusc.

— Domnişoară Livingstone. Vocea îi aparţine doamnei Campbell. Aceşti doi poliţişti vor să discute ceva cu dumneavoastră. Doriţi să vă duc înăuntru?

Ar fi trebuit să recunosc sunetul pantofilor. Trebuie să fi fost unii negri, rigizi, lucind, ca pantofii proaspăt făcuţi.

— Nu, nu, mulţumesc, Anne, sunt sigură că orice ar avea de spus îmi pot comunica şi aici. Luaţi loc, vă rog. Le fac un semn din cap spre mesele de picnic.

— Foarte bine. O să fiu în biroul meu dacă aveţi nevoie de mine. Sunetul pantofilor comozi ai doamnei Campbell se îndepărtează.

— Domnişoară Livingstone, eu sunt ofiţerul Ken Barry. Ea este partenera mea, ofiţer Cheryl Coombs.

Nu întind mâna. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar din experienţă ştiu că oamenii legii rareori aduc veşti bune.

— Tocmai ne-am întors de la o întâlnire cu Paza de Coastă, şi... Ofiţerul Barry îşi caută cuvintele. A fost găsită o ambarcaţiune cu pânze, eşuată, avariată şi abandonată, în Middlebrun Bay, în apropiere de Silver Islet. Numele bărcii este *Wind Dancer.* A fost înmatriculată pe numele lui Charles Livingstone. Fratele dumneavoastră.

Aud din nou vrăbiile. Parcă s-ar certa.

— Domnişoară Livingstone, există şanse mici să fi reuşit să ajungă la ţărm. Domnul care a descoperit-o – un anume Arnie Richardson, care susţine că vă cunoaşte – a reuşit să treacă prin apă şi să urce la bord. Este posibil ca domnul Livingstone să fi reuşit să iasă cu bine din ambarcaţiune. Face o pauză. Este posibil, dar, din păcate, puţin probabil. Ne-ar ajuta să ştim ce căuta aici, pe lac, în perioada asta, şi încotro se îndrepta. Am putea restrânge astfel zona căutării. Vă vine în minte ceva care ne-ar putea ajuta?

Trebuie să fie mai mult de zece vrăbii. Se aud de parcă ar sta în hortensiile de lângă capătul gardului, aşteptând să se întoarcă pe terasă.

Unul dintre poliţişti pune ceva pe masă.

— Astea au fost găsite în barcă. Par jurnale vechi, de pe insula Porphyry; e posibil să fi aparţinut tatălui dumneavoastră. Arnie Richardson s-a gândit că e bine să intre în posesia dumneavoastră. Ne-a spus că, din câte a auzit, v-aţi mutat înapoi în Thunder Bay şi v-am putea găsi aici.

Vrăbiile s-au pus din nou în mişcare; ajung din câteva bătăi de aripi până pe ramurile tufei de liliac. Se odihnesc pentru o clipă, iar un corb se agită umplând spaţiul cu prezenţa lui zgomotoasă. Sunt obosită. E timpul pentru ceaiul de după-amiază. Am de la Marty cutia aceea de biscuiţi de casă. E lângă lampa cu petrol, ce seamănă cu aceea pe care-o găseai mereu în cabana ajutorului paznicului de far de pe Porphyry. Vrăbiile s-ar bucura să primească nişte firimituri de biscuiţi de casă.

Trebuie să ţin minte să le duc mâine un biscuit sau doi, dacă va fi vreme frumoasă şi se poate sta afară.

Dar ei stau şi aşteaptă să spun ceva. Au vorbit cu Arnie Richardson. Vor să ştie ce era cu Charlie. De ce era pe *Wind Dancer.* Încotro se îndrepta. Nu-şi dau seama că devenise ca un străin pentru mine. Dar chiar şi aşa, ştiu. Se putea îndrepta spre un singur loc.

— Insula Porphyry. E posibil să fi mers spre insula Porphyry.

6.

Morgan

Iau din nou şpaclul şi încep să răzuiesc vopseaua pe o altă parte a gardului. De data asta m-am încălţat în bocancii de lucru ai lui Caleb, care-s cu două numere mai mari. Laurie şi Bill l-au avut în plasament mai mult decât pe mine, dar nu-i decât o lepră împuţită, aşa că probabil nici măcar n-o să le simtă lipsa. Cu bocancii ăştia şi salopeta de lucru a lui Marty, zici că-s un personaj din desene animate. Sunt de râsul curcilor.

Poliţaii au plecat, dar bătrâna a rămas în scaunul ei cu rotile. Doamne, ce penibil arată cu ochelarii ăia de aviator, cu părul lung, drept, mai alb decât zăpada, care-i cade peste umeri. Cred că are pe puţin suta de ani. Nici nu pot să-mi închipui cum e să fii atât de bătrân, să nu mai aştepţi nimic de la viaţă. Probabil că nici nu mai ţii minte nimic, deci ţi-ai pierdut şi trecutul. Nu-ţi rămâne nimic, doar aerul pe care îl respiri.

Trag adânc aer în piept. Situaţia nu-i chiar de râs.

— Morgan te cheamă, nu-i aşa?

Vorbeşte cu mine. Ştie cum mă cheamă.

— Se pare că-s cam ocupaţi cei dinăuntru. Şi cred că gardul ăla poate aştepta câteva momente, până mă duci cu căruciorul înapoi în camera mea. Dacă o ţii tot aşa, o s-ajungi să răzuieşti până-n partea cealaltă. Atât de multă vopsea ai acolo.

Nu mă priveşte, dar nu prea pot s-o ignor.

— Nu cred că am voie să... ăăă... să interacţionez cu... rezidenţii.

— Tu faci mereu numai ce ai voie?

Nu sună ca o întrebare. Stă pe scaun, dreaptă, cu bărbia sus, cu mâinile înmănuşate împreunate în poală. Aş vrea să-i văd ochii de după ochelarii ăia naşpa.

— Bun, zic eu, lăsând şpaclul jos în găleată, lângă celelalte scule. Dar dumneavoastră răspundeţi pentru asta, nu eu.

— Pachetul, spune ea, îndreptând o mână în direcţia mesei. Cel pe care mi l-au lăsat. Adu-mi-l.

Fac ce-mi cere. Pachetul e învelit într-o pânză albă, spălăcită, şi miroase-a pământ şi-a mucegai. E legat cu aţă, dar nodurile au fost desfăcute, iar materialul se desface şi el, şi văd ce e înăuntru. Pare-a fi o colecţie de cărţi legate în piele, cu paginile încreţite. Le pun în poala bătrânei.

N-am mai împins un cărucior cu rotile până acum, aşa că reuşesc să-l bag pe uşă după ce fac câteva manevre.

— A treia cameră pe stânga.

Când trec pe lângă biroul lui Marty, îl aud cum fluieră. Nu privesc într-acolo, îmi continui drumul, târşâind bocancii împrumutaţi pe gresie.

Camerele rezidenţilor nu-s deloc aşa cum m-aş fi aşteptat. Sunt ca nişte garsoniere. Arunc o privire în jur, în timp ce împing căruciorul cu rotile prin cadrul uşii. În cameră sunt o masă mică, un pat, un dulap cu nişte fotografii înrămate şi un scaun care pare comod. Patul e acoperit cu o cuvertură. Peticele acesteia sunt spălăcite şi-mi dau seama că probabil e făcută de mână, poate e un obiect de anticariat. Şi mobila e veche. Ca ea. Dar lampa îmi sare-n ochi. Am avut şi noi una la fel. Era roşie, iar când o aprindeam sticla i se aburea; obişnuiam s-o curăţ cu o cârpă veche.

Femeia oftează.

— E în regulă, Morgan. Mulţumesc.

— Îhâm.

Dau să plec.

Femeia-şi trece mâinile peste pachet. Îl ridică şi-l aşază pe masă, apoi începe să aranjeze pătura pe care o ţinea în poală.

— Ai crezut c-a venit poliţia după tine?

Mă opresc în pragul uşii.

— Ce-aţi spus?

— De ce te-ai ascuns?

Mă întorc şi mă uit la ea.

— Nu m-am ascuns. Poliţiştii ştiu că sunt aici.

Femeia fixează scaunul cu rotile pe loc, se ridică încet în picioare şi lasă pătura să cadă la piciorul patului. Ţinându-se cu o mână de dulap, se îndreaptă spre scaunul vechi şi se întoarce ca să se aşeze. Îşi scoate ochelarii de soare şi-i pune pe masă, lângă pachet, odihnindu-şi mâna pentru o clipă pe teancul de jurnale.

— Elizabeth. Elizabeth Livingstone.

Îi privesc ochii căprui adânci, ageri şi pătrunzători, dar, totodată, goi.

Bătrâna e oarbă.

Ceva din aspectul lor mă nelinişteşte, dar doar pentru un moment. Apoi senzaţia dispare. Ce prostie. Nu mă interesează cine e şi n-am chef să facem conversaţie. Aşa că nu o fac.

— Îhâm.

Mă întorc şi ies târşâind bocancii, pornind din nou spre hol.

7.

Elizabeth

Nu sunt surprinsă şi nici nu mă supăr, dar îmi scapă un oftat. Teama se poate transforma atât de repede în furie; îi e teamă de ce-i rezervă viaţa şi e furioasă pe lume din cauza asta.

Frământ absentă materialul impermeabil între degete. Marginea e zdrenţuită acolo unde materialul a scăpat din strânsoarea aţei. Nu-i nevoie decât să trag puţin pentru ca aţa să slăbească strânsoarea, iar învelişul vechi să se dea la o parte, scoţând la iveală învelitura din piele a jurnalelor. Îmi trec cu blândeţe degetele peste ele, pipăind volumul din vârful teancului, oprindu-mă un moment asupra imprimeului în relief ce se află în mijlocul copertei şi urmărind cu degetul conturul celor două litere: „A.L.”

Andrew Livingstone. Tatăl meu.

Ultima oară am ţinut în mână jurnalele când s-a întors Charlie pe insulă, înainte de incendiu. Atunci am realizat cât de mult îl schimbase lumea furioasă şi necruţătoare, bântuită de război şi de prejudecăţi, pe fratele pe care mă obişnuisem să-l văd ca pe un protector, un apărător al lui Emily. Ar fi trebuit să realizez că

era în stare să se întoarcă împotriva ei, să îmi dau seama de asta încă de pe-atunci. Oare a trăit suficient încât să ajungă să regrete? Mereu mi-am închipuit că aşa va fi. Acum îmi dau seama că poate n-o să aflu niciodată.

Au spus că Arnie Richardson a fost cel care a găsit barca. Şi tot el a crezut că se cuvine ca eu să am jurnalele. N-am mai auzit numele ăsta de o veşnicie. Ne-a trimis odată o scrisoare. Am primit-o la câţiva ani după ce fusese expediată şi ne urmase prin toată lumea, pentru a sfârşi, în cele din urmă, într-un pachet trimis de agentul nostru, ce includea scrisori care aveau legătură cu cărţile şi drepturile de autor, dar şi invitaţii la evenimente la care n-am mai participat. Ne-a scris că s-a întors pe insulă în săptămânile de după incendiu şi la farul din Porphyry, pentru a aduna ce se mai poate dintre ruinele clădirilor pline de urme de fum. Spunea că va păstra cele câteva lucruri în podul casei lui Maijlis, de-ar fi să ne întoarcem vreodată acasă. Nu i-am răspuns la scrisoare. Ce mai conta, după atâţia ani? Lăsaserăm totul în urmă. Viaţa a mers mai departe. Nu mă surprinde totuşi că ştia c-aveam să mă întorc acasă. În ciuda izolării noastre, a aflat că am luat acele câteva obiecte pe care le pusese deoparte pentru noi. Maijlis a murit cu mulţi ani în urmă, dar fiica ei a făcut aşa încât bunurile să fie livrate la Azilul Boreal.

Nu m-am mai gândit de foarte mulţi ani la jurnalele astea, dar nu am uitat când le-am văzut ultima oară. Era la începutul primăverii, iar Emily trebuia să aducă surcele pentru foc din hambarul de lemne. Plecase deja de prea mult timp, iar pe atunci nu mă simţeam în largul meu s-o ştiu departe de mine, nu după tot ceea ce se întâmplase. Am găsit-o în cabana ajutorului paznicului de far. Uneori mergea acolo, aşa cum făceam şi eu, pentru a-şi aminti. Stătea în scaunul tatei, cu învelişul impermeabil atârnând, cu volumele deschise în poală. Mi-am adus aminte de jurnale. De tata, care stătea la birou şi scria, în timp ce la radio se auzea muzica, iar în sobă lemnele trosneau. Jurnalele dispăruseră la moartea lui, iar eu nici nu mi-am dat seama că lipseau. Emily nu putea citi, dar am văzut-o trecându-şi mâna peste pagini, pipăind literele, ascultând vocea lui ce îi răsuna în minte şi m-a cuprins un dor nebun să fac la fel. Am luat unul dintre volume, mi-am trecut mâna peste copertă, aşa cum fac şi acum, urmărind cu degetul conturul literelor

„A.L.”, ce ieşeau în relief pe pielea închisă la culoare. Aud roţile măsuţei mobile de la bucătărie scârţâind, semn că a sosit momentul ceaiului de după-amiază, iar asta îmi întrerupe visarea. Cineva bate la uşă.

— Doriţi nişte ceai, domnişoară Livingstone? mă întreabă infirmiera.

Mereu răspund că vreau. Pune o tavă pe masă.

— Vreţi să vă torn?

— Nu, mulţumesc. Răsfoiesc volumele. Mă descurc destul de bine singură. Dar, dacă nu v-aţi supăra, v-aş ruga să-mi daţi cutia de biscuiţi de lângă lampă.

Infirmiera îmi pune cutia în mâna întinsă.

— Doriţi să vă mai aduc ceva?

Metalul e rece. Sunt din nou în cabana ajutorului, cu jurnalul tatei într-o mână. Emily aranjase celelalte exemplare într-o stivă, pe masa de lângă ea, şi avea în mână o cutie de biscuiţi din metal. O ţinea întinsă spre mine, atârnând în aer. Chiar în momentul în care o cuprindeam cu degetele, umbra lui Charlie a apărut în cadrul uşii. S-a oprit doar o clipă – cât să ia o gură de aer şi să observe toată scena din faţa lui: eu, jurnalele, Emily, cutia.

— Ce mama dracului crezi că faci?

Nu era o întrebare. Avea o voce furioasă şi a traversat încăperea cu paşi mari, apucând-o pe Emily şi smulgând-o din scaunul tatei, îmbrâncind-o apoi în direcţia mea, spre uşa deschisă. Am scăpat cutia din mână. A căzut, lovindu-se de braţul scaunului. Capacul s-a desprins, lăsând conţinutul să se reverse, de parcă s-ar fi spart un ou. Timpul se oprise. Nu mă puteam mişca. Era de parcă Pământul ar fi încetat să se învârtă. Charlie nu mai ţipase niciodată la Emily. Charlie nu mai fusese supărat pe Emily. Niciodată.

Încă ţineam unul dintre jurnalele tatei în mână. Mi l-a luat, iar eu am dat înapoi în faţa acestui om necunoscut mie.

— Ieşi! N-ai ce dracului să cauţi aici!

Emily nu văzuse cutia de biscuiţi căzând; avea faţa lipită de cadrul uşii şi nu mai privea spre noi, încercând să înţeleagă ce se întâmplase, ce făcuse. Nu observase obiectul lucios, din argint, ce ieşise la iveală dintr-o bucată de material alb. Nu băgase în seamă clinchetul slab. Dar eu l-am auzit, pentru scurt timp, înainte ca Charlie să îndese materialul în cutie.

M-am întors câteva zile mai târziu, singură, şi am căutat peste tot, dar nu am mai găsit nicăieri cutia de biscuiţi. Nu am mai ţinut niciodată jurnalele în mână.

Până acum.

— Domnişoară Livingstone? Sunteţi bine?

Mâna îmi tremură uşor, aşa că las cutia de biscuiţi pe jurnale.

— Da, sunt bine. Mă chinuiesc să zâmbesc. Vă mulţumesc.

Of, Charlie, ce secrete ai ascuns tu de mine atâţia ani? Secrete ce au rămas captive în cuvintele scrise de tata, Andrew Livingstone, paznicul farului de pe insula Porphyry, secrete atât de puternice încât ţi-au mistuit dragostea pentru Emily?

8.

Morgan

E trecut de miezul nopţii. Scot pe furiş cutia de vioară de sub pat. Arată de parc-ar fi trecut prin iad şi are mânerul lipit cu o bandă adezivă neagră şi lipicioasă. N-am mai deschis-o de luni bune, dar ştiu fiecare detaliu, fiecare curbă a viorii, unde se află fiecare cuişor, numărul de fire din arcuş.

Pun instrumentul lângă mine şi scot hârtiile pe care le-am găsit cu ani în urmă, ascunse în căptuşeala cutiei. Sunt schiţe în creion, reprezentând păsări şi insecte şi par atât de reale, încât ai zice că mai au un pic şi zboară de pe foaie. Şi totuşi, nu seamănă cu nimic din ce-am văzut înainte. Le-am tot studiat, desenat, visat şi iar le-am studiat, dar nu le-am arătat nimănui. Sunt ale mele. Îmi place să le privesc când mă simt singură.

Le împrăştii prin pat, iar schiţa cu corbul îmi atrage atenţia. Stă cocoţat pe ceva ce pare a fi un animal intrat în putrefacţie, vreun cerb, poate, ucis de-o haită de lupi, prins între lumea celor vii şi tărâmul morţilor.

Apuc corzile viorii şi mă hotărăsc să dau cu sacâz firele de păr ale arcuşului. Noaptea asta e diferită. În noaptea asta simt chemarea instrumentului. Răspund cu un oftat şi-l aşez sub bărbie, ţinându-l acolo până când reuşesc să-l acordez. Ridic arcuşul şi îl aşez deasupra corzilor. Îşi începe dansul.

Notele vin încet la început, pe măsură ce mi le amintesc, dar

apoi încep să prindă viteză, muzica izvorând mai degrabă dinlăuntrul meu decât din mişcarea degetelor şi a arcuşului pe corzi. Nu am nevoie de portativ pentru piesa asta. O ştiu pe dinafară şi am cântat-o de multe ori împreună; eu stăteam lângă scaunul lui în camera de zi, cu vioara mea mică, privindu-l cu ochii măriţi cum ţinea arcuşul, cum se legăna în ritmul muzicii. El cânta la acelaşi instrument frumos la care cânt eu acum.

— Tu ai un dar, Morgan. Mi-a zâmbit, clar încântat. Eşti făcută pentru muzică.

Doamne, cât de dor îmi e de el! Au trecut şase ani. Parcă ar fi mai mulţi. Trec la un dans tradiţional scoţian. E ceva mai săltăreţ. M-a obligat să învăţ Bach şi Mozart, dar melodiile populare îi plăceau cel mai mult, aşa că-mi plăceau şi mie la fel de mult. Odată ce-am învăţat toate gamele şi am exersat digitaţia şi ritmica, am început să cântăm cum o făceau scripcarii de pe vremuri. Ţinea ritmul bătând cu piciorul în podea, iar intensitatea creştea până când eram nevoită să mă opresc şi nu mai puteam decât să-l urmăresc cum cânta. Parcă-i văd şi-acum ochii, încreţiţi pe la colţuri de râset, când încercam să-l imit.

El îmi era de ajuns. Noi doi n-aveam nevoie de nimeni altcineva. Mâncam cartofi, supă la conservă şi peşti pe care-i prinsese chiar el în râul Nipigon[18]. În nopţile întunecoase de iarnă, stăteam lângă foc şi-mi povestea despre naufragiile de pe Lacul Superior şi despre anii petrecuţi la pescuit pe râul Black Bay[19] cu amicul lui, Jim. Şi, uneori, când vântul se strecura printre crăpăturile pereţilor şi trimitea rafale îngheţate de zăpadă pe la geamuri, el bea whisky dintr-o cană veche, ciobită, şi vorbea despre maică-mea.

— Te iubea, Morgan, îmi spunea, accentul devenindu-i mai puternic pe măsură ce bea mai mult. Într-un fel, îmi aducea aminte de bunica ta. Era ca vântul. Imprevizibilă. Liberă. Nu poţi ţine vântul pe loc, Morgan. Dansează pe unde are el chef.

Pe urmă trăgea o duşcă zdravănă şi-mi spunea că maică-mea se luptase. O făcuse din răsputeri, dar nu fusese suficient de puternică, iar vântul o luase pe sus. Când a murit, eram doar un bebeluş. Nu-mi amintesc de ea şi nu i-am simţit lipsa. Nu atunci.

[18] Râu aflat în districtul Thunder Bay din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

[19] Peninsulă vulcanică situată în districtul Thunder Bay din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

El îmi era de ajuns.

Până în ziua în care am venit de la şcoală şi l-am găsit stând pur şi simplu în scaunul lui, fixând cu ochii larg deschişi televizorul pe care rula *Rişti şi câştigi*[20], cu ibricul de ceai ce fusese pus la fiert şi din care apa se evaporase, de se simţea în toată casa un miros de metal încins, iar în aer plutea un abur înecăcios.

La început, nu făceam decât să cânt la vioară. Nu vorbeam. Nu mâncam. Copiii din prima casă în care-am locuit făceau mişto de mine, îmi luau arcuşul, ţopăiau prin jurul meu şi strigau: „Morgan nu ştie să vorbească! Morgan nu ştie să vorbească!” până când femeia care mă luase în plasament îi făcea să înceteze. „Las să zică ce-or vrea muşchii lor!” mă gândeam. Îl auzeam cum îmi vorbeşte, cu ajutorul muzicii. Doar de asta îmi păsa.

Am stat acolo trei ani. Asistentul social a găsit o modalitate de a mă înscrie la lecţii de vioară, şi mergeam în fiecare săptămână la centrul de muzică, să studiez cu o călugăriţă grasă care purta mereu aceeaşi rochie neagră, pătată de transpiraţie şi care mirosea a lemn dulce. Mă punea să cânt Mozart când tot ce-mi doream eu era să cânt cântecele lui.

— Ai un dar, spunea ea, iar petele de transpiraţie se extindeau pe măsură ce situaţia devenea tot mai tensionată. Ai responsabilitatea de a învăţa! Trebuie să exersezi şi să te concentrezi!

Dar viorii părea că-i plac mai mult cântecele lui. Prindeau viaţă în lemn şi-n spaţiile goale ale acesteia şi-mi răsunau în inimă. Însă atunci când amintirile au devenit prea dureroase, am încetat pur şi simplu să mai cânt. La un moment dat, mi-am redescoperit vocea. Dar cu vocea dădeam numai de belele. Imediat ce-am început liceul, m-am mutat la o altă casă, cu asistenţi maternali care acceptau copii mai mari. Mi-au spus că e doar ceva temporar, până reuşeau să-mi găsească o familie. Dar eu ştiam mai bine cum stă treaba. Ştiam cum funcţiona sistemul. Nu era nicio familie care să mă accepte. Câţiva ani mai târziu, m-am trezit aici, la Bill şi Laurie. Doar temporar. Las’ că ştiu eu.

Mă gândesc la bătrâna aia de la Azilul Boreal. La cum stătea

[20] În original, Jeopardy, emisiune de cultură generală, difuzată pentru prima oară în 1964 pe postul de televiziune american NBC (n.tr.).

în scaun. La părul ei alb şi pielea zbârcită. Şi la ochii aceia. Ochii aceia care nu văd, dar m-au făcut să cred că mă privea în adâncul sufletului. Ceva din ochii aceia mă face să vreau să-mi aduc aminte.

Uşa se deschide brusc şi cineva aprinde lumina.

— Ce dracu' faci aici, dobitoaco? Unii dintre noi trebuie să se trezească în câteva ore! Se aude de parcă ai căsăpi mâţe! Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu porcăria asta, că ţi-o sparg!

Ăsta-i Caleb. N-ar recunoaşte muzica bună nici dacă l-ar izbi în faţă.

— Mai du-te-n mă-ta!

Iau peria de păr şi o arunc după el, nimerind în schimb lampa de pe dulap. Mi-arată degetul şi trânteşte uşa.

— Cretinule!

Vraja s-a rupt. Bag vioara înapoi în cutie şi pun capacul, închizând clemele. Mă ustură ochii.

Uşa se deschide iar şi mă pregătesc să mă iau de Caleb, dar e Laurie. Stă acolo, în prag, înfăşurându-se în halatul de casă albastru, strângând cordonul, jucându-se cu el, ca pentru a se asigura că rămâne înfăşurată în halat.

— Mi-au spus că ştii să cânţi.

Mă uit la cutia jerpelită a viorii, înainte de a o înghesui la loc sub pat. E o parte din trecutul meu, dar nu din prezent. Şi nu-i întrevăd vreun loc în viitor. Nu-i răspund. Nu-i spun nimic.

— E frumoasă, spune ea. Muzica… e foarte frumoasă.

Se lasă liniştea, dar tot aud cântecul răsunând în cameră. Pare că trece o veşnicie până când îmi spune, în sfârşit, noapte bună, stinge lumina şi închide uşa după ea.

Am uitat să pun desenele deoparte. Urc cu grijă în pat ca să nu le mişc din loc şi mă strecor sub ele. Mă acoperă ca o cuvertură.

* * *

Marty se uită la mine, în timp ce în jurul bocancilor lui Caleb se adună băltoace.

— Azi plouă prea tare ca să vopsim.

Să moară el.

Am luat vioara cu mine. O iau cu mine peste tot; n-am încredere că pişăciosul ăla mic de Caleb nu pune labele pe ea. Marty arată spre raft, îmi spune să-mi las lucrurile acolo, şi-mi

dă o mătură pentru podele, una dintre cele mari pe care le-a folosit pentru a curăţa praful.

— Curăţă cu ăsta holurile dintr-o parte în alta. După ce ştergem de praf, o să şi spălăm.

În cele câteva zile de când am venit la Azilul Boreal, n-am petrecut prea mult timp înăuntru. Nu e aşa cum mă aşteptam să fie, ca un spital sau o instituţie. Aşa trebuie c-o duc babalâcii care au bani de ce-i mai bun. E o clădire în formă de Y, cu intrarea principală şi salonul la parter. De-o parte sunt birourile, inclusiv cel al directorului executiv Anne Campbell. De cealaltă parte este o zonă de luat masa şi aud sunete care vin dintr-o bucătărie. Biroul lui Marty e la capătul unui hol mic din apropierea bucătăriei, aproape de locul în care se află maşinăriile clădirii, cum ar fi boilerul şi aerul condiţionat. Mă îndrept spre capătul braţului stâng al Y-ului. Atunci când am dus-o în camera ei pe bătrâna aia în cărucior cu rotile, acum câteva zile, am mers pe culoarul din stânga a Y-ului. Acolo locuiesc moşii şi babele care-şi pot purta cât de cât de grijă, dar trebuie să fie ajutaţi când mănâncă, la curăţenie şi alte căcaturi de genul ăsta. La capătul holului e o altă cameră de zi, cu ferestre mari, cu vedere spre curte.

Celălalt braţ al clădirii e diferit. Are atât intrarea, cât şi uşile principale mereu încuiate, iar Marty mi-a dat codul de la interfon. Înăuntru se află o recepţie, unde sunt asistentele, iar uşile de intrare ale camerelor sunt deschise. E tot frumos, dar îţi dai seama c-aici locuiesc bătrânii care au nevoie de mai mult ajutor. Stau închişi. Ca la puşcărie.

Introduc codul de acces pentru cealaltă aripă, pornesc prin camera din capăt, scăldată în lumina soarelui, şi îmi croiesc drum spre holul acoperit cu gresie, lăsând în urma mea o dâră de mizerie. Primele sunete se aud din clipa în care-ajung la jumătatea holului, răzbat prin zgomotul din căşti, făcând părul să mi se zburlească. Îmi scot căştile. Tunetul şi sunetul ploii bruiază zgomotul, dar apoi îl aud din nou. Nu se distinge vreun cuvânt, iar zgomotul e sfâşietor, ca urletul unui animal speriat, încolţit, disperat, îmi frânge inima. L-am mai auzit în urmă cu mulţi ani, la o fetiţă brunetă, îngenuncheată lângă un scaun vechi. În fundal, ţiuia ibricul din care apa se evaporase şi se mai

auzea vocea lui Alex Trebek[21] de la *Rişti şi câştigi.*

Văd cum lumea începe să se agite pe holuri şi siluete în halate roz şi portocalii apar grăbite din biroul asistentelor, intrând repede într-una dintre camere. Ar trebui să dau mai departe cu mătura, dar nu mă pot mişca. Sunt invizibilă, stau încremenită în loc, în timp ce infirmierele şi asistentele se împrăştie şi se adună din nou.

Trec câteva minute până mă apuc din nou de măturat. Pe hol situaţia revine la normal, dar îmi las căştile în jurul gâtului, cu muzica abia auzindu-se. Întorc mătura şi mă îndrept din nou spre biroul asistentelor. Când trec pe lângă uşa de unde-a pornit toată agitaţia, o infirmieră iese şi nu mă pot abţine să nu mă uit înăuntru. Recunosc părul lung şi alb al bătrânei şi îmi îndrept privirea în altă direcţie înainte s-apuce să se uite la mine. Mă concentrez asupra măturatului. Şi a muzicii. Dar o simt cum stă acolo, privindu-mă. Ştiu că-i oarbă. Dar aş putea să jur că Elizabeth Livingstone mă priveşte până-n adâncul sufletului.

Sunt invizibilă pentru toţi, cu excepţia unei persoane nevăzătoare.

* * *

Mă furişez afară, ca să fumez o ţigară. Stau sub foişorul de pe care se scurge ploaia, mâinile-mi tremură de frig şi mă chinuiesc s-aprind bricheta până când în sfârşit ies nişte scântei şi se formează o flacără ce rezistă destul cât să aprind o ţigară, închid bricheta cu zgomot şi-o bag în buzunar, trăgând un fum zdravăn. Tremur, iar stropii mari de ploaie fac părul să mi se lipească de cap şi-apoi mi se scurg pe ceafă. Sunt nori grei, negri, ce nu dau semne c-ar dispărea prea curând.

De-aici văd partea din gard la care-am lucrat. Vopseaua cojită a fost răzuită aproape în întregime şi gardul e pregătit pentru un strat nou. Porţiunile neacoperite de vopsea s-au umplut de pete închise la culoare din cauza ploii, aşa încât desenul meu în culori aprinse se distinge clar. Nu seamănă cu desenele pe care le-am pus deoparte, cu vioara. Pe alea le ţin doar pentru mine. Dar m-au inspirat.

Derrick nu-i la fel de creativ ca restul artiştilor de graffiti. Pentru el nu-i acelaşi lucru. Dac-ar fi fost prins, n-ar fi avut parte de un proces „curativ de reabilitare”. Poliţaii ar fi manifestat

[21] George Alexander Trebek este prezentatorul de origine canadiană al emisiunii *Rişti şi câştigi* în varianta ei originală (n.tr.).

mult mai mult interes în cazul lui decât al desenului meu tâmpit. De departe.

Îmi plimb privirea asupra desenelor de pe gard, oprindu-mă iarăşi asupra libelulei. Îmi plac liniile ei simple şi forma sugestivă. E unică. Diferită.

Gândul îmi zboară din nou la bătrână. Nu ştiu de ce o las să mă afecteze. Dar o face. Poate pentru că mă face să-mi aduc aminte. De lucruri precum lampa. Şi desenele. Amintiri care dor.

O, Doamne. „Desenele!”

Strivesc cu tocul bocancului ţigara şi mă grăbesc să reintru în clădire, trecând în grabă pe lângă Marty şi înaintând pe hol spre camera lui Elizabeth Livingstone, oprindu-mă chiar în faţa uşii. E puţin crăpată, aşa c-o deschid. S-a întors. Stă în scaun, cu ochii închişi, adormită, cu mâinile încrucişate în poală. Intru tiptil, ca să n-o trezesc.

Cred că le-am zărit şi ieri când am fost aici, dar nu prea le-am observat; eram prea ocupată să mă gândesc la lampă. Sunt trei desene înrămate pe dulapul ei. O pasăre. Insecte. O plantă. Artistul are un stil special. Simplu şi detaliat în acelaşi timp. L-aş recunoaşte oriunde. Iau desenul cu libelulele, urmărind conturul aripilor, ochilor, cozilor.

— Bună, Morgan!

Scap din mână desenul ce cade pe dulap, cu zgomot, încerc să-l îndrept, dar nu reuşesc şi acesta se loveşte puternic de ramele celorlalte două desene, care cad la rândul lor. Mă întorc spre bătrână, care e tot în scaun, iar ochii-i lipsiţi de vedere sunt acum deschişi.

Mormăi ceva, dar nu zice nimic. Şi apoi, situaţia se complică.

Anne Campbell apare în pragul uşii.

— Morgan?

Pare surprinsă. Mă aşteptam să fie.

— Parcă-ţi dăduse Marty altceva de lucru astăzi.

Intră în cameră şi aşază desenele pe dulap.

— Ce cauţi aici?

Are un ton acuzator. Mă retrag uşor şi privesc spre picioare. Sunt leoarcă. Îmi curge apă din părul prins în coadă de cal şi faţa mi-e udă. Bag mâinile în buzunar şi simt bricheta. Băga-mi-aş picioarele! Ridic capul şi o privesc în ochi.

— Am rugat-o eu să-mi dea o mână de ajutor cu descifrarea vechilor jurnale ale tatălui meu, răspunde domnişoara

Livingstone, înainte s-apuc eu să spun ceva.

Mă uit spre ea, uşurată, buimacă. Rămân cu gura căscată şi ţin pentru mine replica sarcastică pe care o pregătisem pentru Anne Campbell.

— Nu mai văd ca pe vremuri şi, cum Marty meştereşte de zor la boilerul ăla al lui, sunt sigură că nu o să-i simtă lipsa pentru vreo oră. Coridoarele n-au nevoie să mai fie curăţate, slavă Domnului! Dacă tot o puneţi pe fată la treabă, măcar daţi-i şi ei ocazia de-a se face utilă.

Închid gura.

Anne Campbell nu muşcă momeala. Chiar deloc. Simt că lupta pentru putere nu se dă cu mine, ci cu bătrâna. În depărtare se-aude un tunet.

În sfârşit, vorbeşte:

— Am înţeles.

Ăsta-i răspunsul pe care-l dă în orice situaţie?

— Uitaţi. Îmi dau seama c-ar fi bine să spun şi eu ceva, totuşi. Eu nu voiam decât să...

— Nu voia decât să-şi schimbe bocancii uzi şi să-mi aducă o ceaşcă de ceai când se întorcea din biroul lui Marty, mă întrerupe bătrâna. Hai, fugi acum şi vezi să nu uiţi de lapte şi de zahăr.

Fac aşa cum mi se spune, mă strecor pe lângă Anne Campbell şi pornesc grăbită pe hol.

9.

Elizabeth

Nu-s sigură că se va întoarce, dar e ceva care a atras-o de la început la camera mea. Nu ştiu dacă ar fi bine să-i propun să mă ajute să citesc jurnalele tatei, dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi surâde mai mult ideea. Marty a fost mult prea ocupat în ultima vreme şi m-a cuprins un dor nespus de cuvintele tatei. Vreau să aflu secretele pe care cred că le-ascund. Secrete îndeajuns de puternice încât l-au determinat pe Charlie să scoată barca aia rebegită a lui pe Lacul Superior când sezonul era aproape pe sfârşite, ca să caute cuvinte îngropate şi

ascunse, trecute sub tăcere de când am plecat de pe insulă, tinere fiind.

Trec din nou mâna peste coperta ce se află deasupra, atingând cu degetele conturul literelor A şi L.

După puţin timp, o aud mergând prin cameră; îi simt umbra oprindu-se în faţa dulapului înainte de a se aşeza pe unul dintre scaunele din lemn de lângă masă.

— Ăă, mersi, murmură ea. Eu, ăă...

Mă doare s-o văd cum se chinuieşte să găsească o scuză, aşa c-o scutesc de bătaia de cap.

— Ştii să citeşti scrisul de mână?

Când îmi răspunde, o face pe un ton sarcastic. Nu i-a luat mult să renunţe la atitudinea ei spăsită.

— Nu, c-oi fi vreo proastă.

Crede că mă şochează.

— Scuteşte-mă, Morgan! Nu face pe aroganta cu mine, că n-o să-ţi meargă. Te întreb dacă poţi desluşi scrisul, nu dacă ştii să citeşti. Mulţi copii din ziua de azi nu mai ştiu să citească scrisul de mână şi ar fi o pierdere de vreme şi pentru mine, şi pentru tine, dacă n-ai şti.

N-o las să vorbească.

— Dacă poţi citi scrisul de mână, mi-ar prinde bine ajutorul tău. Dacă nu, mai bine pleci. Dar te rog frumos să nu-ţi bagi nasul în treburile mele şi să nu te atingi de lucrurile mele.

Nu răspunde, iar o vreme se aude doar sunetul ploii ce răpăie în fereastră. În sfârşit, se întinde şi ia teancul de jurnale, aşezându-l pe masă, în faţa ei.

— Da, ştiu să citesc scrisul de mână.

Încearcă să desfacă aţa.

— Dacă nu vedeţi, cum v-aţi dat seama că eu eram în camera dumneavoastră?

E o întrebare la care îmi este uşor să răspund.

— Eşti singura persoană de pe-aici care poartă bocanci cu două numere mai mari.

Apoi o întreb:

— Unde e ceaiul?

10.

Morgan

Iau cu grijă jurnalul de deasupra şi aproape că m-aştept ca foile fragile dinăuntru să se transforme în praf când îl deschid. Nu se întâmplă asta. Paginile sunt îngălbenite, iar cerneala s-a mai dus, dar scrisul poate fi parcurs, în cea mai mare parte. Pe prima pagină, sus, scrie „Andrew Livingstone”, iar dedesubt:

JURNAL
22 aprilie 1917
„Acesta nu este un jurnal oficial”.

— Cine-i Andrew Livingstone? o întreb pe bătrână.

Stă în continuare în scaun, ţinând în mână o ceaşcă de ceai.

— Tatăl meu.

— Hm.

E interesant. Privesc pagina şi încerc să descifrez literele negre, înclinate.

— Şi nu le-aţi mai văzut?

— Le-am mai văzut, dar nu le-am citit.

Iar acum nu le poate citi. Nu fără ajutor.

— Primul începe în 1917 şi se întinde până-n 1920. Mai sunt şi altele, din alţi ani. Scrie pe ele că sunt jurnale personale, nu oficiale.

Bătrâna încuviinţează şi-mi explică:

— Tata a fost paznic de far. În 1917 era la farul Battle Island[22]. A petrecut doar un an acolo, până când guvernul l-a transferat la farul din Porphyry Point[23]. Un paznic de far era obligat să ţină şi jurnale oficiale în care să consemneze informaţii precum ora la care prindea lumina, ora la care o stingea, dimineaţa, şi condiţiile meteorologice. De aceea a precizat că aici e vorba de însemnări personale.

[22] Farul de pe ţărmul canadian al Lacului Superior, aprins pentru prima oară în 1911 (n.tr.).

[23] Al doilea far construit pe ţărmul Lacului Superior, aprins pentru prima oară în 1863. Primul far este Whitefish Point, din peninsula Michigan, aprins pentru prima oară în 1849 (n.tr.).

Întorc paginile cu grijă, până dau de prima însemnare a paznicului de far:

— În partea de sus a paginii e trecut anul, după care, pe fiecare pagină, sunt câteva însemnări.

Ating pagina cu degetele care lucrează împreună cu ochii pentru a descifra literele pătate şi pentru a le închega în cuvinte şi propoziţii.

— Pe coloanele din partea stângă sunt doar nişte litere, V, NV, N, NNV...

— Sunt direcţiile în care bate vântul. Poţi să citeşti ce scrie?

Pare nerăbdătoare să vadă dacă pot citi. Mă întreb ce se-aşteaptă oare s-audă.

Luni, 23 aprilie – Am sosit la farul de pe insula Battle, unde voi lucra ca ajutor al paznicului de far pentru tot restul sezonului. Eu şi Wilson am avut grijă să ţinem lumina în funcţiune timp de aproape două săptămâni, pentru că suntem în plin sezon al transporturilor maritime. Învăţ să mă descurc cu diafonul de la staţia de ceaţă – e o măgăoaie de maşinărie, dar mi s-a spus că este o variantă mult îmbunătăţită faţă de sistemul cu manivelă din trecut.

Vineri, 25 mai – A fost o primăvară rece şi ploioasă. Am dus barca în zona de pescuit şi am ridicat ieri năvoadele. Am prins trei moruni, un păstrăv de lac şi o mreană de mare şi am păstrat doar mreana. Lil mi-a scris şi mi-a mai trimis veşti, iar eu i-am propus să îşi rezerve un loc pe vasul The Red Fox, *pentru data viitoare când căpitanul Johnson va acosta în portul McKay's*[24]*, ca să vină pe aici câteva săptămâni. Sunt sigur că, atunci când vine la noi la pescuit, suedezul n-ar avea nimic împotrivă s-o debarce aici, împreună cu corespondenţa şi cele câteva provizii pe care i-am cerut să mi le aducă. Mă aştept ca asta să se întâmple peste vreo lună. Am aflat că mulţi şi-au adus familiile să locuiască împreună cu ei pe durata sezonului – în felul ăsta, muncitorii sunt mai fericiţi, iar monotonia şi singurătatea dispar. Sunt sigur că Lil ar fi la fel de fericită aici ca mine. Ba chiar pot spune că stilul ăsta de viaţă i se potriveşte mai bine decât mie, pentru că s-a născut şi a crescut strâns legată de locurile astea şi de lac.*

[24] Port din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

Privesc spre fiica omului care-a scris toate astea.

— Lil era mama dumneavoastră?

— Da. Tata a emigrat din Scoţia în Canada în 1914 – alungat fiind de la ferma familiei şi fără să fi reuşit să-şi găsească de lucru. A venit în Canada ca să se stabilească în vest, aşa cum făcuseră mulţi scoţieni, dar s-a îndrăgostit de lacuri pe când venea din New York. A reuşit să-şi găsească o slujbă pe vasele de legătură care navigau între Collingwood[25] şi Port Arthur[26].

Mă pune la curent cu istoria familiei ei. Mi-e egal dacă citesc sau o ascult pe ea povestind. Aşa că decid să tac şi să ascult.

— În iarna care a urmat s-a hotărât să-şi încerce norocul cu negoţul cu blănuri şi s-a mutat într-o cabană în apropiere de portul McKay’s sau de Rossport[27]. Întindea capcane. Acolo a cunoscut-o pe mama şi s-au căsătorit în 1915. Tatăl ei era tot scoţian. Şi negustor de blănuri. Dar, din ce spunea tata, era un om dur, destul de necioplit şi foarte strict cu copiii. Mama ei era o Ojibwe şi-i împărtăşise tradiţiile tribului. A învăţat să-şi tricoteze tălpici pentru mersul prin zăpadă înnădind tendoane de animale pe cadrele de lemn, să jupoaie şi să tăbăcească pieile animalelor pe care le prindeau în capcane şi să caute în pădure mâncare şi plante medicinale. Presupun că s-a dat mereu o luptă înăuntrul ei, firea ei care îngemăna două rase, oscilând între o rasă şi cealaltă, iar odată cu acea luptă se năştea şi un sentiment de mândrie ce era atenuat de ruşine.

Face o pauză.

— Când tata a început să lucreze ca ajutor al paznicului de far pe insula Battle, a venit pe lume fratele meu, Peter. Charlie, Emily şi cu mine ne-am născut atunci când se mutaseră deja pe insula Porphyry.

Continui lectura. Seamănă puţin cu o carte de poveşti, iar personajele încep să prindă viaţă.

Încep şi eu să-mi aduc aminte. Mă gândesc la trecutul meu, la familie, la momentele petrecute în faţa focului în nopţile reci de iarnă, mi-amintesc cum stăteam în poala lui, ascultându-l povestind despre Lac, despre întinsul năvoadelor şi furtunile care-i obligau să ţină bărcile în port, aşteptând ca vremea să se

[25] Oraş din provincia canadiană Ontario, denumit după secundul lordului Nelson, amiralul Cuthbert Collingwood (n.tr.).

[26] Oraş din nordul provinciei canadiene Ontario, situat pe Lacul Superior (n.tr.).

[27] Comunitate rurală din nord-vestul provinciei Ontario (n.tr.).

schimbe pentru a-şi aduce captura la mal, pentru procesare.

Marţi, 10 decembrie – Apele sunt liniştite. Mi s-a spus că în primăvara următoare voi fi transferat la farul de pe insula Porphyry. E un far mai vechi care nu are îmbunătăţirile pe care le-am văzut aici, în insula Battle, dar e aproape de Insula Prinţului Edward[28], aproape de intrarea în Black Bay şi la doar o zi de navigat de Port Arthur. Din cauza războiului şi în ciuda ordinului de încorporare emis de Borden[29], paza farurilor a fost încadrată în rândul serviciilor esenţiale, aşa că voi ocupa postul de pe insula Porphyry încercând să-mi servesc ţara.

Mă uit la bătrână. Pare obosită. Ţine în continuare cana în poală, dar a uitat de ea. Capul îi e rezemat de spătarul scaunului, dar, cu toate astea, nu pare nicidecum relaxată. Buzele-i sunt lipite strâns şi are o expresie încruntată. Relatările din 1917 nu includ şi ce sperase să afle de la tatăl ei.

Dacă vreau să aflu câte ceva despre desene, va trebui să fac mai mult decât să citesc.

11.

Elizabeth

Ascult vorbele fetei. Asemenea picăturilor de ploaie, acestea umplu unul câte unul golurile, până când amintirile se leagă într-o poveste ce se revarsă spre mine. Îl văd pe tata îndeplinindu-şi sarcinile la far şi mi-l imaginez tânăr, readus la viaţă de cuvintele lui. E viaţa pe care şi-a ales-o şi una care i se potrivea atât de bine. Deşi fata e aceea care vorbeşte, pot auzi şi vocea lui. Iese la suprafaţă şi pluteşte în aer, caldă şi profundă. Răscolitoare.

Îmi dau seama că Morgan s-a oprit din citit.

— Deci ai ajuns la sfârşit? o întreb şi pun ceaşca de ceai pe masa de lângă.

[28] Cea mai mică provincie canadiană (n.tr.).

[29] Sir Robert Laird Borden (1854-1937), avocat şi politician canadian, prim-ministru al Canadei în timpul Primului Război Mondial (n.tr.).

— Doar la sfârşitul primului an.

O aud cum se foieşte şi aud jurnalul închizându-se cu o bufnitură uşoară.

— A murit?

— Tatăl meu? o întreb, parcă nevenindu-mi a crede. Doamne, copilă! A murit demult. Dac-ar fi trăit, ar fi depăşit cu mult o sută de ani!

— Nu, răspunde ea. Mă refer la fratele dumneavoastră. Poliţiştii ăia de ieri au zis că nu l-au găsit pe barcă. Ştiţi, i-am auzit fără să vreau, când vorbeau cu dumneavoastră.

— În timp ce te ascundeai?

— Nu mă ascundeam.

— De ce te temi, Morgan?

— Schimbaţi subiectul.

— Iar tu te bagi unde nu-ţi fierbe oala.

— Păi, şi dumneavoastră v-aţi băgat.

Nu-mi pot reţine un zâmbet. Are ceva tupeu. Mă ridic – am stat prea mult jos, iar mâinile şi picioarele, mi-au înţepenit – şi mă îndrept spre patul meu. Mă aşez pe el şi mă aplec ca să mă descalţ.

— Aşa o fi. Dar până una-alta tu ţi-ai băgat nasul pe unde nu trebuie.

— Mă uitam doar la picturile alea.

— Da, picturile.

Sunt trei, şi le văd şi-acum în faţa ochilor, de parcă privirea nu mi-ar fi afectată. Sunt lucrări din perioada foarte timpurie, de dinainte ca lumea să se îndrăgostească de liniile ei detaliate şi de culorile ei îndrăzneţe.

Las pantofii să cadă pe podea şi-mi pun picioarele în pat.

— De ce?

Înainte de a-mi răspunde, am senzaţia vagă că ezită, dar e posibil să mi se fi părut.

— Îmi plac. Îmi aduc aminte de cineva. De unde le-aveţi?

— Le-am avut dintotdeauna.

— Dintotdeauna?

— Da, au fost pictate cu ani şi ani în urmă.

— Deci sunt vechi.

— Destul. Dar acum cine schimbă subiectul?

Oftează.

— Aşa. Fratele dumneavoastră. Ce s-a întâmplat cu el?

Mi-aş dori să fi ştiut asta. Cunosc prea puţine detalii despre viaţa pe care a dus-o după ce am plecat de pe insula Porphyry. Dispăruse deja până m-am pus suficient pe picioare ca să încep să-l caut şi să-i cer nişte răspunsuri. Dar nu sunt sigură c-aş fi făcut-o nici dacă aş fi fost în stare. Apoi am aflat c-a fost transferat în Sault Sainte Marie[30] şi a acceptat o slujbă la Algoma Steel[31]. La câţiva ani după ce eu şi Emily am început să cutreierăm lumea, s-a mutat înapoi. A avut multe slujbe, dar n-a rezistat prea mult nicăieri, fie că tăiase lemne pentru fabrica de hârtie sau bătuse cuie în scheletele caselor, în construcţii sau lucrase ca matelot la compania Paterson Steamships. A construit *Wind Dancer* şi a navigat la bordul ei, de unul singur, pe lac, luni de zile. Cunoştea fiecare detaliu al bărcii. Şi al Lacului. Aşa că nu-mi imaginam c-o să se ajungă la asta... Dar era prea bătrân ca să plece singur pe Lacul Superior.

— Nu ştiu, Morgan. Vocea mi s-a înmuiat. Era un bun navigator, dar era şi bătrân, iar Lacul are capriciile lui. Trebuie să fi fost ceva serios de-a plecat pe furiş, în miez de noapte, ca să dezgroape jurnalele astea din locul unde au stat ascunse atâţia ani.

— Eraţi apropiaţi?

Mi-aşa de greu să răspund la întrebare! Când o fac, realizez că tonul mi-a redevenit tăios.

— Nu ne-am mai vorbit de mai bine de şaizeci de ani.

— Deci îl uraţi.

Cât de simplu vezi lucrurile când eşti tânăr: în alb şi negru, bine şi rău, iubire şi ură.

— Nu. N-a fost deloc aşa. L-am iubit... încă îl iubesc, foarte mult. Dar e o poveste lungă.

12.

Morgan

[30] Oraş din provincia canadiană Ontario. Există un oraş omonim şi în statul Michigan, din Statele Unite ale Americii, cele două fiind oraşe gemene, de-o parte şi de alta a graniţei (n.tr.).

[31] Fabrică de prelucrare a oţelului, din Saulte Sainte Marie, Ontario, Canada (n.tr.).

O privesc în timp ce se aşază pe pat şi îşi trage pătura tricotată peste picioare. Are părul alb prins într-o coadă de cal şi câteva şuviţe rebele pe care şi le trece pe după ureche. Apoi se lasă pe spate, pe pernă. Îmi îndrept privirea către schiţele de pe dulap. Liniile lor îmi sunt atât de familiare şi aş vrea să ştiu de ce.

Ploaia curge şiroaie pe geamuri. N-am niciun alt program. Îşi închide ochii, de parcă aşa ar putea vedea aievea imaginile evocate de cuvintele tatălui.

— Spuneţi-mi, o încurajez.

— Mergeam toţi trei laolaltă, Charlie încăpăţânatul, cu mine şi cu Emily urmându-l, nerăbdătoare să-l însoţim în incursiunile şi expediţiile pe care le făcea. Îl adoram. Tata ducea o viaţă ieşită din comun şi, prin urmare, şi noi. Dar n-aveam habar de nimic altceva. Ni se părea ceva normal să trăim în mijlocul apelor cenuşii ale Lacului Superior, pe o insulă, sub un far mare ce părea că face cu ochiul vaselor ce navigau în întuneric. Ne petreceam zilele zbenguindu-ne prin pădure, explorând canalele şi golfurile într-o bărcuţă, vânând iepuri şi culegând fructe de pădure. Am avut o copilărie minunată.

— Charlie era mai mare decât dumneavoastră?

— Da, cu patru ani. Emily şi cu mine eram cele mai mici. Ne-am născut pe insulă şi simplul fapt c-am supravieţuit a fost o minune. Mama nu se aşteptase să aibă gemeni. A intrat în travaliu cu o lună mai înainte de soroc. Nu erau bărci destul de rapide încât să parcurgă în timp util distanţa dintre insula Porphyry şi Port Arthur, iar organismul mamei se obişnuise cu naşterile, pentru că adusese deja doi copii pe lume. De-abia a avut timp să fiarbă apa şi să-l chemăm pe tata. Mama era, în virtutea originilor sale, o vindecătoare; ştia să ne poarte de grijă. Ne-am petrecut primele luni stând înfăşate într-o ladă din lemn, împreună, aproape de căldura sobei, hrănindu-ne cu poftă din laptele ei. Tata spunea că Emily şi cu mine eram de nedespărţit, două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Iar Charlie era cel care ne veghea.

Bătrâna face o pauză.

— Nu, Morgan, nu îl urăsc. O vreme, am fost foarte apropiaţi. Dar a intervenit între noi ceva care a lăsat urme un timp îndelungat, prea mult ca să vreau să-mi aduc aminte.

Iau jurnalul în mână, iar sunetul pe care îl produce această

mişcare o readuce la realitate.

— Dar stai că încă n-am ajuns acolo. Am depănat prea mult din poveste. În jurnal, Charlie nici măcar nu şi-a făcut apariţia. Citeşte în continuare.

Deschid din nou vechiul jurnal şi răsfoiesc paginile pe care le-am citit deja.

— 1918.

Miercuri, 3 aprilie – în sezonul ăsta a venit toată familia: Lily Peter şi cu mine. Am călătorit spre insula Porphyry la bordul remorcherului James Whalen. *Farul este într-o stare impecabilă, dar casele şi grădinile lasă de dorit. Albert Shaw, fostul paznic al farului, s-a retras în Fort William*[32]*. Mi s-a spus că are şaptezeci şi trei de ani. Fiica lui i-a servit drept ajutor în toţi aceşti ani. Spre deosebire de farul de pe insula Battle, cel de aici are turnul ataşat de zona de locuit, aşa încât paznicul şi ajutorul îşi împart locuinţa.*

Farul are o lentilă catoptrică, cu un diametru de doi metri şi şaptezeci şi patru, şi include patru lămpi circulare cu reflectoare de cincizeci de centimetri. Turnul în sine este înalt de aproape unsprezece metri şi, cum e situat în partea de vest a insulei, are o elevaţie de şaptesprezece metri faţă de lac. Când e senin, lumina poate fi zărită pe o rază cuprinsă între douăzeci şi cinci şi douăzeci şi opt de kilometri. Toate clădirile trebuie zugrăvite. Am cerut scânduri de pin pentru înlocuirea podelelor şi sper că-mi vor fi aduse de remorcher împreună cu alte provizii. Lil şi Peter au început să se acomodeze.

Marţi, 23 aprilie – Când pescuiam în canalul Walker, am zărit o femelă de ren înotând, împreună cu puiul ei, pe distanţa dintre insula Porphyry şi Insula Prinţului Edward. O să aduc puşca. E un port aici, cam la jumătatea distanţei dintre capetele insulei, pe ţărmul de nord-vest, chiar înaintea intrării în canal. Portul ăsta a făcut ca farul Porphyry să fie invidiat de toată lumea, pentru că permite ca transporturile de bunuri sau oameni, către sau dinspre insulă, să fie făcute cu maximă discreţie, pe orice vreme. E ceva de mers prin ceaţă până la far, dar cărarea e bătătorită. De obicei, proviziile sunt livrate pe plaja din apropierea farului, iar pe ţărm a fost construit un hangar pentru

[32] Vechiul nume al oraşului Thunder Bay, din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

bărci, dar e bine de ştiut că, pe vreme rea, există alternative. Ajutorul de paznic George Grayson a ajuns săptămâna trecută. A fost lăsat cu nici şase luni în urmă la vatră din Corpul Expediţionar Canadian[33]*, unde a luptat pe front în a treia bătălie de la Ypres, la Passchendaele.*[34] *Pe trup are răni căpătate în tranşee. Faţa şi braţele-i sunt pline de cicatrice de la băşicile apărute din cauza gazului lacrimogen al inamicilor, ce se lipise de el precum kerosenul fierbinte, dar ardea fără flacără şi nu putea fi stins. Şi să-l priveşti ţi-e greu. Gazul i-a pătruns şi-n plămâni, iar vocea îi este aspră şi răguşită. A fost trimis aici pentru ca aerul curat să-i vindece plămânii, dar şi ca să aibă o ocupaţie. Împărţim turele, în schimburi de câte douăsprezece ore. Grayson nu-i căsătorit şi s-a stabilit de unul singur într-o cameră din aripa de est, cum îmi place mie să-i spun. Noi împărţim zonele comune. Dacă familia se măreşte, va trebui să cer ca ajutorului de paznic să-i ridice o cabană nouă, pentru că spaţiul pe care-l avem la dispoziţie este prea mic.*

Joi, 14 mai – Aproape am terminat de renovat clădirea. Am primit ieri o vizită din partea lui Bob Richardson de pe vasul Margueritte *de pe Silver Islet. Bob lucrează ca agent imobiliar pentru terenuri, la guvern, şi-şi mută familia, în fiecare vară, într-una dintre fostele case ale minerilor, făcând naveta în oraş la muncă. Îşi pregăteşte casa pentru a putea fi locuită şi pe timp de iarnă. Din ce-mi spune, sunt puţini care locuiesc acolo tot anul. Doar familia Cross, care lucrează ca îngrijitori, şi alţi câţiva. A adus ziare cu noutăţi de pe frontul din Europa. Grayson s-a trezit de câteva ori în toiul nopţii. A început să urle şi ne-a îngrozit pe toţi. Şi lui Lil, şi lui Peter le e frică de el. Mă tem că încercările cumplite prin care-a trecut i-au afectat mintea în aceeaşi măsură cu trupul. Doarme extrem de puţin şi bântuie pe ţărm, călăuzit doar de lumina lunii.*

Vineri, 24 mai – Azi, pe o ploaie torenţială, micuţa noastră adunare a ţinut un toast pentru marea regină Victoria. Dacă ploile din aprilie aduc florile de mai[35]*, ploaia din mai va aduce legume. Am plantat o parcelă de cartofi lângă cabana veche a*

[33] Corp militar canadian înfiinţat în 1914 (n.tr.).

[34] Una dintre marile bătălii ale Primului Război Mondial, dată între forţele franceze şi cele germane, având ca obiectiv cucerirea satului cu acelaşi nume de lângă oraşul Ypres, din Flandra de Vest, Belgia (n.tr.).

lui Walker şi am amenajat straturi suspendate pe stâncile solide din apropierea farului. Apoi am umplut cadrele din lemn cu pământ şi seminţe de roşii, mazăre şi fasole. În ultima vreme n-am primit vizitatori, deşi culoarele de transport lacustru care merg dintr-o parte în alta pe Thunder Bay au fost pline de nave comerciale şi de pasageri.

Luni, 19 august – The Red Fox *a sosit cu provizii de făină şi carne de porc, cât să ne-ajungă până când se încheie sezonul, undeva la mijlocul lui decembrie, când* James Whalen *trebuie să se întoarcă. Sunt în continuare îngrijorat din cauza lui Grayson, pentru că a început să dispară zile în şir. Lil se bucură că nu e prin preajmă. Din cauza crizelor, chipul desfigurat şi privirea pierdută par şi mai înfricoşătoare. Eu, unul, îl văd mai mult ca pe un suflet chinuit decât ca pe cineva sărac cu duhul, dar uneori ia bărcuţa şi pleacă, iar noi rămânem fără niciun vas în caz de urgenţă. Am trimis o scrisoare către Departamentul de Marină şi Pescuit, dar cei de-acolo mi-au transmis că suntem prea aproape de finalul sezonului ca să-i găsească un înlocuitor. M-au informat şi că aceste funcţii revin de regulă veteranilor şi victimelor Marelui Război şi că va trebui să găsesc o cale de a colabora cu el, dar nu văd de ce aş irosi o parte din bugetul farului pe un ajutor care-i mai mult absent decât prezent. Lil a început să-şi asume mai multe responsabilităţi şi-i ţine locul în ture, atunci când lipseşte. Reuşim să-l suplinim cu brio, dar asta pentru că trebuie. Nu avem de ales.*

Joi, 10 octombrie – Ziarele anunţă că forţele Aliaţilor câştigă teren în faţa germanilor; în Belgia. Războiul e pe sfârşite. Va pune capăt tuturor războaielor. Soldaţii se întorc încet-încet acasă, unii dintre ei sunt răniţi, dar mulţi au fost îngropaţi pe câmpurile Flandrei[36] *sau li s-a pierdut urma, iar mormintele lor au rămas necunoscute şi nemarcate. S-a aşternut liniştea în micul nostru avanpost, fiind nave puţine şi chiar şi mai puţini vizitatori, iar câmpurile de luptă ale Europei par la secole depărtare de monotonia vieţii de aici, marcată de rutina alimentării cu combustibil aprinderii şemineurilor şi şlefuirii*

[35] În original e vorba de un joc de cuvinte intraductibil în totalitate, *„April showers bring Mayflowers”* (n.tr.).

[36] Regiune din nord-vestul Europei, componentă a statului federal al Belgiei (n.tr.).

lentilelor. L-am întrebat pe Grayson despre perioada de pe front, dar mi-a povestit foarte puţine, vorbindu-mi numai despre pregătirile din Anglia, despre camarazii lui şi dansurile de la bază. Când îl întreb despre bătălii, privirea i se înceţoşează şi văd cum suferă amintindu-şi. Am auzit c-a fost unul dintre puţinii oameni din unitatea lui care-au supravieţuit atacurilor cu iperită[37], că unii dintre soldaţi au murit în chinuri groaznice din cauza arsurilor ce le-au afectat pielea şi plămânii, lăsându-i fără suflare în timp ce medicii şi asistentele îi priveau neajutoraţi. Am auzit şi că există un flagel adus de partea asta a Atlanticului de tinerii care s-au oferit să-şi dea viaţa pentru libertate şi care, în schimb, s-au ales cu o boală numită gripă spaniolă[38]. Se răspândeşte cu o viteză nebună şi a ajuns deja pe ţărmurile Lacului.

Luni, 16 decembrie – James Whalen *a sosit astăzi ca să-l ia pe Grayson şi să-l ducă înapoi pe continent pe durata iernii, dar omul a dispărut. Nu l-am mai văzut de cinci zile. N-are cum să fi ajuns departe. Bărcuţa a fost găsită pe Insula Prinţului Edward, dar când l-am căutat, nu l-am găsit. Cred că a căzut în apele Lacului. Am căutat chiar şi-n puţurile miniere abandonate, dar nu am dat de el. Am căzut de acord cu Lil şi cu copiii să petrecem iarna pe insulă. Avem provizii pentru tot sezonul şi e destul vânat. Sunt suficiente gloanţe puse deoparte, iar Lil are laţurile ei. Am început să tăiem lemne pentru foc, suficient cât să ne ţină cald în iarna lungă şi rece. În oraş, un paznic de far nu şi-ar găsi de lucru acum, pentru că soldaţii întorşi de pe front caută la rândul lor; aşa că n-are rost să plătim chirie când avem o casă numai bună chiar aici. Şi, în plus, tot mai mulţi oameni se îmbolnăvesc şi mor din cauza gripei ăsteia. Îi doboară pe cei mai tineri şi mai puternici, le umple plămânii cu lichid până nu mai pot respira. Aici o să fim în siguranţă. Iar dacă Grayson se întoarce, dar-ar Dumnezeu, vom încerca să avem grijă de el până când reuşim să trimitem vorbă în oraş.*

Parc-aş citi o poveste de adormit copiii, dar, uitându-mă la ea, văd că n-o ia somnul, ci stă dreaptă, în şezut. După expresia

[37] Agent chimic foarte puternic folosit pe post de gaz de luptă în Primul Război Mondial. A produs traume profunde soldaţilor acelor vremuri (n.tr.).
[38] Gripă mortală izbucnită imediat după sfârşitul Primului Război Mondial (n.tr.).

feţei, nu-mi dau seama ce gândeşte. Fac o pauză şi o aud şoptind:

— O, Doamne. El a fost. După atâţia ani. Grayson!

Nu vorbeşte cu mine.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Livingstone?

Nu-mi răspunde, ci-şi înclină uşor capul, căzută pe gânduri.

— Tata n-a ştiut ce s-a întâmplat cu el, nu l-a mai văzut. Nimeni nu l-a mai văzut. În afară de mine şi de Emily. Iar ea n-ar fi spus nimănui, pentru că n-avea cum. Şi n-am făcut-o nici eu.

Se aşază din nou pe pat.

— Citeşte mai departe.

Vineri, 1 ianuarie – Sărbătoarea Anului Nou! Am avut parte de un ospăţ cu supă de iepure, carne de vită fiartă, chec şi budincă de orez. Între insule se regăsesc porţiuni mari acoperite de gheaţă, iar temperaturile continuă să scadă. În curând, Lacul va îngheţa atât de tare, încât va putea fi traversat pe jos şi vom fi din nou în legătură cu lumea exterioară. Eu şi Peter stăm mult timp cu nasul în cărţi, şi de multe ori îi citesc. Îmi dau seama de pe acum că-i inteligent. Sunt recunoscător pentru educaţia de care am avut parte în Scoţia, deşi eram doar băiatul unui fermier sărac. Graţie ei, pot să m-asigur că fiul meu are parte de acelaşi lucru, chiar dacă în baza lecţiilor pe care eu şi Lil i le predăm aici, pe insulă. Până acum, nici urmă de Grayson.

Joi, 27 februarie – Simt că se apropie primăvara, după căldura soarelui. Richardson a reuşit să ajungă de pe Silver Islet cu atelajul tras de câini, pentru că stratul de gheaţă e gros. A adus cu el corespondenţa şi câteva noutăţi şi ne-a completat proviziile de lapte din cămară. A venit însoţit de doi dintre fii, iar copiii au patinat ore întregi pe Lacul îngheţat. Lil a pregătit o tocană sănătoasă din peşte sărat şi le-am dat şi lor, ca să-i mai încălzească pe drumul de întoarcere, când are să fie frig.

Marţi, 4 martie – Gheaţa-şi slăbeşte strânsoarea, dispare din Black Bay, iar vântul poartă banchizele înspre ţărm. Deşi Lacul Superior începe să se dezmorţească, va mai trece o lună până când o să apară din nou vase pe culoarele de transport şi va trebui să aprindem farul. Peter s-a simţit rău în ultimele trei zile. Atât de rău, încât am luat sticla de whisky din locul unde-o

ascunsesem, în depozitul de combustibil, cu speranţa că proprietăţile sale medicinale o să fie de ajutor. Lil n-a prea fost de acord şi a fost destul de sceptică, aşa că a trebuit să insist ca să-i administrez băutura lui Peter. Tatăl ei n-a permis să existe băutură alcoolică în casă, iar educaţia asta strictă şi-a lăsat amprenta asupra ei. În schimb, a adunat scoarţă de plop, pe care a opărit-o pentru a face un ceai tare. Mă tem că microbul morbid al gripei spaniole a ajuns şi în avanpostul nostru singuratic, adus fără ştire de băieţii ăia zvăpăiaţi care-au patinat pe lângă ţărm şi au luat cina în căsuţa noastră.

Joi, 13 martie – Peter se înzdrăveneşte. Fiul nostru va supravieţui şi nu-mi pasă dacă-i de la whisky sau de la ierburi. Cu toate acestea, familia lui Richardson nu a fost scutită de necaz. Ni s-a transmis că băiatul lor cel mare a murit.

Mă opresc din citit. Îl aud pe Marty fluierând vesel în biroul lui de pe hol. Recunosc o partitură de Chopin şi urmăresc melodia, anticipând următoarele note. Nu mă pot abţine. Muzica rămâne cu mine, e o parte din mine, din adâncul fiinţei mele, pe care încerc s-o ţin ascunsă. Şi aşa a fost mereu.

Bătrâna tace o clipă. Mă gândesc c-a adormit, dar apoi o aud:

— Îţi mulţumesc, Morgan, ajunge. Inima mea nu mai suportă şi alte amintiri.

Închid jurnalul şi-l pun la loc, peste celelalte. Apoi înfăşor din nou pachetul cu bucata de material şi-l leg cu aţă. Pun pachetul pe masa de lângă patul bătrânei şi mă întorc spre uşă.

— Vezi să nu te atingi de lucrurile mele.

Mă opresc o clipă, privind bătrâna cu părul alb întinsă între perne, apoi mă uit într-o doară la desenul cu libelula. Nu scot un cuvânt şi pornesc pe hol, spre biroul lui Marty.

* * *

Ploaia s-a oprit, până să plec de la Azilul Boreal, dar în aer se simte o umezeală rece. Încep să se aprindă felinarele, pâlpâind.

Derrick e aici, stând chircit deasupra volanului maşinii lui negre, Honda Civic, iar mie-mi stă inima-n loc. În ultima perioadă am fost ocupată ba cu răzuitul gardurilor, ba cu rezolvarea problemelor de-acasă şi nu l-am văzut. Laurie zice c-ar trebui să zic mersi că m-am ales doar cu reabilitarea asta curativă de rahat. Putea fi mult mai rău, zice ea. M-a întrebat de

desen, despre ce am scris, de unde-am luat vopseaua, cu cine-am fost. Doamne, zici că era la interogatoriu. O înţeleg; îşi face datoria. Ştie că m-am tot văzut cu Derrick. Într-o seară l-am chemat la mine să vedem un film; am crezut c-o să fie în regulă, c-o să mă lase în pace. El ştie cum să se comporte cu adulţii, e mereu politicos, dornic să ajute şi toţi îl cred un tip extraordinar. Nu şi Laurie. Îmi dau seama că nu-i place Derrick, deci nu mai mergem la mine. Pe mine nu mă deranjează. Derrick mă vede şi porneşte maşina, oprind în faţa casei. Urc pe bancheta din faţă, el iese din parcare şi n-apucăm să spunem nici măcar o vorbă.

Încep să-nvăţ c-aşa e el uneori. El zice că-i o fire meditativă, dar după mine astea-s doar vorbe mari, care-n traducere înseamnă că are toane. Deci, când nu spune nimic înseamnă că se gândeşte la ceva. Mereu e căzut pe gânduri. Pune ceva la cale. E cu mintea-n atâtea părţi, încât abia reuşesc să ţin pasul cu el.

Şi-a cerut scuze pentru c-a luat-o la sănătoasa când au apărut poliţaii. A trebuit să mă descurc singură până la McDonald’s, unde, în cele din urmă, tot m-au prins. Ştiu că el şi-a asumat riscuri mult mai mari decât mine. Ştiu asta. Dar nu pot spune că simt că-i aşa. În partea aceea din mine care-şi doreşte cu disperare să conteze pentru el, acolo, în adâncul sufletului, mă doare. Ar putea măcar să fie recunoscător, să-mi dea de înţeles că apreciază că mi-am ţinut gura în legătură cu toată tărăşenia. Ştie că fără mine şi-ar fi luat-o-n freză în seara aia, dacă l-ar fi percheziţionat poliţia, dacă i-ar fi percheziţionat maşina, dacă nu le-aş fi spus că-s singură.

Spune că nu consumă chestii grele şi-l cred. Nici eu nu consum. Am văzut ce efect pot să aibă asupra oamenilor, cum îi lasă fără pic de vlagă.

Printre clienţii lui sunt o mulţime de copii de bani gata, iar Derrick nu-i suportă de nicio culoare pe „dobitocii ăia încrezuţi”, chiar dacă nu se dă de gol în prezenţa lor. Îmi spune că el e un om de afaceri care livrează pur şi simplu ce-şi doresc, luându-le banii pe care-i au de la babaci. Sunt chestii pe care le-ar găsi oricum şi-n altă parte. Totul se rezumă la cerere şi la ofertă. Puştii îl caută la şcoală sau îi trimit mesaje, iar el stabileşte punctul de întâlnire. Ei dau cât le cere fără să se tocmească şi se întorc după mai multă marfa.

Nu l-am întrebat niciodată de unde-i ştie pe artiştii de graffiti.

Îşi petrece timpul cu ei, dar nu desenează niciodată. Cred că-i place ce simte când curge adrenalina, când trăieşte viaţa la limită şi e mereu cu un pas înaintea poliţiştilor, când aleargă peste tot în miez de noapte şi vede mesajele scrise cu vopsea. Asta e ce m-a atras la el. Că pentru prima oară după atâta vreme am simţit că aparţin unui loc anume. Cu el, am simţit că sunt vie. Că, pur şi simplu, simt.

— Salut.

Mă priveşte scurt şi-mi zâmbeşte.

— Salut, spune el. Cum a fost la şcoală?

— Ştii şi tu, aceleaşi porcării.

Azi n-a fost la şcoală. E la liceu încă, deşi trebuia să fi absolvit. A îngheţat anul, iar acum reia clasa a douăsprezecea. De obicei, ăia pasionaţi de sport fac chestia asta pentru că vor să mai joace fotbal[39] un an şi să-şi mărească media generală participând la cursuri la care-au rămas corijenţi. Dar la Derrick nu-i vorba de asta. Vrea să rămână aproape de clienţi, să treacă pe lângă ei pe holuri, să stea cu ei în pauza de prânz, să pună la punct cum să facă plasarea, prin parcări. El se ocupă de mărunţişuri. Nu se înhamă niciodată la ceva mare sau periculos. Şi niciodată nu face tranzacţii la şcoală. E prea deştept pentru asta. Spre deosebire de mine, trece la toate materiile, chiar dacă nu merge la mai bine de jumătate din ore. Derrick e genul de puşti care nu trebuie să se chinuiască. Obţine tot ce vrea.

— Azi m-au prins în camera bătrânei, zic.

Nu-i spun motivul pentru care eram acolo. Nu-i spun despre desenele ei. Nici despre cel care seamănă cu libelula mea.

— Aşa c-a trebuit s-o ajut să citească jurnalele lui taică-său.

— Nu, pe bune?

Chiar pare interesat.

— De ce?

— E oarbă. Nu le poate citi singură.

Mergem cu viteză şi ne îndreptăm spre chei. Derrick îşi muşcă buza de jos, încruntat. Se gândeşte la ceva.

Întinde mâna şi mă mângâie pe picior, apoi mă ia de mână.

Ne-am cunoscut la o petrecere, anul trecut. El e cu doi ani mai mare decât mine. Mergem la aceeaşi şcoală, dar nu ne-am intersectat niciodată pe holuri. Pe vremea aia nu ne învârteam în aceleaşi cercuri.

[39] Fotbal canadian care se aseamănă cu fotbalul american, nu cu cel european (n.tr.).

Am cunoscut-o pe Alyssa în clasa a noua şi am început să ieşim împreună. Pe urmă, anul trecut, m-au plasat în altă casă şi a trebuit să mă mut şi la altă şcoală. La şcoala nouă nu ştiam pe nimeni, în afară de Caleb, care-i un mare tâmpit.

Pe urmă, într-un weekend, Alyssa a aflat de o petrecere la o carieră de piatră, aproape de ieşirea de pe autostrada 61, şi m-a sunat. A aranjat să mergem cu o maşină şi a apărut la mine acasă cu o sticlă de whisky şi câteva beri. Am ieşit pe fereastră, pe furiş, fără să ştie Laurie. Are de nu ştiu când copii în plasament, dinainte să ajung eu la ea, dă-i suficient de proastă încât să nu-şi dea seama cât de uşor poţi să deschizi fereastra de la dormitor, ca să ieşi pe-acolo.

Până la două noaptea, şi eu, şi Alyssa eram deja bete, iar eu stăteam în poala lui Derrick. După jumătate de oră, a venit poliţia. Eu şi Derrick am fugit să ne-ascundem în tufişurile de la marginea carierei. Ne-am lăsat uşor pe panta digului, stând întinşi, împreună, cât timp am văzut luminile lanternelor ce scanau cu razele lor câmpul, căutând petrecăreţi leşinaţi prin iarbă. Am stat întinşi acolo, privind stelele, cu pământul învârtindu-se sub noi, până când poliţiştii au plecat şi am putut merge pe furiş spre maşina lui Derrick, pe bancheta din spate.

Derrick a scos o bere dintr-o ladă frigorifică, a desfăcut-o şi a luat o gură. Apoi mi-a dat-o mie.

Am băut. Berea nu mai era rece, dar îmi era sete. Am plimbat berea de la unul la altul de câteva ori.

— Doamne, cât eşti de frumoasă a zis el, atingându-mi faţa şi urmărind cu degetele conturul ochilor, nasului, bărbiei. Cum de nu te-am observat până acum?

Am râs. Era de la bere. Nu-s frumoasă, dar l-am lăsat să creadă că aşa era. Când m-a sărutat, buzele-i erau umede şi aveau gustul berii calde. Nu-mi mai ardea de râs. Mi-a băgat mâinile pe sub geacă şi pe sub bluză, plimbându-le de-a lungul coloanei vertebrale, până în partea de sus a blugilor. M-au trecut fiorii. Mi-a desfăcut sutienul şi a băgat mâna sub dantela roz ca să-mi cuprindă sânul. M-am încordat şi m-am retras, uitându-mă-n ochii lui verzi, care abia se vedeau în interiorul întunecat al Hondei.

— E-n regulă, mi-a şoptit el la ureche. Ai încredere-n mine.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe ochi până i-am închis, apoi mi-a găsit din nou gura. De data asta, am deschis gura şi l-am lăsat

să mă sărute cum voia.

Derrick obţine întotdeauna ce vrea.

Credeam că n-o să mai aud niciodată de el. Faptul că-mi doream să mă caute mă scotea din sărite. După o săptămână, m-a sunat din nou şi am mers la petrecerea la care i-am cunoscut pe artiştii de graffiti. Atunci mi-am dat seama pentru prima oară cu ce se ocupa, cum a făcut banii de Honda, cum şi-a luat blugii de firmă pe care-i purta şi stocul aproape inepuizabil de băutură.

Maşina merge cu viteză pe Water Street, iar la radio se aude o porcărie country, gen care nu mi-a plăcut niciodată, dar nu zic nimic. Nici nu schimb postul.

Virăm spre port, mergând de-a lungul cheiului, şi oprim într-o parcare cu vedere la port şi la silozurile enorme. Un val format de bătaia vântului se sparge de malurile stâncoase. Un vapor comercial aruncă ancora în port. Derrick opreşte motorul şi se întoarce să mă privească.

— M-am tot gândit la o chestie.

La cum o spune, nu-mi dau seama despre ce-i vorba. Scot ţigările. Îi ofer una lui Derrick, deşi ştiu că nu fumează şi că nu-i place să fumez în maşina lui. Ăsta-i nivelul maxim de tupeu pe care mi-l permit cu el.

— Da? La ce te-ai gândit?

Frec bricheta până când ţigara se aprinde şi trag un fum lung.

— Faptul c-ai fost prinsă şi prestezi muncă în folosul comunităţii la azilul ăla ar putea fi un lucru bun. O ocazie.

Chiar nu-mi dau seama cum ar putea fi un lucru bun.

— Iubita, moşii ăia de-acolo iau o găleată de analgezice, în mod sigur acolo-i plin de medicamente pe care le putem vinde – oxicodonă[40], percocet[41], tot ce vrei. Trebuie doar să ai ocazia să pui mâna pe ele.

Aproape că mă înec cu fumul de ţigară.

— Ce dracului ai, eşti nebun, Derrick? Ăia nu lasă cutiile cu pastile peste tot.

Mă uit la el, fixând cu privirea ochii ăia care te hipnotizează, dar nu pare convins.

— Şi ce dracului crezi c-o să se întâmple dacă dispare ceva? O

[40] Analgezic puternic din grupa opioizilor (n.tr.).

[41] Numele sub care e cunoscută în America de Nord şi Canada combinaţia dintre oxicodonă şi paracetamol (n.tr.).

să fiu prima persoană pe care-o s-o caute! Am suportat destule mizerii până acum.

— Păi, gândeşte-te cum ai intrat azi la băbuţa aia în cameră. Găsim o cale, o portiţă, ceva. Te apropii de bătrâni. De personal. Îi convingi să aibă încredere în tine.

Se apleacă şi-mi smulge ţigara dintre degete, apoi o aruncă pe geamul crăpat şi dă să mă sărute.

— Poţi face asta, iubito. Poţi s-o faci pentru noi. Noi doi ne putem clădi un viitor împreună. Ceva teribil.

Îmi place cum sună. Şi-apropie gura de a mea. Să-l ia toţi dracii.

13.

Elizabeth

Stau în curte, în scaunul cu rotile, înfofolită bine în pături, cu ochelarii de soare pe ochi. Ce bine că sunt din nou afară!

A plouat din plin în ultimele zile, dar în cele din urmă ploaia s-a retras în nori şi-a plecat în alte direcţii. Aerul e acum rece şi umed, semn că vin zile mai scurte şi se apropie iarna. O aud pe fată cum lucrează la gard. Iar are muzica-n urechi, iar ritmul muzicii din difuzoarele alea mici se aude până aici. E ceva cunoscut, dar nu-mi dau seama ce.

— Ce-asculţi?

Răzuitul încetează pentru o clipă.

— Muzică.

— Ei, ce ironică eşti!

— Ei, ce vă mai băgaţi în seamă.

— Timpul trece mai repede când ţi-l petreci cu cineva.

Se face linişte. Exceptând răzuitul. Şi melodia în surdină.

— Ce-ar fi să iei exemplu de la Tom Sawyer[42] şi să rogi pe cineva să vopsească gardul în locul tău?

— Cine-i Tom Sawyer?

Clatin din cap.

[42] Personajul principal al celebrului roman *Aventurile lui Tom Sawyer*, de Mark Twain, apărut în 1876. Una dintre scenele celebre ale cărţii este aceea în care Tom îşi convinge prietenul să preia sarcina vopsirii gardului, dată de mătuşa Polly (n.tr.).

— Ce vă-nvaţă la şcoală în ziua de azi?

— Prostii. Pierdem vremea de pomană.

Nu-mi dau seama dacă-i de râs sau de plâns. E naivă. Deşi pare să-şi fi construit o platoşă în raport cu exteriorul, ştiu mai multe despre ea decât ar fi dispusă să recunoască. Părinţii ei probabil că sunt morţi sau absenţi, iar casa ei, oriunde-ar fi, nu mai prezintă niciun interes. Îşi ascunde teama şi singurătatea şi, în încercarea disperată de a-şi găsi un loc al ei, face alegeri prosteşti şi ia drept iubire ce nu se cade. După cum a reacţionat în prezenţa poliţiştilor, aş putea să pariez că s-a înhăitat cu nişte personaje dubioase, care-au lăsat-o, cel mai probabil, de izbelişte la cel mai mic semn c-ar apărea vreo problemă. Dar are ceva al ei. Ceva unic.

— Şi n-ai altceva mai bun de făcut decât asta?

— Numai să vopsesc garduri n-aveam eu chef azi!

Tonul ei e sarcastic, dar faţada pe care se străduieşte atât de tare s-o construiască începe să cedeze. Simte nevoia să se repună pe poziţii, după momentul de vulnerabilitate când a fost surprinsă în camera mea şi a trebuit să fie salvată de o bătrânică. Ba încă de o bătrânică oarbă.

— Treaba asta cred că era lucrul care-mi plăcea cel mai puţin. Nu vopsitul gardurilor, ci văruitul. Şi era mereu de văruit. În fiecare vară văruiam cabana, staţia de ceaţă şi farul. Doamne, ce mă mai enerva!

Răzuitul continuă.

— Ascult Epica[43].

— N-am auzit de ea.

— De ei.

Abia disting muzica. Mă las pe spate în scaun, ascultând viorile, violoncelul şi vocea tulburătoare care le acompaniază, îmi aduc aminte de trecut. Era iarnă. Emily şi cu mine stăteam întinse pe covor în faţa sobei. Afară, Lacul Superior era îngheţat bocnă şi milioane de stele erau împrăştiate pe cerul de culoarea cernelii. Era linişte deplină. Tata stătea pe scaun şi-şi fuma pipa. Mama cârpea ceva. Radioul nostru Zenith[44] era dat pe postul de radio NBC din Michigan. Sunetul muzicii traversa încet întinderea îngheţată a Lacului, ducându-mă pe mine, o copilă de zece ani, departe de pădurea boreală, într-o lume magică.

[43] Formaţie de metal simfonic din Olanda, fondată în 2002 (n.tr.).

[44] Companie americană de electrocasnice fondată în 1918, în Chicago (n.tr.).

Stăteam şi ascultam, ca-n transă.

Ritmul muzicii se schimbă brusc. Mai întâi, răpăie tobele, apoi se-aude ceva ce poate fi doar o chitară electrică. E ceva neobişnuit, ca să nu zic mai multe.

— Dumnezeule mare, ce soi de muzică mai e şi ăsta?

— Symphonic metal.

— Interesant.

N-am mai auzit o asemenea muzică; e o combinaţie ciudată între muzica clasică şi un stil contemporan, foarte zgomotos şi nevrotic. Înţeleg de ce o atrage.

Morgan aruncă şpaclul în găleată şi se aşază la masa de picnic. Aprinde o ţigară. Nu comentez. Sunt sigură că se-aştepta s-o fac.

— Aţi mai aflat ceva de fratele dumneavoastră? întreabă ea.

— Nu.

Îmi aranjez din nou pătura de pe picioare. Mă fascinează fata asta.

— Uite ce-i, Morgan. Când ţi-am spus că nu mi-am mai văzut fratele de peste şaizeci de ani, n-am fost chiar sinceră.

Nu răspunde şi continuă să fumeze.

— Asta-i perioada în care n-a încercat să ia legătura cu mine, dar cu două zile înainte ca barca lui să fie găsită abandonată a venit la azil. Cei de aici l-au condus la mine, afară, în grădină, şi nu mi-a spus nici măcar un cuvânt. După câteva minute, a plecat.

Fumul de ţigară persistă în aer, greu şi înecăcios.

— Morgan, jurnalele alea ar putea conţine răspunsuri la întrebările pe care mi le pun în legătură cu trecutul. Eu nu le pot citi. Dar tu poţi. Şi ai şi timp, dacă nu mă înşel.

În cele din urmă, mi le-ar citi şi Marty, sunt sigură. Puteam să-l rog pe el. În schimb, o rog pe ea:

— Poate-am putea să facem un schimb, nu? Tu-mi citeşti în continuare jurnalele, iar eu o să-ţi dau una dintre picturile alea care te interesează.

Aud cum striveşte ţigara sub talpa bocancului, dar nu spune nimic. Cred că şi-a scos una dintre căşti, pentru că acordurile Epica se aud mai clar, amestecându-se cu ciripitul vrăbiilor şi cu foşnetul vântului prin hortensii.

— Pot să aleg eu una?

Un răspuns interesant. Sunt trei schiţe. Una e o libelulă, alta,

o pasăre colibri şi ultima, un studiu detaliat al măzărichei. Teme comune, privite dintr-o altfel de perspectivă. Unii critici sugerează că s-ar putea alcătui chiar o serie pe acelaşi subiect, pentru a crea o imagine tridimensională, ca şi cum fiecare interpretare ar mai adăuga un strat care exprimă o perspectivă puţin diferită şi care totuşi poate fi asociată celorlalte. Chiar dacă sunt nişte schiţe, fiecare valorează bani frumoşi. Dar nu cred că asta o atrage la ele. Ce vede ea în desenele-astea?

— Da.

— E-n regulă. Hai să începem.

14.

Morgan

În timp ce bătrâna îmi propune să-i citesc jurnalele tatălui ei, îmi vine-n minte vocea lui Derrick. Poate că asta e ocazia de care am nevoie.

Dar nu mergem în camera femeii. Stăm pe veranda din capătul holului, cu vedere spre curte şi grădini. Salopeta mea atârnă într-un cui în biroul lui Marty şi tot acolo am lăsat şi bocancii ăia mari. Bocancii mei de acum sunt negri şi au şireturile legate în faţă până aproape de genunchi. Fac mult mai puţin zgomot când merg pe holul acoperit cu gresie şi pe podelele cu parchet. Sunt îmbrăcată complet în negru, ca un corb, cu excepţia unui fular pe care l-am primit anul trecut de Crăciun, de la Laurie. E de un albastru-cobalt, deschis, şi are nişte fire argintii pe care le-am trecut prin catarama curelei de la blugi. Am auzit că şi corbilor le plac chestiile lucioase, ca şi coţofenelor. Sunt cu ochii-n patru.

Pun teancul de jurnale pe o masă. Volumele vechi sunt o apariţie ciudată şi nu se potrivesc cu mobilierul modern de-aici. Aproape că mă tem să le deschid, atât de fragile sunt. Dar nu am de ales şi întorc paginile până când ajung la ultima însemnare pe care am citit-o.

— Unde-am rămas? întreb, trecând repede cu privirea peste cuvinte. Parcă părinţii dumneavoastră s-au mutat la un far de pe-o insulă din mijlocul Lacului Superior. Gripa spaniolă făcea

victime. Unul, Grayson, a luat-o razna şi s-a înecat sau ceva de genul ăsta.

— Nu s-a înecat, răspunde femeia.

— Atunci, ce-a păţit?

Ezită înainte de-a răspunde. Stă pe un scaun, părul îi e pieptănat şi împletit strâns într-o coadă ce-i cade pe un umăr şi şi-a scos ochelarii de soare.

— Uneori, am impresia că-i bine să nu afli sfârşitul înaintea începutului.

Prin urmare, citesc în continuare.

— Bine-atunci. 1919-1920.

Vineri, 13 iunie – Azi-noapte a fost o lună plină splendidă. Parcă încerca să se ia la întrecere cu lumina farului. Dimineaţă, foarte devreme, l-am luat pe Peter în bărcuţă şi am ocolit insula care ne găzduieşte. Câteodată, Lacul pare o doamnă civilizată, foarte cumsecade şi bine educată şi-s cât pe ce să cad în capcană. Dar încet-încet învăţ cum stă treaba. În realitate, e o doamnă temperamentală, care are adesea crize de furie şi ne face zile fripte până când furia i se potoleşte şi se calmează. În privinţa relaţiei ăsteia, sunt foarte precaut.

Împreună cu Lil, am plantat legume, pe timp de noapte, în straturile suspendate, iar în parcela de cartofi din canalul Walker am pus sfeclă şi napi. The Red Fox *ne vizitează o dată la câteva săptămâni, când se plimbă între Port Arthur şi zona ei de pescuit, şi ne-aduce corespondenţa şi ziarele. Astfel păstrăm legătura cu lumea exterioară. Mulţi sunt încă bolnavi de gripă şi, deşi eu am mers de câteva ori în oraş, Lil insistă să rămână aici, la far, cu Peter. N-o pot învinovăţi.*

Miercuri, 23 iulie – Rămân în continuare uimit de cunoştinţele şi de priceperea soţiei mele. Când nu-i de gardă la far şi nu grădinăreşte, mă învaţă tainele pământului. Deseori avem în oală una dintre capturile ei şi a început deja să pună deoparte hrană pentru iarna ce urmează: saramură de peşte, fructe şi ierburi uscate. Am ieşit de câteva ori cu familia Niemi, cu barca lor; şi i-am ajutat să tragă la mal năvoadele şi să spintece peştii prinşi şi aduşi la Kemp Fisheries[45] *pentru procesare. Locuiesc în Port Arthur, dar pe timpul verii şi-au fixat baza într-o tabără din*

[45] Fabrică de procesare a cărnii de peşte din Thunder Bay, Ontario, Canada (n.tr.).

canalul Walker, unde se ocupă cu pescuitul. Munca lor mi se pare grea, aşa că merg într-acolo doar când vremea e frumoasă şi Lil se poate ocupa singură de treburile de la far. N-am solicitat un ajutor de paznic. Eu şi Lil am reuşit să ne împărţim sarcinile, iar cei de la Departament par a fi mulţumiţi de felul în care ne-am descurcat.

În paginile jurnalului, vara se transformă în toamnă, iar toamna, în iarnă. Citesc în continuare. Pe alocuri, informaţiile se repetă – vine vorba despre aceiaşi vizitatori, cât combustibil consumau, câtă mâncare mâncau, dar nu mă plictisesc. Nu cine ştie ce. Oricum, e mai bine decât să dau cu şpaclul pe garduri şi îmi este tot mai uşor să descifrez scrisul de mână. Cred că încep să mă obişnuiesc. Iau următorul volum şi încep să citesc însemnările din 1921.

Marţi, 6 aprilie – Azi a sosit ambarcaţiunea James Whalen *şi am început să construim staţia de ceaţă. Am asamblat-o la câţiva metri de clădirea principală a farului şi instalăm diafonul. Membrii echipei tehnice rămân la noi, mai ales că Lil e plecată cu Peter într-una dintre rarele vizite la verişoara ei, care s-a căsătorit şi s-a mutat recent în Port Arthur. Nu şi-a ales prea bine momentul pentru că i se apropie sorocul*

Joi 15 aprilie – Azi a sosit The Red Fox, *cu veşti despre Lil. Ieri a adus pe lume un băieţel. O să plec cu suedezul ca să-l văd, iar de far o să se ocupe nepotul lui Sutherland. I-a pus numele Charles.*

— Fratele dumneavoastră.

Fac un calcul mental. Doamne, are peste optzeci de ani. E nebun de legat dacă a plecat singur cu barca aia.

— Da.

Continuăm aşa preţ de aproape o oră. E ciudat felul în care o ajut să-şi retrăiască trecutul, cu tot cu crâmpeie de care poate nici nu ştia. Cum ar fi faza cu Grayson. Fratele ei trebuie să fi citit jurnalele; îmi dau seama că ea încearcă să afle de ce s-a întors să le ia. De ce tocmai acum? Amândouă căutăm răspunsuri, dar eu nici nu ştiu ce întrebări să-mi pun.

Se lasă întunericul şi se aprind luminile. Sunetele din azil se-aud în continuare pe fundal, în surdină, pe măsură ce citesc

despre acea perioadă a insulei când bătrâna nici nu se născuse.

Citesc până ajung la sfârşitul anului 1924.

— Asta-i tot, zic. Aici se termină volumul.

— Eşti prea obosită ca să continui?

— Nu, doar că...

Scotocesc printre volume. Le aşez într-o stivă.

— Următorul nu-i aici.

Bătrâna se ridică în şezut.

— Cum adică nu-i acolo?

— Cel care începe în 1925 nu-i aici. Lipseşte un volum.

Se lasă pe spate în scaun şi oftează, de parc-ar durea-o ceva, şi-mi dau seama că spera să găsească acolo răspunsurile căutate.

— Ce s-a întâmplat în 1925, domnişoară Livingstone.

— Atunci ne-am născut eu şi Emily, şopteşte.

15.

Elizabeth

Mă apropii de sfârşit, am lăsat cam toată viaţa în urmă şi nu pot şti de unde-am pornit. Lacul a făcut aşa încât să nu aflu adevărul. Lacul şi Charlie. Jurnalele alea vechi nu conţin răspunsuri despre trecutul meu. N-au făcut lumină, aşa încât să înţeleg de ce a făcut Charlie ce-a făcut, să pricep de ce a plecat cu barca spre insula Porphyry. A avut grijă să nu înţeleg. După atâţia ani, tot mai are puterea asta asupra mea.

O simt pe fată cum mă urmăreşte. Probabil că aşteaptă un răspuns.

— Şi următorul volum?

Sunt calmă, nu vreau să se vadă emoţia pe care-o simt prin toţi porii.

— În ce an începe?

— 1930. Vreţi să încep cu ăla?

Se aud nişte voci. Au venit domnul Androsky şi familia lui. O aud pe nepoţica lui cum turuie, plină de vervă. E un boţ de copil, de vreo patru sau cinci ani. Familia domnului Androsky vine în vizită în fiecare săptămână. E un ritual la care-am fost martoră

luni întregi şi-l văd prin faţa ochilor, chiar dacă sunt lipsiţi de vedere; fiul care îşi duce tatăl în scaunul cu rotile pe verandă, unde servesc masa, mâncare semipreparată, bătrânul ce se bucură observând energia debordantă a celei mici. În timp ce mânca din cartofi prăjiţi, fetiţa-şi aruncă-n aer jucăria – un personaj din cel mai recent film animat –, ce face o serie de acrobaţii prin toată încăperea.

— Nu, Nemo[46], lui bunu' îi trebuie căruţul pentru că i-au obosit picioruşele. Hai să ne-ascundem repede în tufişuri, să nu ne prindă rechinii!

În fiecare săptămână, îi aduc domnului Androsky un milkshake de ciocolată. Bătrânul îl savurează, în timp ce tatăl fetiţei se amestecă între ea şi bunicul ei, încercând încontinuu să-i atragă acesteia atenţia asupra pachetului de crochete de pui care s-au răcit şi care ştiu sigur că-s aşezate pe ambalajul din hârtie cerată. Fiul îi pune bătrânului aceleaşi întrebări, iar acesta îi răspunde la fel:

— Cum te-ai simţit săptămâna asta, tată?

— N-am ajuns în groapă. Asta cred că-i tot ce contează.

— Mâncarea cum e?

— Nu pot să mă plâng. Oricum nu m-ar băga nimeni în seamă.

— Ai nevoie de ceva?

— Mi-ar prinde tare bine o duşcă sănătoasă de whisky în milkshake-ul ăsta.

Şi tot aşa. Vizita durează doar vreo jumătate de oră, după care crochetele-şi găsesc locul de veci în coşul de gunoi de lângă canapea, jucăria cea nouă e azvârlită în ghiozdanul cu Hello Kitty, iar domnul Androsky e cărat înapoi, în salonul lui, în timp ce soarbe ultimele guri de milkshake. E un ritual pe care-l observ cu aparentă lejeritate, dar pe care îl invidiez pe ascuns.

Eu nu am o familie care să vină să mă viziteze. Nu vine nimeni să-mi aducă mâncare de fast-food, greu digerabilă, nu primesc felicitări de ziua mea, nu mă-ntreabă nimeni dacă m-am simţit bine săptămâna trecută sau dacă am nevoie de ceva. Doar când am ocazia să-mi compar viaţa cu a domnului Androsky, pe care-o observ îndeaproape, realizez că-mi lipseşte ceva. Emily a fost viaţa mea. Da, a fost acolo şi Charlie, o vreme. Dar nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat cu el. N-am

[46] Personajul principal din filmul animat *În căutarea lui Nemo*, lansat în 2003 de Walt Disney Pictures, este un peşte-clovn. (n.tr.).

putut să-i iert faptele nechibzuite sau să mă gândesc c-ar trebui să-şi ceară iertare, de s-ar fi gândit vreodată la asta. Şi n-am regretat lucrurile care lui i s-au părut de neiertat. Aşa c-am trăit izolaţi unul de altul. Nu i-am mai remarcat prezenţa, era doar o umbră care acoperea o parte din existenţa noastră. Noi trei fuseserăm atât de apropiaţi; el era eroul nostru, iar noi îi călcam pe urme, îl adoram. Dar a urmat întunericul şi, când am fost nevoită să aleg, am ales-o pe Emily.

Aşadar, Charlie, ai luat jurnalul – cel care cuprindea perioada 1925 – 1929. Ce s-o fi întâmplat în anii ăia de ţi-ai lăsat cabana din pădure şi te-ai furişat în casa mea după atâţia ani, după toate lucrurile care-au rămas nespuse, ca să vii aici şi să stai într-un colţ, fără să spui nimic? Ai găsit puterea de-a te întoarce la Lac, pe insula Porphyry. Ai vorbit cu vântul, cu valurile, ai dat piept cu stafiile care umblă pe plajele stâncoase ca să descoperi secrete din trecut, să dezgropi cuvintele tatei, trecute sub tăcere. Şi totuşi, n-ai putut să vorbeşti cu mine.

Fata îmi întrerupe şirul gândurilor. A aşteptat ca să lase timp întâmplărilor citite să se sedimenteze.

— Vreţi să vă mai citesc?

— Dacă nu te deranjează, Morgan, cred că e destul pentru azi.

Mă ridic.

— Domnule Androsky.

Îl salut făcând un semn din cap, încercând să zâmbesc.

— Domnişoară Livingstone. Nu-i nevoie să plecaţi. E destul loc aici pentru toţi, dacă nu vă deranjează să-l salutaţi pe noul prieten al Beccăi, peştişorul.

— E-n regulă, domnule Androsky. Am terminat – urma să plecăm oricum. Bucuraţi-vă de oaspeţi.

16.

Morgan

Bătrânica n-a vrut să lase să se vadă, dar a supărat-o dispariţia jurnalului. Pun din nou jurnalele unul peste altul şi le acopăr cu materialul. Fetiţa se urcă pe scaun, lângă mine.

— Ne citeşti o poveste?

— Poate altă dată.

Iau pachetul şi mă ridic.

— Bunicuţa ta nu vrea nişte cartofi prăjiţi?

Cobor privirea spre fetiţă. Părul ei şaten, rar, s-a desprins din agrafa cu fluturi şi-i intră în ochi.

— Bunicuţa mea?

— Da. Tati zice că bunicu' nu poate să mănânce cartofi prăjiţi, că i-au picat toţi dinţii şi-acum mai poate doar să bea milkshake de ciocolată. Poate vrea bunicuţa nişte cartofi de la mine? Sau i-au picat şi ei dinţii?

Mă uit la bătrână, care-a pornit deja anevoie pe hol, ţinându-se cu o mână de bara ce se întinde de-a lungul peretelui. După expresia feţei, nu-mi dau seama ce simte. Şi-a ascuns dezamăgirea şi pare indiferentă, dar ştiu că nu-i aşa. Fac pariu că tânără era a naibii de frumoasă. Înainte să i se albească părul şi să i se umple faţa de riduri. Înainte să i se înceţoşeze ochii aia căprui, care te răscolesc.

— Nu-i bunicuţa mea, zic. Şi are dinţii în regulă. De fapt – mă aplec spre fetiţă şi-i şoptesc – cred că s-ar putea să fie rechin. Are în gură nişte dinţi cât toate zilele. Mă trec fiorii. Ascunde-l pe Nemo, repede!

Ţipă, prefăcându-se înspăimântată, şi aleargă să se-ascundă după căruciorul bunicului. O ajung din urmă pe domnişoara Livingstone şi merg lângă ea, păstrând tăcerea. Văd că pe buze i se iţeşte un zâmbet şi se apropie de mine, şoptind:

— Nemo ăla-i aşa mic. Nu mi-ar ajunge nici pe-o măsea.

Femeia asta aude tot, să fiu a naibii dacă nu.

Mi-e greu să recunosc, dar cred că începe să-mi placă.

17.

Elizabeth

— O femeie stă la plajă, pe un scaun. Faţa îi e ascunsă după un voal subţire şi de-abia se vede, iar în mână ţine o umbrelă.

Vântul bate puternic, mişcându-i rochia. Pânzele unei bărci se umflă, iar pe valuri se formează creste.

— Umbrela e aplecată pe spate sau o ţine deasupra capului?

întreb eu.

Marty soarbe din cafea, stând la masa de la mine din cameră. Ăsta-i un joc pe care l-am tot jucat în ultima vreme, de fiecare dată când a avut timp să-şi lase deoparte sculele şi să petreacă puţin timp c-o bătrânică, făcând-o să întrevadă un strop de culoare, dincolo de umbre cenuşii.

— Pe spate.

— Monet, 1870. *Pe plajă la Trouville.*

Dă câteva pagini.

— O adunare mare, cupluri care dansează în aer liber. Lumina soarelui, care pătrunde printre copaci, creează jocuri interesante de lumini şi umbre. Pictura nu se concentrează pe grup, ci pe un cuplu tânăr care dansează. Aproape că vezi fusta femeii mişcându-se în timp ce face piruete.

— Renoir, 1876. *Bal du moulin de la Galette.*

— O căpiţă de fân[47].

— Te rog frumos, Marty. Nu-l las să termine: Nu mă lua peste picior!

— Da, da, OK.

Mai dă nişte pagini. Ştiu că zâmbeşte.

— Aşa. Personaje care se rotesc, aproape ritmic, pictate cu tuşeuri scurte, cu albastru, indigo şi violet, cu cercuri aurii şi o semilună portocalie. Jos, în vale, e un sat. Turla bisericii e subţire şi albă.

E unul dintre tablourile mele preferate, din multe motive, şi-l văd limpede din descrierea lui.

— Nu-i aşa că-i păcat că geniul artistic e mereu atât de aproape de nebunie? zic. Oare doar un suflet chinuit poate surprinde frumuseţea, poate vedea şi spune adevărul, Marty?

Pentru o clipă, mă pierd, rătăcind printre gânduri şi tăcem amândoi.

Am învăţat că suntem, cei mai mulţi, simpli spectatori ai vieţii. Cei care-au lăsat demonii în viaţa lor – să doarmă şi să se trezească lângă ei, să le şoptească la ureche – sunt în viaţa asta creatori, construind lumea aşa cum o cunoaştem. Dar, dincolo de asta sau poate chiar din cauza asta, sunt când dispreţuiţi, când adulaţi. Cine poate spune când au depăşit graniţa fină dintre nebunie şi talent, pentru a fi recunoscuţi şi a deveni

[47] Claude Monet a pictat o serie de tablouri cu căpiţe de fân în perioada 1890-1891 (n.tr.).

nemuritori? Oare – o facem noi atunci când ne place ceea ce vedem sau ceea ce auzim? Geniu şi nebunie. Cum se condiţionează una pe alta?

Marty e răbdător şi nu forţează nota cu mine. Cunoaşte demonii cu care m-am confruntat. Şi ştie că pictura asta mi-e cunoscută.

— Van Gogh, 1889. *Noapte înstelată.* Pictat pe vremea când van Gogh era internat la Azilul Saint-Paul[48].

Închide cartea, uşor.

— El considera boala un dar, Elizabeth. S-a folosit de ea. Ştii lucrul ăsta.

— Boala l-a ucis.

— Da, fără îndoială. Dar nu poţi separa una de alta. Datorită bolii a fost cine a fost.

Ia cartea şi ceaşca de cafea şi se ridică, îndreptându-se spre uşă tocmai când soseşte Morgan. Marty se opreşte la intrare şi-mi şopteşte:

— Şi ea tot ca urmare a bolii a fost aşa. N-ai de ce să te învinovăţeşti. Ai făcut tot ce ai putut.

Apoi, veselia îi revine în voce şi se întoarce către fată:

— N-ai venit un pic cam devreme?

Nu aşteaptă răspuns. Nu are nevoie de vreo explicaţie. Fără să mai scoată un cuvânt, pleacă pe coridor, fluierând.

Morgan lasă nişte genţi pe pat, probabil ale ei, şi se trânteşte lângă ele.

— Aia ce-a mai fost?

— E un joc pe care îl joc cu Marty, răspund eu.

Nu ştiu cât a auzit din discuţia noastră, dar evit să-i răspund la întrebare. Mi-e greu să vorbesc despre asta, acum c-a dispărut Charlie şi încep să-mi amintesc lucruri din trecut cu ajutorul jurnalelor salvate din epava bărcii *Wind Dancer.*

— Îmi testează memoria vizuală descriindu-mi operele de artă ale pictorilor celebri, iar eu trebuie să ghicesc. Şi răspund bine. Încă nu m-a indus în eroare.

Cu degetele pipăi masa până când găsesc ce caut.

— L-am rugat pe Marty să-ţi ia o mică atenţie.

Morgan îmi ia cartea din mână, întorcând-o pe ambele părţi.

— *Aventurile lui Tom Sawyer?*

— M-am gândit că te-ar putea inspira la vopsitul gardului,

[48] Azil de psihiatrie din sudul Franţei, cunoscut azi drept Clinica Van Gogh (n.tr.).

spun eu, încercând să fac o glumiţă.

Dar nu sunt sigură că-mi înţelege gluma.

— Ăăă... Mulţumesc.

Pune cartea printre celelalte lucruri.

— Aşa...

Lasă fraza pe care-o începuse neterminată, sperând c-o să continui eu ce-are de spus. A venit devreme. Nu trebuia să citim astăzi şi mă întreb de ce-a venit.

— Aşa, spun eu, în replică.

— Cred c-am ajuns devreme.

— Aşa cred.

— Păi, mă gândeam să continuăm de unde-am rămas.

— Da, da, ar fi bine.

După calculele mele, la ora asta ar trebui să fie la şcoală. Poate că ea caută altceva, ce nu găseşte între pereţii de cărămidă sau printre copiii care stau pe coridoare şi prin clase, forţaţi să socializeze, obligaţi să-şi facă un viitor, când ei sunt tineri şi atât de lipsiţi de griji. Speculez, dar nu pot să judec.

— În ce an ziceaţi că începe următorul volum?

Deja a adus stiva de jurnale şi dă deoparte pânza care le acoperă. Le pune pe masa de lângă mine şi alege unul, se descalţă de bocancii care cad pe podea cu două bufnituri şi se aşază pe pat.

— E din 1930-1933.

Şi începem.

Sâmbătă, 25 *ianuarie – A treia zi de furtună urâtă*, *care-a adus cu ea şi un vânt puternic dinspre S-V. Lacul se revarsă către sud, iar valurile continuă să lovească limba de pământ dintre Isle Royale şi Porphyry. Peter şi Charlie învaţă de zor, deşi s-ar putea să dureze câteva zile bune*, *dacă nu chiar săptămâni, până reuşim să-i trimitem la educatorii din Port Arthur. Peter prinde foarte repede. Lui Charlie îi cam umblă mintea prin alte părţi şi lasă treburile neterminate*, *ceea ce mă îngrijorează. Totuşi*, *se poartă extraordinar cu gemenele*, *şi sunt recunoscător pentru asta. Lil a rămas cu sechele de pe urma bolii ce ne-a lovit familia cu vreo câţiva ani în urmă. Nu se mai bucură de gemene ca înainte. Ceea ce e de înţeles, având în vedere tot ce s-a întâmplat. Am început să o învăţ pe Elizabeth să citească şi dă dovadă de un excelent simţ al limbii, chiar dacă nici nu a*

împlinit cinci ani. Emily preferă să se distreze şi tace ca de obicei. Mă tem că nu o să înveţe niciodată să vorbească, darămite să citească. Dar nu contează, pentru că Elizabeth o sprijină încontinuu. Parcă-i înţelege orice gest, orice gând nerostit. Se înţeleg în tăcere. Şi de-asta se pare că mica noastră Emily nu are nevoie de cuvinte.

Joi, 30 ianuarie – Vântul de săptămâna trecută s-a mai potolit şi-acum presiunea atmosferică e scăzută, ceea ce înseamnă temperaturi mici şi cer senin. Am curăţat suprafaţa îngheţată a golfului din partea de N-V a Porphyry Point şi am patinat aproape în fiecare zi.

Luni, 10 februarie – Richardson a sosit de pe Silver Islet cu sania trasă de câini. Va rămâne cu noi câteva zile, pentru că s-a oferit ca, împreună cu oamenii lui, să ne-ajute să adunăm mai multe lemne. O să tăiem lemne pe Insula Prinţului Edward şi, pe perioada cât muncim, o să locuim în coliba veche a lui Walker. Peter o să vină cu noi, dar Lil şi cei mici vor rămâne acasă. Charlie a făcut o criză de furie pentru că nu l-am luat cu mine, dar cred c-ar fi fost mai degrabă o povară decât un ajutor, în plus, dacă l-aş fi luat cu mine, cine le-ar mai fi distrat pe fete? S-a liniştit când i-am spus că trebuie să fie bărbatul casei în lipsa mea. Şi-a umflat pieptul ca un cocoş şi a încuviinţat, acceptând noua atribuţie.

Chiar ne distra. Ne distra atunci şi a făcut-o întotdeauna, încropea păpuşi din bucăţi de cedru, ca să ne jucăm cu ele. Făcea bărcuţe din scoarţă, pe care noi le umpleam cu o grămadă de vreascuri rămase de la lemnele pentru foc şi „navigam” cu ele pe podeaua din lemn prin „satul” pe care-l construiserăm sub scaunul tatei. Ne trăgea cu sania împrejurul farului, se chinuia să ne citească vreo poveste, iar eu şi Emily adoram să fim băgate-n seamă. Mama noastră cea atât de energică se afla mereu undeva în spate.

Intrăm în rutina lecturii, iar lunile continuă să se scurgă. În jurnale, timpul trece repede, iar primăvara ia uşor locul iernii. Cuvintele tatei sunt bine alese, curg, sunt aproape poetice. Sunt dovada ambivalenţei reprezentate de tata şi total contrare originilor scoţiene umile şi rolului asumat pentru toată viaţa,

acela de asistent de navigaţie pe cel mai mare lac continental din lume. Ce anume l-a determinat să se stabilească în inima Canadei, departe de ţărmurile Scoţiei sale de baştină şi aparent de trecutul său marcat de clasici, de romanele lui Austen şi Carroll[49] şi muzica lui Mozart şi Beethoven? Şi, mai mult, ce l-a făcut să transmită pasiunea copiilor, în mijlocul pădurilor canadiene, aproape de marele Lac Superior?

Vineri, 21 martie – A sosit echinocţiul şi prima zi de primăvară. Le-am explicat copiilor ce înseamnă asta folosind un borcan mare cu alimente conservate, ce-i încă plin, şi o lampă cu kerosen pentru a simula Soarele. Peter a început să aplice principii matematice pentru a calcula numărul de zile rămase până la solstiţiu. E inteligent. Cred că viitorul îl va purta departe de insulă.

Marţi, 8 aprilie – Am aprins lampa pentru prima oară. S-a deschis oficial sezonul. I-am dus pe Charlie şi pe fete la o plimbare cu barca în jurul insulelor; cu Sweet Pea. *Am văzut o ursoaică mare pe ţărmul estic al Insulei Prinţului Edward, aproape de intrarea în canalul Walker. Avea trei pui. În drum spre Farul cu numărul 10 şi spre insula Battle, ambarcaţiunea* James Whalen, *ce-i avea la bord pe paznicii care se întorc, a făcut o oprire scurtă pentru a descărca provizii. Ross Sutherland şi soţia lui au staţionat din nou pe insula Battle. Lil o să fie în continuare ajutor oficial aici, iar Sutherland va proceda la fel, la farul lui. Departamentul de Marină şi Pescuit a recunoscut că paznicii sunt mult mai fericiţi dacă au familiile cu ei, iar soţiile par să se descurce adesea mai bine decât alţii din postura de ajutoare. Mie îmi convine asta.*

Luni, 5 mai – Pe ţărmul nord-estic al Insulei Prinţului Edward, aproape de puţurile miniere, am descoperit rămăşiţele unei tabere. Crengi de pin aşezate în straturi, pământ pârjolit ce delimitează zona unui foc de tabără şi o adunătură de oase de iepure. E posibil să fi pus cineva capcane în zonă. Mi se pare ciudat că nu s-au oprit să ne salute. Fraţii Niemi s-au întors în tabăra lor de pe ţărmul nordic al insulei Porphyry; pe canalul

[49] Jane Austen (1775-1817), autoarea unor romane celebre precum *Mândrie şi prejudecată* şi *Raţiune şi simţire*, şi Lewis Carroll (1832-1898), autorul bine-cunoscutei cărţi pentru copii *Alice în Ţara Minunilor* (n.tr.).

Walker. Lucrează în continuare cu Kemp Fisheries. Prind albituri, heringi şi păstrăvi. Au început să construiască o saună finlandeză. Sper să am ocazia să o încerc.

Vineri, 27 iunie – Am dat semnalul pentru ceaţă două zile la rând. Ceaţa care s-a lăsat deasupra lacului era atât de deasă, că nici păsările n-au vrut să zboare. Peter mi-a ţinut de urât în turele de seară, trezindu-mă o dată la două ore ca să ajustez mecanismele. S-a străduit din răsputeri, dar, deşi e crud încă, îmi dau seama că nu e făcut pentru asta.

Joi, 21 august – Azi am primit vestea că Sutherland a murit. A fost găsit înecat, adus de valuri la mal după ce i s-a scufundat barca. Soţia lui va prelua îndatoririle de paznic până la încheierea sezonului.

Fata cască şi se întinde.

— Locul ăla putea fi periculos, din câte se pare.

— Habar n-ai cât de periculos, răspund.

— Vă aduceţi aminte ceva din toate astea? mă întreabă. Cât aveaţi, patru ani?

— Îmi revin amintiri pe care le uitasem demult.

Nume şi locuri. Momentele din viaţa mea. Sunt trecutul meu. Tinereţea mea. Căminul meu.

18.

Morgan

Citesc în continuare, până ajung la sfârşitul anului 1930 şi continui cu 1931; anul în care şemineul de la far s-a stins de trei ori, în care gheaţa a apărut devreme, iar de Anul Nou s-a stârnit o furtună de zăpadă. În vara aceea, Charlie a cerut să meargă la şcoală în oraş. Am fost surprinsă să aflu că tatăl lui l-a refuzat, scriind în jurnal că un băiat de unsprezece ani poate învăţa multe şi acasă.

Şcoala-i o pierdere de timp oricum. Numai reguli tâmpite, iar pe profesori îi doare-n paişpe. Eşti înghesuit toată ziua într-o

clasă îmbâcsită şi trebuie să regurgitezi date şi nume care ţi se dau mură-n gură, la fel cum îşi hrăneşte puii o imbecilă de pasăre – nu ne-nvaţă mai nimic despre ceea ce putem deveni, ci mai mult ne învaţă despre ce sau cine nu suntem. N-am nevoie să mi se reamintească asta zi de zi.

Cred că mi-ar fi plăcut să locuiesc pe-o insulă, să fiu liberă, afară, în natură, şi chestii de-astea. N-am mai avut parte de aşa ceva de când a murit bunicul. Cred c-aş fi fost fericită acolo.

În 1932, au început să crească găini. Paznicul farului scria că păsările intrau în responsabilitatea lui Charlie, iar Elizabeth şi Emily îl ajutau. Gemenele erau mereu lângă fratele lor. Charlie şi-a petrecut cea mai mare parte din vară construind un coteţ.

Am ajuns aproape de sfârşitul jurnalului ce cuprinde într-un singur volum patru ani din copilăria bătrânei, când deodată întorc pagina şi dau de ea. Stă acolo, gata să-şi ia zborul. E mult mai simplă, dar inconfundabilă. Urmăresc conturul liniilor cu degetul, îi urmăresc corpul, aripile, ochii. Cineva a desenat-o pe paginile goale de la sfârşitul jurnalului.

Realizez că mi s-a oprit respiraţia.

E libelula mea.

— Domnişoară Livingstone?

O femeie într-un halat roz bate la uşă şi o deschide, aruncând o privire în cameră, spre mine, spre bătrână. Pare supărată, poate chiar frustrată.

— Îmi pare rău. Trebuie să veniţi. Am făcut tot ce se putea. Puteţi veni?

Bătrâna oftează de parc-ar fi obosită, de parcă are de-a face cu un copil.

— Da, da, desigur.

Se întoarce spre mine.

— Se pare că au nevoie de mine. Şi sunt sigură că şi pe tine te-aşteaptă gardul.

Se ridică încet şi se îndreaptă spre uşă, dar ceva o opreşte. Se întoarce şi înclină capul în direcţia mea.

— Ce e, Morgan? S-a întâmplat ceva?

Nu cred că m-am oprit mai mult de câteva secunde. Nu mă vede. Ştiu că nu mă vede. Dar inima îmi bate cu putere, iar mâna îmi stă deasupra imaginii din jurnalul tatălui ei.

— Nu, sunt în regulă.

Încerc să răspund pe un ton calm, chiar dacă sunt neliniştită.

Cobor din pat, încalţ bocancii, iar părul îmi cade pe faţă. Simt că roşesc, pornind de la ceafa şi până pe urechi şi obraji. Nu vreau ca asistenta să-şi dea seama – ar începe să pună întrebări –, aşa că mă uit în jos şi încep să mă joc cu bocancii.

— Sigur mă aşteaptă Marty. Ne vedem mai târziu.

Se întoarce şi o urmează pe asistentă pe hol, sprijinindu-se de bară.

Mă ridic, iau jurnalele şi le aşez pe masă, unul peste altul. Mă pregătesc să leg din nou învelişul cu aţă, dar nu o fac. Nu pot. În schimb, mă uit la jurnale, la anii aşezaţi unul deasupra celuilalt. Într-unul e libelula mea, ce are legătură cu trecutul meu, amintirile *mele* sunt desenate în creion şi prinse ca o frunză între paginile unui jurnal menit să păstreze amintirile altcuiva. Am găsit aceeaşi libelulă în căptuşeala din catifea a cutiei pentru vioară, dar aceea era desenată în creioane colorate. Apoi libelula *mea* a ajuns pe dulapul bătrânei, o schiţă în acuarelă, cu forme ce se contopesc. Imaginea e încadrată într-o ramă din lemn maroniu. Nu pot s-o las din mână. Parc-ar trage de mine.

Mă întorc spre cutia viorii, pe care-am aruncat-o pe pat, desfac încuietorile şi ridic capacul. Las deoparte instrumentul, băgând mâna în căptuşeală şi scoţând desenele înghesuite acolo. Le aşez pe cuvertura întinsă pe pat. Iau volumul dintre 1930 şi 1933 din teanc, deschid jurnalul lui Andrew Livingstone la ultima pagină şi îl pun lângă celelalte. Dacă iei în calcul anumite detalii, desenele diferă; calitatea desenelor, proporţiile, materialul folosit – dar toate seamănă cu desenul înrămat de pe dulapul bătrânei, stilul artistului e inconfundabil. Sunt diferite, dar sunt la fel. Privesc desenele în acuarelă. Le iau în mână, unul câte unul, şi privesc cu atenţie semnătura scrijelită în partea de jos. Nu pot s-o desluşesc. Pot citi doar data – „’56”.

Mă las pe scaunul pe care obişnuieşte să stea domnişoara Livingstone.

Cine naiba o fi artistul?

Simt o nelinişte. O agitaţie. Pun jurnalele la loc, învelindu-le cu grijă, şi le las pe masă. În timp ce mă pregătesc să ies din cameră, mă văd în oglindă. Sunt îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Ochii cenuşii mă fixează cu privirea. E ceva în acei ochi ce n-am mai văzut până acum. Pentru o fracţiune de secundă, nu sunt sigură pe cine am în faţă.

Trebuie neapărat să-mi revin.

Pe holuri e linişte, aşa cum e de regulă în perioada asta a zilei, aşa că intru în baia bătrânei şi caut în dulapul cu medicamente. Pe rafturile de deasupra chiuvetei nu sunt medicamente ascunse şi nici în sertare nu găsesc tablete de oxicodonă căzute. Mă îndrept din nou spre cameră şi mă uit pe noptieră, dar nu găsesc decât un tub de balsam de buze Burt's Bees, nişte cremă de mâini şi-un teanc de CD-uri. Derrick habar n-are cum stă treaba pe-aici. Nu ştiu cum se-aşteaptă să dau de stupefiante.

Mă pregătesc să plec, dar aud paşi pe hol. Închid uşa. Oare deja se întoarce domnişoara Livingstone? Nu. Oricine-ar fi, mersu-i mult mai rapid şi mai ferm. Aud în urechi bătăile inimii. Apoi realizez că lumea nu-şi poate da seama ce făceam, că scotoceam prin sertare şi dulapuri. Şi ce dacă eram în camera bătrânei? Ea m-a chemat aici. De-aia nu mai pot eu.

Iar mă uit în oglindă. De data asta, văd corbul.

Iau vioara şi ies pe hol. Mă întorc spre biroul lui Marty. Acolo mă aşteaptă bocancii vechi de lucru şi salopeta pătată cu vopsea. Anne Campbell, directoarea executivă, se îndreaptă în cealaltă direcţie. Se opreşte şi se uită la mine.

— Tocmai a venit cineva după domnişoara Livingstone, spun eu, după care mă întorc şi mă îndepărtez de ea.

Nu mă uit în urmă. Continui să merg.

Marty îmi pregăteşte vopseaua şi periile. Mi se pare că tot răzuitul, spălatul şi şlefuitul nu ajută la nimic, e doar un mare rahat. Aşa că mă simt bine că, în sfârşit, vopsesc. Acopăr cu vopsea albă toate porţiunile curăţate, lipsite de culoare, şi le fac strălucitoare şi netede. Simt în sfârşit că fac ceva util.

Mă gândesc la libelulele din cutia de vioară. Sunt şapte picturi cu totul, dar libelulele sunt preferatele mele. Sunt două într-o singură pictură, una mai mare şi alta mai mică, la fel ca în pictura bătrânei. Îmi place asta. Mă opresc atunci când pensula se apropie de desenul meu şi rămân astfel, deasupra părţii de jos, din dreapta, a gardului. Eu desenasem doar una, folosindu-mă de foarte multe nuanţe de albastru şi mov. Aripile sunt de-abia sugerate, de parcă libelula abia ar învăţa să zboare. Mă uit fix la ea. Nu-i desenasem ochii. Poate zbura, dar nu poate vedea. Fără un partener, pare incompletă. Lipsită fiind de vedere, pare că se încruntă la mine şi parcă m-ar certa. În câteva secunde, vopseaua albă acoperă imaginea. Dau drumul

periei în găleată şi intru înapoi în clădire.

* * *

Derrick mă aşteaptă. Las repede vioara pe bancheta din spate, mă urc în Honda, mă întind şi-l sărut îndelung. E într-o dispoziţie bună şi-mi zâmbeşte în timp ce mă retrag.

— Eşti în toane bune, spune el.

Vreau să las totu-n urmă. Să nu-mi mai stea mintea la bătrâne, la insule, la libelule ce-au străbătut decenii ca să aterizeze în viaţa mea. Sunt ca fantomele. Şi parcă mă bântuie.

— Hai să mergem la tine, spun eu. Ne jucăm ceva pe Xbox[50], comandăm o pizza.

Derrick e prezentul meu. Realitatea mea.

Loveşte uşor volanul cu degetul mare, în ritmul muzicii de la radio, în timp ce Honda se îndepărtează.

— Da. Sigur. Doar că trebuie să fac ceva până ajungem.

Opreşte la Pizza Hut şi-mi dă nişte bani.

— Ce-ar fi să intri şi să iei ceva? Am de dat nişte telefoane.

Când mă întorc în maşină, iau o felie şi pun restul de pizza în spate, lângă vioară. Derrick vorbeşte încă la telefon.

— Ascultă, nu-i nicio problemă, te înţeleg.

Vorbeşte calm, potolit, cu condescendenţă.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme. Am mai făcut chestia asta. O să fie în regulă.

Se strâmbă şi priveşte cruciş, deci îmi dau seama că e vorba despre un client. Pare sincer, dar de fapt îi consideră pe toţi nişte dobitoci.

Mă face să râd.

— Ne vedem mai târziu.

Porneşte maşina şi lasă telefonul să cadă în suportul de pahare de la bord, intră pe Bay, apoi pe Banning Street. Trecem pe lângă o căsuţă poştală pe care cineva s-a semnat cu graffiti. Astea sunt chestii care-mi sar în ochi şi încerc să-mi dau seama cine-i autorul, dar nu reuşesc. Derrick trage pe dreapta şi opreşte motorul.

— Aşteaptă aici.

Ia o gură de pizza şi pleacă. Trânteşte portiera şi porneşte spre o casă cu două etaje. Ce dărăpănătură! De obicei, clienţii lui Derrick nu stau în locuri ca ăsta. Se uită în stânga şi în

[50] Consolă de jocuri lansată pentru prima oară în 2001. Cea mai recentă versiune, Xbox One X, a fost lansată la sfârşitul anului 2017 (n.tr.).

dreapta înainte să deschidă uşa şi să intre în verandă. Privind într-acolo, mă las pe spate şi mănânc în continuare pizza hawaiiană cu blat pufos. O pisică tigrată se strecoară de sub treptele sparte din beton şi trece repede pe lângă zid. Apoi dispare în iarba înaltă de la colţul casei. Ferestrele sunt închise la culoare, fiind toate acoperite cu scânduri sau cu bucăţi groase de material, cu excepţia uneia, care are un steag cu Leafs[51], ce are în partea de sus un colţ desprins. Unul dintre obloanele de lemn a putrezit, iar balamaua s-a desprins şi atârnă pieziş. Derrick n-a închis de tot uşa verandei, iar vântul o deschide la maximum, lovind-o de perete.

Dau să iau înc-o felie de pizza, când văd o cameră mică de luat vederi, abia perceptibilă, după frontonul de deasupra verandei, îndreptată spre curtea din faţă. Inima-mi bate puternic şi îmi dau seama unde suntem. E casa unui traficant. Derrick nu m-a luat niciodată cu el când a preluat marfa.

Văd pe stradă un cuplu plimbându-se de mână. În timp ce se îndreaptă spre mine, par prinşi într-o conversaţie. Rămân în maşină. Un automobil negru opreşte pe alee, vizavi, dar din el nu coboară nimeni. Nu-mi place asta. Mă las pe scaun în jos. Cred că sunt paranoică.

Telefonul lui Derrick vibrează. Văd pisica tigrată cum se strecoară pe gazonul casei de alături, apoi o zbugheşte peste stradă. Cuplul tânăr ajunge în dreptul maşinii şi-şi continuă drumul, coborând dealul şi îndreptându-se spre magazinele şi cafenelele de pe străzile Bay şi Algoma. Nu zăresc pe nimeni în maşina care a oprit peste drum, dar ştiu prea bine că n-a ieşit nimeni din ea. Telefonul lui Derrick vibrează din nou.

Mă uit la număr. E un număr privat. Oricine ar fi, pare disperat să ia legătura cu Derrick. Nu ştiu dacă ar trebui să răspund. Lui nu-i place să-i răspund la telefon, dar nici nu pleacă fără el.

— Da, e telefonul lui Derrick.

— Iubire, ascultă-mă bine, că n-am timp. Sunt vreo două pungi în torpedou. Ia-le şi coboară din maşină. Cobori şi pleci de-acolo.

— Derrick?

— Tu auzi, Morgan?

Vocea lui pare calmă. Dar el nu cred că-i calm.

— Derrick, ce mama dracului se întâmplă?

[51] Echipă canadiană de hockey fondată în 1917 în Toronto (n.tr.).

Şi-apoi realizez că el chiar nu e calm.

— Dumnezeule, Morgan, ieşi dracului din maşina aia odată!

Las telefonul şi deschid torpedoul. Iau pungile albe, apoi mă caţăr peste scaune şi mă las pe podeaua maşinii. Deschid cutia viorii şi le înghesui înăuntru. Apoi o închid repede. Când mă uit afară, văd că s-au întors cei doi de mai devreme. Continuă să vorbească, dar acum merg în direcţia opusă. Deschid uşor portiera din partea cealaltă şi cobor pe furiş din maşină, stând ghemuită lângă ea. Strâng vioara la piept, închid portiera, dar nu de tot, şi încerc să nu fac zgomot, ca să nu mă audă. Stau cu spatele, aşa că mă ridic cu grijă şi mă îndepărtez. La început merg încet, cu paşi măsuraţi. Nu vreau să mă vadă cineva. Am nevoie de tot calmul din lume ca să n-o rup la fugă şi mi se pare că trece o veşnicie până când ajung în colţul cu strada Bay şi încep să cobor dealul. Când dau colţul, privesc în spate, cu dezinvoltură. Strada e pustie. Cu totul pustie. Cuplul a dispărut. Nu văd pe nimeni în berlina neagră. Iar Derrick e încă în casă.

Iuţesc pasul şi strâng în braţe cutia de vioară. Nu îndrăznesc să mă uit în spate sau în lateral, aşa că privesc în jos. Am mers pe jos de-a lungul unui întreg cartier. Două cartiere. N-o să alerg. N-o să privesc în urmă. Mai am de străbătut doar o porţiune de drum până când o să dau de aglomeraţia de pe strada Algoma şi o mă pierd în mijlocul oamenilor ce se îndreaptă spre restaurante sau privesc vitrinele. Ajung în intersecţie şi apăs butonul de la semafor, aşteptând.

— Hei!

Strigătul vine din spatele meu. E o voce de bărbat.

Mă tem de ce-i mai rău şi iau vioara într-o singură mână, lăsând-o s-atârne pe lângă corp. Mă întorc încet.

— Bună, tu eşti nepoata domnişoarei Livingstone! Ce mai faci?

Dacă n-ar fi spus numele bătrânei, nu l-aş fi recunoscut. Fiul domnului Androsky îmi zâmbeşte. Are într-o mână un pahar de cafea.

— A întrebat Becca de tine miercuri. Nu te-am văzut la azil. Îmi întinde mâna.

— Iartă-mă, am uitat cum te cheamă.

Inima bate să-mi iasă din piept, răsunându-mi în urechi. Mut vioara dintr-o mână în cealaltă, mâinile îmi tremură. Apoi strâng mâna bărbatului.

— Morgan mă cheamă.

* * *

Derrick a sosit la mine acasă pe la miezul nopţii, ca să ia drogurile. Mă strecor din dormitor şi acum stăm în maşina lui. Fumez o ţigară, fără să mă sinchisesc măcar să deschid geamul. Nu sunt în stare să spun nimic. Toată chestia asta mă sperie de fac pe mine. Cu vreo câteva ore-n urmă m-a sunat şi mi-a zis că ne întâlnim afară. Au fost câteva ore în care m-am temut c-o să vină cineva să bată la uşă. Câteva ore în care n-am ştiut dacă el era în regulă.

— Hei, rămân dator, spune, în timp ce-mi ia pacheţelele din mână şi le pune înapoi în torpedou. Nu m-au prins cu nimic. Mi-au percheziţionat maşina.

Râde.

— Drace! Ce aproape-am fost!

E foarte relaxat. El iese mereu basma curată. Mereu obţine ce vrea.

Lucrurile nu stau la fel în cazul meu.

Întinde braţul şi mă cuprinde. Încă tremur. N-am revenit la normal. Aici nu-i aceeaşi chestie ca desenul cu graffiti. Nu-i vorba de-un plic de iarbă pe care şi-l dau liceenii în parcarea de la McDonald’s. Sunt furioasă, mi-e frică şi mă simt rănită. Nici eu nu mai ştiu ce dracu-i cu mine. Dar nu mă pot preface că-i totul OK. Tresar, mă trag înapoi şi asta-l scoate din sărite.

— Hai, măi Morgan! Nu s-a-ntâmplat nimic.

Îmi fumez ţigara.

— Tu eşti în regulă. Eu sunt în regulă. Nimeni n-a fost arestat şi n-am pierdut nimic. Suntem toţi în regulă.

Tonul e ăla pe care-l foloseşte cu clienţii lui. Ăla care-l face să pară calm şi natural. Dar îşi dă ochii peste cap. Chestia asta mă face să mă simt folosită. Credeam că însemn mai mult pentru el.

Mă gândesc la droguri, la cum stăteau în cutia viorii, dosite lângă singurele lucruri care mi-au mai rămas din trecut, singurele rămăşiţe tangibile pe care le am de la familia mea. Mă simt ca şi cum cineva le-ar fi mânjit cu rahat. Mă gândesc apoi la libelula mea, modelul inspirat de desene şi modificat, dar în fond aceeaşi libelulă, desenată cu vopsea mov, cu spray, pe gardul cu vopsea cojită. Toate astea mă fac să-mi fie silă. Mă simt de parcă aş pierde ceva, de parcă aş renunţa la o parte din mine ce nu-mi aparţinea cu totul, ca s-o pot dărui. Ceva frumos,

minunat, nepreţuit, ceva care mă face să fiu *eu.*

Mă întorc şi îl privesc. Derulează lista de cântece de pe iPod. De parcă nici nu-i pasă.

— N-am nevoie de rahaturi din astea.

În sfârşit, mi-am recăpătat vocea.

— N-am nevoie să stau într-o maşină de rahat sau pe-o stradă şi să mă-ntreb dac-o să mai ieşi vreodată viu din casa unui traficant sau dacă n-o să mă caute poliţia pe-acasă, ca să mă bage la bulău.

Mâna-mi tremură şi duc ţigara la gură.

— Doamne, ce ipocrit poţi fi! Te crezi deasupra tuturor. Crezi că eşti mai bun decât toată lumea. Doar pentru că nu consumi nu înseamnă că nu eşti sub controlul ei.

El tace, făcându-şi de lucru cu iPodul.

Sting ţigara pe bord. Ştiu că întrec o limită, dar în felul ăsta-i atrag atenţia.

— N-am vrut niciodată să fiu implicată în aşa ceva, Derrick. Ce dracului ai avut în ultima vreme?

Se uită în sfârşit la mine.

— Te crezi mai bună decât ceilalţi, Morgan? Dacă nu eram eu, n-ai fi avut nimic. Crezi c-ai fi avut iPodul şi telefonul mobil? De unde crezi c-au apărut astea?

Se întinde şi mă apucă de ceafă, trăgându-mă spre el. Până acum, nu l-am mai văzut furios. Mi-e puţin teamă.

— Crezi că te-ar mai chema gaşca cu graffiti la depou? Fără mine, nu-i nimic de capul tău. Ăsta sunt eu şi-ai face bine să te obişnuieşti. Tu... tu eşti un nimeni.

Îl plesnesc. E un gest prostesc, dar nu mă pot abţine.

Îmi dă drumul şi se lasă pe spate în scaun.

— Eu nu-mi aduc aminte să te fi implicat în ceva. Vrei să te cari, cară-te.

— N-am vrut niciodată aşa ceva, Derrick.

Nu mi-l doream decât pe el, dar nu-i spun asta. Nu ştiu cum să-i spun.

— Hai, jos din maşină.

Ochii îi sclipesc. Nu-mi vine să cred că vorbeşte serios, dar se întinde şi-mi deschide portiera.

— Până la noapte pot să-mi găsesc pe altcineva care să stea pe scaunul ăla.

Porneşte motorul. Îmi iau lucrurile şi cobor.

— Boule!

Mă aşez pe bordură şi urmăresc farurile din spate ale Hondei roşii, cum dispar de-a lungul străzii.

19.

Elizabeth

Mă trezesc din cauza unei tresăriri. În timp ce mă dezmorţesc din somn, acordurile unei melodii se strecoară în întuneric şi pătrund în ritm de dans în cameră. Au trecut mulţi, mulţi ani de când n-am mai auzit melodia şi amintirea ce-mi vine în minte mă face să plâng. Mă las pe spate, în perne, şi sunetele mă străbat.

Eram pe plajă, desculţe, pe nisipul vulcanic, negru şi cald. Lacul era liniştit şi se auzea clipocitul apei ce se lovea de stâncă. Emily se afla şi ea pe-acolo, dar era ca şi cum am fi fost doar noi doi; el cu vioara, eu cu florile purpurii de măzăriche din care mi-am împletit o coroniţă pentru păr. El stătea pe margine, cu vântul suflându-i prin părul castaniu, cu pantalonii de pânză suflecaţi peste genunchi, cântându-şi cântecul ca o sirenă ce chema la ea nu marinarii, ci pe tânăra fiică a paznicului de far. Era o melodie pe care nu o mai auzisem. Duioasă, diafană. Cântecul se auzea slab, agăţându-se de copaci, fiind absorbit de nisip şi amestecându-se cu sunetul valurilor, dar asta nu mă deranja. Pulsul îmi creştea cu fiecare acord.

— Îţi place?

S-a trântit pe nisip, lângă mine, lăsând instrumentul pe genunchi şi zâmbind larg.

Am privit-o pe Emily. Stătea întinsă pe pâlcul cu flori, privind fix o băltoacă adunată într-o crevasă. Câteva flori albe de îngrăşătoare se legănau sub bătaia brizei, agăţându-se de suprafaţa acoperită cu licheni cu o tenacitate care m-a uluit mereu. Ştiam că băltoaca era plină de insecte mici; larve de ţânţari, gândaci de apă, *gerridae*[52]. Emily era complet absorbită de lumea ei, înconjurată de vieţuitoarele care îi ţineau atenţia

[52] Specie de insectă cunoscută, printre altele, drept *Jesus Bug* („gândacul lui Iisus“). Picioarele sale lungi dau impresia că poate merge pe apă (n.tr.).

vie.

Am privit în urmă, mijind ochii din cauza soarelui de după-amiază târzie, şi i-am văzut faţa bronzată. Ochii lui albaştri, strălucitori, sclipeau.

— Da, am spus. Cum se numeşte? Nu l-am mai auzit?

— E nou. Abia l-am compus.

Şi-a mutat privirea de la mine spre suprafaţa apei.

— Îi spun *Cântecul lui Lizzy.*

A fost atât de demult. Atât de demult. Las lacrimile să curgă în voie; le simt cum cad, fierbinţi, pe obraji şi cum se transformă pe pernă în băltoace mici, reci. Ce aiurealã, după atâţia ani. Dar muzica răsună în continuare. Nu a rămas în lumea viselor, ci continuă să se audă foarte clar. Mă dau jos din pat, traversez camera până ajung la fereastră şi-o deschid. Muzica se aude din grădină. Melodia e inconfundabilă. *Cântecul lui Lizzy* – al meu – interpretat cu aceleaşi intonaţii, aceleaşi pauze ale fiecărui acord, aceeaşi sonoritate. O singură persoană l-ar putea cânta.

Pornesc în picioarele goale spre hol, sprijinindu-mă de bara întinsă de-a lungul peretelui şi mă îndrept spre ieşirea spre curte. Picioarele mele se aud uşor pe podeaua de gresie, rece. Deschid uşa şi ies pe aleea pietruită, intrând pe orbecăite în grădina lui Marty.

20.

Morgan

Stau în picioare pe masa de picnic. De fapt, e o scenă. Părul, care-i desfăcut, suflă în bătaia vântului, ca frunzele ce-au rămas agăţate prin copaci. Doamne, e al dracului de frig! Văd aburii respiraţiei atârnând în aer, iar degetele mi-au înţepenit pe arcuş. Îmi dau seama de asta, dar nu simt nimic, pentru că nu pot face altceva decât să cânt. Iar când cânt, nu simt nimic în afară de cântec. Acelaşi cântec iar, şi iar, şi iar. Era preferatul lui.

Nu-mi aduc aminte să fi fost ceaţă când a plecat Derrick cu maşina, dar acum este. Totul e neclar. Faţa mi-e fierbinte şi umedă, ca şi fruntea. Prin ceaţă, văd o fantomă în grădină. Se

apropie de mine. Mă bântuie. Fantoma e albă, palidă, translucidă. Nu ştiu dac-ar trebui sau nu să-mi fie frică. Fac o pauză, iar arcuşul rămâne deasupra corzilor. Poate că-i moartea, vine să-mi facă o vizită. Moartea cu părul alb. Moartea îmbrăcată într-o cămaşă de noapte. Moartea e desculţă. Moartea se împiedică.

E oarbă.

Încep să râd şi mă prăbuşesc pe masă. Ce proastă sunt! Sunt proastă de bubui.

— O, Doamne, domnişoară Livingstone! M-aţi speriat ca dracu'!

Arătarea se opreşte şi vorbeşte.

— Morgan?

Sar de pe masă şi ratez puţin aterizarea – nu mă ţin prea bine pe picioare dar reuşesc să mă ridic, chiar dacă pământul se clatină sub mine. Întind braţele. Într-o mână ţin vioara, în cealaltă, arcuşul.

— Domnişoară Livingstone, am crezut că sunteţi o fantomă, în pana mea!

Nu mă pot opri din râs. Râd aşa de tare, încât mi se taie respiraţia, apoi îmi dau seama că nu râd, ci plâng. Nu mai pot să mă ridic; pământul se-ntinde să mă cuprindă şi-l îmbrăţişez, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraz.

— Am crezut că sunteţi o fantomă...

21.

Elizabeth

Întind mâinile, încercând să dau de fată, care plânge, zăcând ghemuită la picioarele mele, pe trotuar. Simt mirosul de whisky, puternic şi înţepător. Aud agitaţia din spatele meu; sunetul slab al alarmei, zgomotul picioarelor care aleargă, schimburile de replici dintre membrii personalului, care se răstesc unii la alţii. Uşa deschisă a dezlănţuit tot acel haos, dar n-o iau în seamă. Mâinile mele găsesc mai întâi vioara şi întârzie puţin, foarte puţin, pe suprafaţa ei, înainte de-a da peste faţa fetei. Îi şterg lacrimile, dându-i părul desfăcut de pe faţă şi aranjându-i-l după

urechi. Încerc s-o ţin în braţe în timp ce suspină. Îi ţin capul în poală, şoptind:

— Şi eu am crezut că eşti o fantomă.

* * *

Pe hol se aud paşii lui Marty, care se opreşte în cadrul uşii, obturând cu silueta lui rotundă lumina slabă, ce-mi indica de obicei că uşa e deschisă. Stau în scaunul tatei, cu picioarele învelite în cuvertură şi cu un pulover gros pe umeri. Mai sunt câteva ore până la ivirea zorilor; probabil că personalul l-a chemat pe Marty. Ştiu că e trecut pe lista mea de persoane apropiate. Marty cunoaşte mai multe despre mine şi despre viaţa mea decât oricine. Presupun că n-au ştiut cum s-o scoată la capăt cu mine. Am insistat s-o lase pe fată să rămână. La urma urmei, e camera mea. În ciuda măsurilor de protecţie şi a regulilor după care funcţionează locul ăsta, sunt o locatară, nu o deţinută. A trebuit să le amintesc lucrul ăsta. I-am rugat să ducă vioara în biroul lui Marty, cu tot cu sticla de whisky. Fata a plâns până n-a mai putut – a fost o descătuşare pe care nu cred că şi-a mai permis-o de multă vreme –, apoi a căzut pe pat. După ritmul respiraţiei, îmi dau seama c-a adormit.

— Nu poate rămâne aici, Elizabeth.

— Ba poate şi va rămâne.

— Familia ei...

— A fost informată.

— Ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri.

— Era beată. Îndruga verzi şi uscate, dar, în mare, i-a dat unul papucii.

Nu mai aduc vorba de poliţie şi de droguri şi nici de „dobitocul dracului” care se făcea mereu nevăzut când apăreau probleme, iar toate oalele se spărgeau în capul ei.

— Nu-i prima oară când se întâmplă ca o tânără să bea mult pentru c-a fost părăsită.

Marty intră în cameră şi trage unul dintre scaunele de la masă. După vibraţia aerului şi după sunetul paşilor pe covor, a întors scaunul invers, iar el şade cu picioarele desfăcute, cuprinzând spătarul, cum face de obicei. Are ceva în mâini. Nişte hârtii.

— Asta am înţeles. Eu mă referam la tine.

Mă mişc, trăgându-mi puloverul pe umeri. Membrii

personalului i-au spus toate detaliile legate de noaptea trecută.

— Am auzit-o.

Am ajuns să ne cunoaştem destul de bine în ultimii trei ani. Îşi dă seama că nu-i spun tot, dar tot nu insistă. Aud cum foşnesc foile pe care le ţine în mâini.

— Sunt două libelule, una puţin mai mare decât cealaltă. Artistul a folosit foarte multă culoare şi contururi îndrăzneţe pentru a crea o imagine unică. Pe fundal e un model complex, care duce cu gândul la apă, stânci şi copaci. Ochii libelulei sunt fascinanţi.

— De unde l-ai luat?

Am glasul gâtuit.

— Era în cutia viorii. Sunt şi altele.

Mă aplec în faţă, vorbind în şoaptă, ca să n-alung vraja ce încă pluteşte în cameră, sunetul viorii ce acum a amuţit.

— Emily Livingstone, 1943. „Surori în zbor.”

22.

Morgan

Mă trezesc când lumina pătrunde în cameră. Gura mi-e uscată, simt un gust intens de rahat împuţit, iar fundul ochilor îmi pulsează. Mă întorc pe spate, gemând, şi mijesc ochii la tavanul alb, în timp ce amintirile din ziua care-a trecut îmi revin în minte. Derrick. Poliţia. Drogurile. Cearta. Whisky-ul. Vioara.

Vioara.

Mă ridic în şezut, sărind ca arsă, şi mă descotorosesc de cearşafuri şi de cuvertura ce s-au încâlcit. Pun picioarele goale pe gresie.

— Bună dimineaţa!

Mă întorc în direcţia vocii şi îmi dau seama în ce cameră sunt. Bătrânica stă în scaun, o siluetă aşezată lângă fereastră, învelită într-o pătură. Îmi dau seama că am pe mine o cămaşă de noapte în carouri, ca bunicuţele. Hainele mele sunt împăturite la piciorul patului.

— Ce mama dracului?

Cad din nou pe pat.

— Ai dormit bine? întreabă ea.

Duc mâinile la faţă, frecându-mă la ochi şi apoi trecându-mi degetele prin păr. E umed încă. Ultimele piese din puzzle se aşază la locul lor. Am plâns în braţele bătrânei, am boscorodit întruna – whisky-ul mi-a dezlegat limba şi m-am făcut de râsul curcilor. M-a adus înăuntru, cu ajutorul câtorva oameni din personal; cu lacrimi în ochi, arţăgoasă, dar goală pe dinăuntru. M-a pus să fac un duş. Am lăsat apa fierbinte să curgă peste mine, spălând machiajul ce mi se întinsese, şi-am leşinat pe patul ei.

Ce idioată sunt!

— Uitaţi... murmur eu. Îmi pare rău pentru noaptea trecută. Am fost o cre...

Ridic privirea spre ea.

— ... adică am sărit calul rău de tot.

Îmi iau maldărul de haine şi mă îndrept spre baie.

— O să vă las în pace.

— Cine eşti tu, Morgan?

Întrebarea mă face să mă opresc. Ce naiba de întrebare mai e şi asta? Mă şi pufneşte râsul. Tot ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni se rezumă la întrebarea asta. *Cine* sunt eu? Pot spune cum mă cheamă. Morgan Fletcher. Dar dincolo de asta, am nenumărate amintiri care-mi aparţin doar mie. Pentru ceilalţi, sunt doar un caz, câteva puncte bifate pe o listă dintr-un dosar depozitat în cartoteca unui asistent social. Sunt un copil fără mamă şi fără tată, despre care nimeni nu ştie nimic. O adolescentă delincventă care stă într-o casă, în plasament, şi care actualmente este fosta iubită a unui traficant de droguri. Sunt mahmură, am pe mine o cămaşă de noapte împrumutată şi mă aflu într-un azil de bătrâni de rahat. Cine sunt eu? Sunt cine zicea Derrick.

Sunt un nimeni.

Dar nu spun asta.

— La ce vă referiţi?

Bătrâna oftează.

— Marty a găsit desenele.

Îmi dau seama imediat la ce desene se referă şi mă enervez. Nu mă gândesc că-i vina mea că m-am făcut praştie şi am lăsat cutia viorii la voia întâmplării, ca să scotocească oricine prin ea. Dar orice-ar fi, întrebarea mă scoate din sărite. Mă întorc spre

ea, strângându-mi hainele la piept, de parcă ar fi vioara mea, de parcă aş încerca să le protejez.

— De ce dracului îmi umblaţi prin lucruri?

— Crezi că ai vreun drept să pui asemenea întrebări?

Pufneşte.

— E interesant că întrebarea vine din partea cuiva care n-a avut nicio jenă să cotrobăie prin ale mele. De două ori.

Cred că ştie că i-am umblat prin dulapul cu medicamente.

— Doamne, Morgan, ai mare noroc că azi-noapte n-a luat vântul desenele, pe când îţi plângeai de milă, beată moartă, şi-ai dat ditamai spectacolul în faţa unei clădiri pline cu bătrâni. Ce-a fost în capul tău?

— N-am chef de rahaturile astea.

Mă aşez din nou pe pat şi încep să trag blugii pe mine.

— O clădire plină de bătrâni – care-s orbi, surzi şi aproape morţi.

Clar, n-aveam nimic în cap.

— Las-o baltă, Morgan. Ai un motiv pentru care-ai venit aici.

— Că zici tu, bătrâno? Zici tu?

— Oi fi eu aproape oarbă, dar asta nu înseamnă că nu văd unele lucruri. Şi, deşi mi se apropie moartea, încă am picioarele bine înfipte-n pământ şi *trăiesc*, cu fiecare gură de aer pe care o respir. Ce-am auzit noaptea trecută n-a fost întâmplător, nu te-ai întors întâmplător la locul unde-ai desenat. Ai venit *aici* cu un motiv. Ce cauţi, Morgan?

Mă chinuiesc în continuare să-mi iau hainele pe mine.

Nu mai am vocea aşa tăioasă.

— Desenele. Vioara. Cântecul.

Face o pauză.

— Cine te-a învăţat cântecul?

Mă opresc, ţinând un bocanc negru în mână. Era preferatul lui. Nu m-a învăţat niciodată să-l cânt, dar l-am auzit de multe ori şi mi-a fost uşor să învăţ melodia, reproducând-o din memorie. O cânta de obicei în nopţile în care bea whisky din ceaşca de tablă, pe când vântul urla în jurul căbănuţei noastre şi lemnele trosneau în sobă. După ce mă băga în pat şi credea c-am adormit, acorda vioara şi începea să cânte. Interpreta melodii uşoare şi vesele, dar mie îmi sunau a tristeţe. Şi desenele; le-a ascuns ani întregi. N-a vorbit deloc despre ele. Când trăia, nu le-am văzut niciodată.

— Morgan, cum de l-ai cunoscut?

Mă uit la jurnalele care-s încă pe masă, acolo unde le-am lăsat ieri. Libelulele dorm între paginile îngălbenite.

— Era bunicul meu.

23.

Elizabeth

Închid ochii şi mă las pe spate, strâns lipită de scaunul jerpelit. Avea o nepoată.

24.

Morgan

Dau drumul bocancului şi mă trântesc din nou pe pat. Iar duc mâinile în dreptul feţei, dar de data aceasta le las acolo. Şi lacrimile îmi curg iar; nu le pot opri. Mi se scurg printre degete. Mă descarc. Dar tot simt nevoia să mă ascund. Mi-e ruşine că-s atât de vulnerabilă.

— El a făcut desenele? întreb eu în şoaptă.

Domnişoara Livingstone se ridică şi merge spre dulap.

Pipăie obiectele de acolo până când găseşte desenele înrămate. Ia unul, cel cu libelulele, şi se întoarce spre mine.

— Nu.

Traversează camera şi se aşază pe pat.

— Sunt ale lui Emily.

Îmi şterg faţa cu mâneca.

— Ale lui Emily?

Aşa se explică faptul c-au apărut în jurnal. Colecţia de pe dulapul domnişoarei Livingstone. Dar nu se ştie cum de-au ajuns în căptuşeala de catifea a unei cutii de vioară, ce aparţinea unui pescar bătrân care stătea împreună cu nepoata lui într-o cocioabă dărăpănată.

Emily. Emily Livingstone.

Cine eşti tu?

25.

Elizabeth

Ating partea de sus a ramei şi sticla. În minte am imaginea clară, de parc-aş vedea aievea. Pot să identific fiecare tuşeu al pensulei; ştiu fiecare culoare şi fiecare umbră. Dintre toate operele pe care Emily le-a terminat, dintre toate picturile expuse în galerii, birouri prestigioase şi mansarde scumpe din toate colţurile lumii, niciuna nu-mi vorbeşte atât de clar ca imaginea celor două libelule, una mai mică, alta mai mare, ce nu-s lipite, dar sunt conectate prin modelele spiralate din fundal, prin jocul de umbre care dă impresia de mişcare. L-am denumit, aşa cum am făcut cu toate picturile lui Emily. Îi spun *Surori în zbor.*

Fata se scoală din pat şi se întoarce cu teancul de jurnale ale tatei, scotocind prin ele.

— Le-am găsit aici, spune ea.

Îmi ia mâna şi o aşază pe pagină. Liniile abia se disting, sugerând vag imaginile pe care le ating, surprinse de aceeaşi mână inocentă. O amprentă lăsată cu mult, mult timp în urmă.

Emily a mea. Draga mea, scumpa mea Emily.

Cine e fata asta? Care are vioara şi desenele lui Emily? Căreia ritmul muzicii îi pulsează prin inimă, aşa cum îi pulsa lui, în timp ce sângele-i curgea năvalnic prin vene? O fi conştientă că povestea care începe din paginile acestor jurnale este în aceeaşi măsură povestea ei şi a mea?

Îmi retrag mâna uşor de pe desene, dar mâna întârzie o clipă asupra degetelor fetei. Ezit, dar întrebările mă macină.

— Ai vrea să afli cum a cunoscut-o bunicul tău pe Emily? o întreb încet.

Tace, dar mâna ei îmi transmite că îşi doreşte cu ardoare să afle. Îmi dau seama că amândouă am iubit acelaşi bărbat. Avea rezervat un loc în inimile noastre şi a lăsat un gol imens.

— Poate c-ar trebui să schimbăm puţin înţelegerea noastră. Să intru eu în rolul povestitoarei.

Habar nu am când am început să vorbesc, dând viaţă poveştii

fiicelor paznicului de far, căreia ea îi va afla începutul cu mult după ce-a fost povestit sfârşitul.

Partea a doua

FANTOME

26.

Elizabeth

Povestea bunicului tău şi a lui Emily începe cu mult timp înainte ca el să fi pus piciorul pe ţărmurile negre, din rocă vulcanică, ale insulei Porphyry. Vezi tu, sora mea era specială; nu se încadra în normele sociale. La început, nu mi-am dat seama de asta. Pentru mine, ea era doar Emily; Emily cea frumoasă, minunată şi tăcută, sora mea geamănă, o extensie a mea. Până într-o noapte, când am auzit fără să vreau o discuţie între părinţii mei, care mi-a schimbat viaţa. De-acolo porneşte povestea.

Era la sfârşitul lui august 1935. Marea Criză[53] cuprinsese lumea, dar noi de-abia ne dădeam seama de-acolo unde stăteam, în casa de sub far, departe pe Lacul Superior, c-un acoperiş deasupra capului, bine hrănite şi mulţumite. Era perioada mea favorită din an şi ne ocupam cu pregătirile pentru lunile lungi, friguroase, de izolare, ce aveau să vină. Mama pregătea conserve cu legume din grădina noastră, le culegea şi le toca, iar, în cele din urmă, borcanele colorate în verde şi galben îşi ocupau locul lângă acelea colorate în roşu, pe rafturile înţesate din pivniţa săpată sub scări. Cepele atârnau legate de căpriori. Cartofii proaspăt culeşi erau îngrămădiţi în coşuri şi aşezaţi aproape de podeaua răcoroasă de pământ. Saci de făină, conserve de carne, terci de ovăz, sare şi zahăr, totul era pus deoparte pentru lunile în care n-aveam cum să mai părăsim insula, nici cu barca, nici traversând gheaţa.

---

[53] Marea Criză, caracterizată prin scăderea dramatică a activităţii economice mondiale, a durat din 1929 până în 1933, însă efectele sale s-au resimţit mulţi ani după aceea (n.tr.).

Peste câteva zile, atunci când domnul Johnson, la bordul lui *The Red Fox*, avea să arunce ancora şi să se apropie de ţărm, atât Peter, cât şi Charlie urmau să urce pe ambarcaţiune şi să se îndrepte spre Port Arthur. Pe-atunci, Thunder Bay încă nu era oraş – şi aveau să treacă ani până când să devină –, dar numele se referea la întinderea de apă dintre peninsula Sibley şi continent, unde se formaseră comunităţile Fort William[54] şi Port Arthur foarte aproape una de cealaltă.

Peter petrecuse deja câteva ierni în oraş, la şcoală, alături de copii de vârsta lui, iar Charlie urma să i se alăture. Aveau să locuiască la familia Niemi, la unul dintre fraţii care vara pescuia în tabăra de pe canalul Walker, iar iarna stătea într-o căsuţă albastră de pe strada Hill.

Mama a fost de părere că era timpul să merg şi eu la şcoală în oraş. Oarecum ciudat, pentru că ea era, de obicei, împotriva regulilor societăţii. Tata nu a fost de acord. A preferat să ne dea lecţii la domiciliu, considerând că sunt prea mică pentru a lipsi de-acasă perioade atât de îndelungate. În plus, trebuia să ne gândim şi la Emily. Orice hotărâre a tatei devenea o regulă a casei, iar asta nu făcea excepţie. Ştiu, pentru că i-am auzit şuşotind despre asta într-o noapte întunecată de vară, când ceilalţi din casă dormeau, refăcându-se după munca de la far şi din grădină şi după efortul pregătirii conservelor.

Îmi aduc aminte foarte bine conversaţia. Discuţiile despre educaţia mea n-au avut nimic memorabil. Dar pe-asta mi-o aduc aminte din cauza replicilor mamei. Sunt cuvinte care mi-au rămas adânc înrădăcinate în suflet, mi-au deschis ochii şi mi-au dat o direcţie în viaţă. Tata îşi punea cizmele ca să termine nişte treburi de ultimă oră, înainte de-a se culca pentru câteva ceasuri. Eu îmi făcusem nevoile în oala de noapte pe care o ţineam în colţul camerei şi tocmai mă furişasem înapoi sub aşternuturi, lipindu-mă de Emily. Vocile părinţilor se auzeau în liniştea serii, iar sub cerul de vară, plin de stele, Lacul părea adormit şi nu scotea niciun sunet care să interfereze cu discuţia.

— Am reuşit s-o educăm foarte bine în toţi anii ăştia, spunea tata, atât de încet, încât abia-l auzeam. Nu văd de ce ar trebui să ne oprim acum. Pe lângă asta, n-ar fi corect s-o trimitem doar pe una, nu şi pe cealaltă. Iar pe cealaltă n-o putem trimite.

Cu ochii pe jumătate închişi, grei de somn, am văzut umbra

[54] Oraş din provincia canadiană Ontario, aflat aproape de Lacul Superior (n.tr.).

mamei trecând prin cadrul uşii în timp ce lumina farului străbătea casa şi se îndrepta din nou spre apa liniştită şi întunecată.

Nu eram îngrijorată. Nu voiam să plec de pe insulă, deşi îmi plăceau drumurile noastre ocazionale prin oraş şi mărturisesc că mă gândeam când şi când la şcoală, colegi şi lecţii. Dar iubeam libertatea, susurul Lacului, şuieratul vântului printre copaci. Şi o aveam pe Emily. Parcă pluteam, iar somnul ne cuprindea pe mine şi pe sora mea.

Am auzit-o pe mama râzând. Râsul ei nu avea nimic plăcut, vesel, nu era un râs de satisfacţie. Râdea cu tristeţe, un râs plin de remuşcări, aproape un oftat. Îmi venea să-mi astup urechile, să nu mai ascult, dar auzeam ticăitul ceasului pe şemineu, chiţăitul unui şoarece sub podeaua de lemn şi respiraţia lui Emily, uşoară şi regulată.

— Noi... tu ar fi trebuit să renunţi la ea. Ar fi trebuit s-o laşi să moară, se auzi vocea mamei mele, ascuţită şi aspră. Aşa, la ce bun? Le-am condamnat pe amândouă. Emily n-o să se facă bine niciodată.

Timpul se opri. Ceasul încetă să mai ticăie, iar şoarecele tăcu. Se mai auzea doar respiraţia lui Emily, regulată, ca lumina farului.

„Ar fi trebuit s-o laşi să moară. Emily n-o să se facă bine niciodată”.

Inima mi-a stat pe loc, neîndrăznind să întrerupă ceea ce îmi doream cu disperare să nu fi auzit niciodată, ceea ce-mi provoca mai multă groază cu fiecare bătaie a inimii pe care nu reuşeam s-o simt. Auzeam cum sunetul respiraţiei lui Emily umple toată camera şi se strecoară pe uşă pentru a umple spaţiul dintre mine şi părinţii mei. Lumina farului trecu din nou prin cameră, sărind brusc peste prag şi ajungând la celălalt pat, în care dormeau fraţii mei, iar apoi ieşi pe fereastră.

Deşi îmi astupasem urechile, am auzit cu uşurinţă vocea tatei, care ridicase tonul, lucru pe care-l făcea rar:

— Niciodată, Lil, să nu mai aduci vorba despre asta. E fiica noastră. Îi datorăm viaţa. Să nu mai spui o vorbă. Niciodată.

S-a dus la uşă.

Mi-aduc aminte c-am răsuflat uşurată atunci când uşa s-a trântit şi-am auzit paşii tatei scrâşnind pe pietriş, în timp ce se îndrepta spre depozitul de combustibil. Emily nu se mişcase, dar

o şuviţă din părul ei negru, atât de asemănător cu al meu, căzuse pe perna albă ca laptele. Lumina farului mai făcu o tură prin cameră. Am studiat chipul senin al surorii mele; pleoapele ei cu gene lungi erau închise, acoperind nişte ochi cenuşii atât de diferiţi de-ai mei. Gura ei nu scosese un cuvânt, dar părea că mereu păstrează un secret. Paşii mamei se apropiau, făcând podeaua să scârţâie, iar eu ţineam ochii strâns închişi, prefăcându-mă că dorm. A stat mult timp aplecată deasupra patului nostru, atât de mult, încât am adormit şi n-am auzit-o când a plecat.

Mi-am dat seama că aceleaşi trăsături pe care le consideram ca făcând parte din personalitatea lui Emily nu-i vor permite să se adapteze într-o lume din afara insulei. Fuseserăm mereu Elizabeth şi Emily. Gemenele. Eram de nedespărţit. Eram o singură fiinţă. Nu mi-o închipuiam pe Emily descurcându-se cu brio în oraş, într-o sală de clasă. Aşa că n-am reuşit să mă imaginez nici pe mine astfel. Mi se părea de neînchipuit că mama voise să mă despartă de ea.

În timp ce toamna îşi intra în drepturi, Emily şi cu mine am dat o mână de ajutor la far şi în bucătărie. Am avut grijă de grădină şi am umplut cămara. În zilele reci şi ploioase, mama făcea lecţiile cu noi. Stăteam la masa din bucătărie, sub lumina blândă a lămpii cu kerosen, având în faţă cărţi de gramatică şi probleme de matematică. Emily n-a reuşit niciodată să înveţe să scrie, să citească sau să-şi dea seama cum e cu adunarea şi scăderea. În loc să calculeze sume sau să noteze substantive şi verbe, ea umplea pagini întregi de desene în creion cu fluturi şi păsări. Mama nu spunea nimic. Ţinea buzele strâns lipite în timp ce aduna desenele şi le ascundea într-un sertar al biroului tatei.

Mama ştia c-aveau să urmeze multe luni de frig şi întuneric; în dimineţile blânde şi însorite de toamnă târzie, ne lăsa să fugim afară, renunţând la teme. Mi-era dor de discuţiile cu Charlie, acum că rămăseserăm doar eu şi tăcuta Emily. Dar cu sora mea împărtăşeam altceva; o limbă ce nu avea nevoie de cuvinte şi se baza pe simpla noastră apropiere. Savuram din plin liniştea de pe insulă, rutina vieţii de paznic de far şi libertatea de-a fi ca doi pescăruşi în zbor.

Tata părea mulţumit că noi două îl ajutăm la treburi, acum că băieţii nu mai erau acasă.

Ne dădea amândurora cârpe şi ne arăta cum să curăţăm

lentilele farului, în cercuri tot mai mari, ca să nu lăsăm urme. Mereu curăţăm după Emily, ca să nu vadă urmele pe care le lăsa ea. Mama ne punea să adunăm lemne aduse de valuri pe plajă şi să le aşezăm în sobă, pentru iarnă. Emily mă urma, plimbându-se fără ţintă pe plajă, adunând beţe şi cărându-le câţiva metri, înainte de a le pune jos, la loc.

Încercam să îi umplu braţele, o puneam să le întindă în timp ce eu stivuiam crăci albe, curăţate de scoarţă, asigurându-mă că nu-i dădeam mai multe decât putea duce. Porneam împreună, dar eu mă întorceam mereu singură. Emily se oprea, pentru că îi atrăsese atenţia bâzâitul unei albine, o păpădie ce înflorise târziu sau poate dansul unei cinteze care-şi anunţa plecarea spre ţările calde pe timp de iarnă. Mereu aveam grijă ca stiva de lemne pentru foc din magazie să fie mai mare decât aveam nevoie.

N-am uitat cuvintele mamei. Le auzeam răsunând din Lac cu fiecare val ce se izbea de baza stâncii de lângă far: „Ar fi trebuit s-o laşi să moară. Emily n-o să se facă bine niciodată”.

La un moment dat, am surprins-o privind-o pe Emily. Nu ştia c-o privesc. Emily intrase într-una dintre transele ei obişnuite, stătea cu gura deschisă şi se uita spre cer. Scotea sunete de neînţeles, vorbind cu vântul în timp ce acesta lua câteva frunze arămii de plop şi le purta în jurul ei, ridicându-i fustiţa. Stătea pe promontoriul insulei, cu părul său negru ca pana corbului, încurcat, vorbind cu marea. Apoi începea să danseze, având drept partener vântul. Mama s-a întors pur şi simplu şi a aruncat un lighean plin de apă cu săpun de la spălat, iar apoi s-a întors în casă.

Emily. Cealaltă jumătate a mea. Sora mea. Vieţile, inimile, fiinţele noastre erau atât de strâns lipite, că nu puteau exista una fără cealaltă. Ea era un spirit, bântuit de Lac, prins între două lumi, fragil şi vulnerabil. Astfel, am fost surprinsă să descopăr că nu Emily, ci eu eram fantoma.

27.

Elizabeth

În toamna în care Charlie a plecat de pe insulă, Emily a început să umble brambura. Acum era sub ochii mei, sub atentă supraveghere, ca în clipa următoare să dispară. La început, plecările ei ne-au speriat. Ne-o închipuiam pe Emily căzând de pe o stâncă de pe mal, nefiind atentă pe unde călcase, dând peste vreun baribal[55] sau înecându-se în apa îngheţată, care o fascina atât de tare. Porneam dinspre far, fiecare în altă direcţie, iar unul dintre noi verifica mai întâi dacă nu ajunsese pe *Sweet Pea,* ce stătea ancorată în apropierea plajei, lângă far, departe de valuri. Căutam în zonele limitrofe ale coastei, pe cărările ce duceau spre golful izolat unde era hangarul pentru barei, umblând prin mlaştinile de unde, la sfârşitul verii, culegeam merişor. O strigam, iar vocile noastre erau înghiţite de covorul des de muşchi care acoperea pădurea sau bruiate de zgomotul valurilor, ce loveau pietrele de pe plaje sau stâncile abrupte, parcă făcându-ne în ciudă. Ştiam că n-o să ne răspundă. Emily nu răspundea niciodată.

Ca de obicei, o găseam absorbită cu totul de ce se petrecea în vreun muşuroi sau cu ochii pe-o veveriţă ce-şi muta puii într-un adăpost nou, fără să-şi fi dat seama cât eram de îngrijoraţi. Numai Emily putea face asta. La un moment dat, am urmărit-o cum, ore în şir, a privit fascinată un boboc de căldăruşă. Stătea la soare, pe pământul uscat, cu picioarele încrucişate, cu capul sprijinit în mâini şi privea floarea ce se legăna uşor în bătaia vântului. Stătea nemişcată, fără s-o atingă sau s-o miroasă. O privea, pur şi simplu. Am strigat-o, dar vocea mi s-a amestecat cu sunetele pădurii, aşa că a ignorat-o de parc-ar fi fost ţipătul unei gaiţe sau bâzâitul unei cicade[56]. M-am aşezat şi eu, cu picioarele încrucişate, privind-o pe Emily în timp ce soarele străbătea cerul. După o vreme, s-a ridicat, şi-a scuturat surcelele şi frunzele de pe fustă şi s-a îndreptat spre mine. A zâmbit şi m-a luat de mână, ca să mă ajute să mă ridic. Mi-am dat seama că în tot acel timp fusese conştientă de prezenţa mea. Fusesem în lumea ei. Făceam parte din ea. Doar că nu eram partea care conta în acel moment.

Tatei îi erau livrate câteva ziare, pe insulă. Veneau o dată pe săptămână, sau chiar mai des, şi le citea cu nesaţ, până la

[55] Specie de urs cu blana neagră, răspândită în America de Nord şi Canada (n.tr.).

[56] Insectă cu corpul scurt şi gros, cu capul mare terminat cu o proeminenţă ascuţită (n.tr.).

ultimul cuvânt, povestindu-ne şi nouă una-alta, în timp ce stăteam la masă sau seara, lângă foc.

În acel an, 1936, ziarele scriau despre ferme ce fuseseră distruse, despre recolte care se uscau pe câmpuri, despre vite care se sufocau, din cauză că plămânii li se umpleau cu pământ purtat de vânt. În ciuda arşiţei din timpul verii, iarna a fost rece, extrem de rece, atât de rece, încât dormeam cu toţii într-un singur pat mare, îmbrăcaţi în izmene şi înfofoliţi în cuverturi de lână şi plăpumi umplute cu puf. A fost o perioadă geroasă care a durat din decembrie până în februarie şi a ţinut în strânsoarea de gheaţă o naţiune întreagă de oameni obosiţi şi necăjiţi.

Eu şi Emily am petrecut mare parte din iarnă lipite strâns una de cealaltă, lângă sobă, încălzite de supa mamei, aromatizată cu ierburile puse la uscat în cămară şi plină de carne de iepure, proaspăt prins în laţ. Eu evadam din mica enclavă în paginile romanelor *Jane Eyre*, *Mândrie şi prejudecată*, ale pieselor lui Shakespeare şi ale romanului *Aventurile lui Tom Sawyer.* Mă lăsam absorbită de poveşti de dragoste şi de aventuri, în ciuda strădaniilor tatei de a mă ghida spre articolele din *Times Herald*[57], ce stăteau îngrămădite în pod. Încerca să-mi extindă sfera domeniilor de interes şi să-mi lărgească perspectiva asupra vieţii. Emily, pe de altă parte, petrecea ore-n şir cu creionul şi foaia de hârtie în mână, lucrând câteodată zile-n şir la un singur desen, redând din memorie o molie sau o căldăruşă şi umplând-o de culori vii, pastelate sau în creion. Uneori stătea pe loc, captivată de jocul flăcărilor din sobă. Era atât de liniştită, încât mă întrebam dacă vântul ce se strecura prin placajul din interior n-o transformase într-o statuie de gheaţă.

La sfârşitul lunii februarie, Emily a dispărut din nou. Mercurul din termometru abia arăta câteva grade. Aerul în sine era tăios şi foarte rece. Gerul era mult, mult prea puternic pentru ca o fetiţă să poată rătăci fără ţintă prin pădure. Fiind o fetiţă slăbuţă, de zece ani, hotărâtă să facă orice să-şi protejeze sora, nu realizam că eram doar o copilă.

Tata spărgea lemne pentru foc, iar mama decojea cartofi, aşa că mi-am luat haina, mi-am înfăşurat un fular gros în jurul capului şi am luat mănuşile căptuşite cu blană ale mamei ca să-

[57] Este numele purtat de mai multe ziare americane. Cel mai probabil, în carte se face referire la cel din Port-Huron, Michigan, fiind cel mai apropiat de zona în care se petrece acţiunea (n.tr.).

mi ţină de cald. Apoi am plecat din nou în căutarea lui Emily. Respiraţia forma în aer mici fuioare de aburi, în timp ce îmi puneam tălpicii pentru zăpadă, strângând repede curelele înainte de-a băga din nou mâinile în mănuşile din blană moale de iepure. Zăpada era mare. Pe alocuri, ninsoarea căzută în urmă cu doar câteva zile se transformase în zăpadă de câţiva metri, iar urmele altor tălpici pentru zăpadă se vedeau clar în jurul cabanei şi al toaletelor. Măcar Emily fusese suficient de prevăzătoare încât să poarte tălpici şi am reuşit să-i găsesc urmele, pentru că se îndepărtau de cărările bătătorite ce duceau spre Lac.

Lacul Superior se întinde pe o suprafaţă atât de mare, încât rareori îngheaţă cu totul. Până în februarie sau martie, temperaturile scăzute pot transforma gheaţa într-o masă solidă ce uneşte o insulă de alta, un continent cu altul. Uneori, vântul umflă valurile, le trimite în toate părţile, formează creste şi învolburează suprafaţa îngheţată. Dar în acel an, Lacul era bocnă. Mă dureau urechile din cauza liniştii apăsătoare, în timp ce mă îndepărtam de ţărm, cu tălpicii pentru zăpadă în picioare, pe urmele lui Emily.

Rătăceam, iar gândurile îmi rătăceau la rândul lor. Suprafaţa acoperită de zăpada viscolită a Lacului Superior se transformase într-o mlaştină englezească mohorâtă, şi deodată m-am simţit transpusă în lumea tragică şi romantică a lui Jane Eyre, urmându-mi destinul cu paşi împleticiţi. Inima-mi bătea să-mi iasă din piept, iar pielea-mi era străbătută de furnicături. Mlaştina îşi pierduse aerul romantic, ce fusese înlocuit de impresia de izolare şi de grămezile de zăpadă din apropierea Lacului, care se unduia, şi de pădurile de lângă ţărm. S-a auzit o pocnitură în timp ce plăcile de gheaţă se mişcau.

„Lacul vorbeşte”, mi-am spus. „Ca o bătrână care se-ntinde în pat”.

Stăteam cam la opt sute de metri de ţărm, aproape de intrarea în canalul Walker. Valurile Lacului Superior se loveau cu zgomot de stâncile ameninţătoare de pe insula Hardscrabble[58].

Atunci am văzut-o. O siluetă mică şi fragilă, într-o lume mare şi albă, care se întindea dintr-o zare în alta. Nu era singură. De unde stăteam, am văzut cinci. Trei mergeau pe grămezile de gheaţă spartă de pe ţărm; ceilalţi doi urmăreau prada, cu

[58] Insulă din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

boturile lipite de pământ, într-un fel de du-te-vino, prin zăpada viscolită. Blana lor cenuşie, deasă, lucea în lumina soarelui de după-amiază târzie. Emily era între cele două grupuri.

Mi-a venit s-o strig, dar mi-am înghiţit vorbele. Am mers înainte, cu paşi stângaci, cu tălpicii de zăpadă în picioare, învârtindu-mă în cerc şi apropiindu-mă tot mai mult de silueta tăcută a surorii mele. Mănuşile mamei, prea mari pentru mâinile mele de copil, mi-au scăpat din mâini şi-au căzut în zăpadă. Când mi-am ridicat privirea, eram destul de aproape încât să văd ochii galbeni ai unui mascul mare care se uita spre mine, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia către sora mea, dându-i târcoale împreună cu ceilalţi din haită. Emily s-a întors uşor şi s-a ghemuit, privind ochii aceia galbeni, pătrunzători, cu ochii ei cenuşii, uluitori. Pe faţa ei rotundă şi palidă nu se citea nici urmă de frică. Lupul s-a oprit. Privirile li s-au întâlnit. S-au oprit şi ceilalţi lupi. Îi auzeam cum scheaună, îi vedeam cum se plimbă în cercuri mici, aşteptându-l pe masculul alfa. Au trecut câteva minute până când Emily s-a mişcat din nou, apoi s-a ridicat pur şi simplu, s-a întors şi a trecut de fiară, apropiindu-se de mine. Exact ca atunci când am urmărit-o privind fascinată căldăruşa, a zâmbit, m-a luat de mână şi m-a ajutat să mă ridic, înainte de a-mi lua mănuşile din blană de iepure din zăpadă.

Nu a privit în urmă. Dar eu am privit. Am urmărit animalele regrupându-se şi îndepărtându-se de noi cu paşi mari şi traversând golful, în drum spre Insula Prinţului Edward.

Atunci l-am văzut pentru prima oară. Abia se vedea. Îmbrăcat în haina lui din piele de căprioară, cu barba lui deasă şi cu căciula de blană pe cap, se confunda cu copacii. Ţinea în mână o puşcă şi l-am văzut golind gloanţele din încărcător şi lăsând-o pe lângă corp înainte de-a se face nevăzut în întunericul pădurii.

Am pornit pe urmele lui Emily, întorcându-ne la căbănuţa noastră. Lumina farului era stinsă. Ca toate drumurile, cel de întoarcere ni s-a părut mult mai scurt, dar chiar şi aşa, pe cerul iernii, soarele era aproape de linia orizontului când am ocolit marginea insulei şi am dat cu ochii de tata.

Emily a trecut pe lângă el, târşâindu-şi picioarele şi abia băgându-l în seamă.

— Ocolise canalul Walker, am spus. O haită de lupi ajunsese până pe gheaţă, iar ea...

Nu credeam în superstiţii, dar acum eram sigură că între lup

şi sora mea se întâmplase ceva, că încheiaseră un pact acolo, în punctul de trecere înzăpezit dintre Insula Prinţului Edward şi insula Porphyry.

— Ea se uita la ei, iar ei la ea.

Tata începu să meargă în spatele meu şi am continuat să păşim în tăcere pentru o perioadă. Emily era la câţiva metri în faţa noastră. Mergea atent, punând un tălpic în faţa celuilalt.

— Are ea ceva al ei, spuse tata, încet.

— Stai, că mai e ceva, am continuat.

Emily s-a oprit.

— Mi s-a părut că văd...

Emily a făcut stânga-mprejur şi s-a uitat la mine, cu ochii săi cenuşii care mă priveau ameninţător, cerşind, totodată, îndurare. Mă ruga în tăcere să nu spun, să nu rostesc cuvintele ce urmau să prindă contur. Să nu spun acel lucru. Nu în acel moment. Nu secretul nostru.

— Ce, Lizzie? m-a îndemnat tata.

Emily mergea înainte pe cărarea ei. Ştia că înţelesesem şi că aveam să-i îndeplinesc cererea nerostită.

— Mi s-a părut că văd urme de reni. Sunt sigură că lupii porniseră pe urmele lor.

Tata a scos un mormăit aprobator şi am ştiut că a doua zi avea să pornească în căutarea turmei. Lupii ieşiseră pe Lac să urmărească o pradă; speram să fie vorba despre reni. Speram să-i găsească.

În noaptea aceea, pe când stăteam în pat, învelite bine, în timp ce semiluna strălucea afară, iar Lacul parcă bombănea nemulţumit de opreliştile pe care i le punea iarna, Emily şi cu mine am auzit lupii urlând. Părinţii mei discutau încet în jurul focului, iar lumina lunii arunca o sclipire argintie asupra noastră, prin fereastră. Sub pătură, Emily şi cu mine eram două cocoloaşe mici. S-a întors spre mine şi a făcut un gest necaracteristic ei: s-a întins şi mi-a atins faţa cu degetele-i lungi, urmărindu-i conturul. Şi-a trecut degetele peste frunte, ochi, nas, buze şi a ajuns la bărbie. Apoi s-a întors pe partea cealaltă. M-am lipit strâns de ea, simţindu-i căldura trupului. I-am ascultat respiraţia, care devenise uşoară şi regulată, semn că adormise.

A trecut ceva până când am reuşit să adorm. Corul lupilor mă umplea în aceeaşi măsură de încântare şi de groază. Mă gândeam la lupul cu ochii galbeni, care-o ţintuise cu privirea pe

Emily în timp ce restul haitei se plimba înainte şi înapoi, aşteptând. M-am gândit şi la omul pe care îl văzusem. Am încercat să mă conving că nu era vorba decât de o închipuire de-a mea – născută din cauza zăpezii albe şi a prezenţei lupilor ce stăteau la pândă. Dar şi Emily îl văzuse. Ştia că era acolo, aşa cum ştiuse că eu eram acolo.

Emily îl văzuse şi nu voia ca tatăl meu să ştie asta.

28.

Morgan

Stau pe patul ei, lipită de perete, cu genunchii ridicaţi la piept, cu braţele în jurul lor şi ascult. M-a purtat în lumea ei, în urmă cu câteva decenii. Felul în care povesteşte îmi lasă impresia că pot atinge zăpada, că pot vedea stelele şi auzi zgomotele valurilor ce se izbesc de ţărm. În timp ce ia desenul cu libelulele, înrămat, văd că venele albastre de pe mână îi pulsează în ritmul în care îşi mişcă degetele, iar eu încerc să mi-o imaginez pe când era fetiţă. Într-un fel, mi-e imposibil. Dar apoi îmi dau seama că nu e chiar aşa, deoarece are ceva doar al ei. Se ridică încet, se îndreaptă spre dulap şi pune desenul la loc, lângă celelalte două.

Jurnalul a rămas deschis pe pat. Îl închid şi pipăi semnele în relief, urmărind conturul literelor A şi L. Paznicul n-a scris nimic despre bărbatul cu barbă. Pomeneşte de lupi şi de reni, pe care i-a găsit, într-adevăr, şi de rătăcirile lui Emily, dar nu şi despre străinul care stătea ascuns şi privea de după copaci. E secretul păstrat de-o fetiţă de zece ani.

— Era bunicul meu, spun eu.

Nu e o întrebare.

Continuă să stea cu spatele la mine, în timp ce aranjează desenele. O văd cum se îndreaptă de spate, dar nu se întoarce spre mine.

— Dumnezeule, copilă, nu!

Se întoarce spre mine. Ochii ei goi îi caută pe ai mei.

— Era omul pe care bunicul tău l-a omorât.

În clipa în care rosteşte cuvintele, toată copilăria mea e

spulberată.

29.

Elizabeth

Nu am nevoie să-i văd faţa. A încremenit. Cu siguranţă. Oare de ce m-oi fi aşteptat ca ea să ştie? Ca să ne apere, el n-ar fi spus nimănui. Ca s-o apere pe Emily. Era mult prea complicat. Şi, cu toate astea, întreb:

— Nu ştiai?

— Nu, de fapt, n-a venit niciodată vorba despre asta.

Simt că-i tremură vocea. E tulburată. Dar îşi pune repede masca la loc, reluându-şi tonul sarcastic:

— Dar, la urma urmei, nu-i genul de subiect pe care să-l deschidă cineva într-o discuţie cu nepoata de zece ani, nu? „A, iubire, oare am apucat să-ţi zic c-am omorât pe cineva? Mai vrei piure de cartofi?”

— Zece?

— Mda. A murit când aveam zece ani.

S-a dus. Bineînţeles. Dacă nu s-ar fi dus, Morgan ar fi rămas cu el. Toate momentele alea în care mi-am permis luxul de a-mi aduce aminte, de a mi-l închipui, de a-mi imagina unde era, ce făcea, toate momentele în care mă întrebasem dacă a mai iubit din nou. Dacă se gândea la mine. S-a dus. Mă doare s-aud vorbele astea, dar, de fapt, am ştiut-o de mulţi ani. Inima-şi dă seama când moare o parte din ea, iar eu i-am dăruit inima încă din ziua în care am stat întinşi pe muşchi, după ce ne furişaserăm spre capătul nordic al insulei de lângă canalul Walker. Trag aer în piept şi-i dau creierului o şansă să conştientizeze pierderea, adunând piese ce-mi închipui c-au alcătuit viaţa lui şi imaginându-mi o încheiere. Voi avea timp să-l jelesc mai târziu – dacă voi mai avea putere.

— Cum a murit?

— Accident vascular cerebral.

— Şi părinţii tăi?

— De tata n-am ştiut niciodată nimic, iar de mama nu-mi aduc aminte. A murit când aveam cam un an jumate. S-a îmbolnăvit

de cancer când a rămas gravidă cu mine şi a refuzat tratamentul. A refuzat să facă avort, deşi doctorii i-au zis că, dacă nu făcea, murea. Bunicul a avut grijă de amândouă.

Simt că vorbeşte cu tandreţe de această mamă pe care nu a cunoscut-o niciodată, un dor de femeia care a ales să dea viaţă copilului în loc să şi-o salveze pe-a ei. Capacitatea oamenilor de a iubi e ieşită din comun. Să ai o legătură atât de profundă cu cineva pe care, în esenţă, nu l-ai cunoscut niciodată. Nu lasă sentimentul s-o anime prea mult timp.

— Oricum nu mi-a păsat niciodată nici cât negru sub unghie – n-am avut nevoie de ei. El... noi ne-am avut unul pe altul.

Din nou, simt dorul din vocea ei.

— El a fost singurul părinte pe care l-am cunoscut vreodată. După ce-a murit, ăştia au încercat să dea de taică-meu. N-au reuşit. Câţiva ani, m-am plimbat dintr-o casă în alta în regim de plasament. E o situaţie de rahat, dar asta-i viaţa, nu-i aşa? Mă descurc. Mă descurc OK.

„Cum ai făcut ieri”, mă gândesc, dar păstrez gândul pentru mine. E atât de tânără! E posibil să mai fie timp.

Îl văd în stare să fi crescut fata. Se descurca bine cu copiii, aşa cum se descurca şi cu Emily. Cei mai mulţi n-o înţelegeau pe Emily, iar ceea ce nu înţelegeau luau în batjocură sau priveau cu teamă. Refuzau să vadă dincolo de muţenia, de fixaţiile, de transele şi obiceiurile ei ciudate. Nu şi el. El o iubea pe Emily, aşa cum o iubeam şi eu. Şi, în cele din urmă, asta ne-a distrus iubirea.

— N-a fost un criminal.

Sper ca aceste cuvinte s-o consoleze.

— Dar povestea e lungă.

Se aşază din nou, învelindu-se cu pătura, cea pe care-am cusut-o împreună cu Emily.

— Vă ascult.

30.

Elizabeth

Emily n-a mai rătăcit în iarna aceea.

Până în martie, creşterea temperaturilor a creat haos. Munţii de zăpadă care căzuseră în timpul celei mai grele ierni pe care-o cunoscuserăm vreodată s-au topit. Râurile ce îngheţaseră au ieşit din matcă, punând definitiv capăt gerului şi generând nişte inundaţii cumplite. Începea ceea ce avea să fie cea mai fierbinte vară din toate timpurile. Ca o ciudăţenie a naturii, a urmat un val de căldură ce s-a întins de-a lungul Americilor, uscând toată umezeala şi străbătând valvârtej pământurile rodnice ale preriei, pe când *Dirty Thirties*[59] ajunsese la apogeu. Citisem totul despre asta în ziarele pe care tata le-aduna grămadă, dar noi eram, din fericire, scutite de căldură, datorită brizei Lacului – o ofrandă ce venea din adâncurile îngheţate ale apei.

Charlie s-a întors de unul singur, după ce s-a încheiat şcoala. Tata a avut grijă să-i dea de lucru la far. Spunea că un băiat de cincisprezece ani trebuia să muncească, nu să umble teleleu cu barca sau s-alerge fără griji prin pădure. Îl pregătea pentru viaţa de paznic de far. Peter era făcut pentru lucruri mai măreţe, dar Charlie se simţea în largul lui pe Lac, iar tata ştia lucrul ăsta. Emily şi cu mine am primit sarcina de a avea grijă de găini şi de parcela de legume, dar munca de la far, pe care o împărţeam cu mama între lunile aprilie şi iunie, i-a revenit lui Charlie. El îl înlocuia pe tata peste noapte, mai ales atunci când se dădea semnalul pentru ceaţă, iar lumina străbătea întunericul, comunicând cu căpitanii navelor care treceau, cărora le repeta: „Suntem aici, suntem aici, suntem aici”. În sarcina lui stătea văruitul clădirilor, verificarea nivelului de combustibil din rezervoarele cu kerosen şi să ofere o mână de ajutor la descărcarea proviziilor, atunci când soseau acestea. În zilele în care soarele strălucea şi nu se auzea semnalul de ceaţă, reuşeam să-l conving pe Charlie să ne ia pe furiş la plimbare cu *Sweet Pea*, într-o mică aventură.

Charlie a fost întotdeauna un bun navigator. Era înscris în codul lui genetic, tot aşa cum pescăruşilor le-a fost scris să zboare pe curenţi ascendenţi, sus, deasupra apei, plutind pe rafalele de vânt şi rotindu-se în briza schimbătoare. Ştia mişcările valurilor şi vântului şi era cel mai fericit om când ţinea în mâini cârma bărcii, iar briza Lacului umfla pânzele acesteia. Eu mă descurcam să navighez pe apele din jurul insulei

[59] Perioadă din istoria Americii marcată de numeroase furtuni de praf, în timpul şi după Marea Criză (n.tr.).

Porphyry, dar Charlie ne ducea mai departe, până în partea cealaltă, în Black Bay sau dincolo de Shaganash[60], către insula Swede. Acolo căutam şi chiar găseam mure, mai multe şi mai bune ca în alte părţi. Petreceam ore întregi culegând fructele rotunde şi zemoase, ca să le punem la uscat sau la borcan pentru lunile lungi şi friguroase de iarnă. În zilele în care vântul se liniştea, iar soarele strălucea, pluteam fără ţintă, cu velele bărcii fâlfâind, iar Charlie, acceptând provocarea, întindea şi-apoi strângea din nou velele, încercând să facă barca să înainteze mai repede. Eu şi Emily ne tolăneam, leneşe, şi ne treceam degetele prin apa rece.

La începutul acelei veri, Charlie ne-a dus pe Silver Islet de Ziua Canadei[61] pentru a celebra confederaţia canadiană, înfiinţată cu aproape şaptezeci de ani înainte[62].

Odată cu încheierea cursurilor, familiile se întorceau pe Silver Islet, pentru a-şi petrece lunile de vară, iar pentru noi era ca şi cum civilizaţia se apropia de casa noastră de pe insulă. Timp de un sezon, insula prospera. Rafturile magazinului mixt erau pline de mărfuri uscate, vrac, şi de o gamă întreagă de bomboane ce costau câţiva bănuţi. Plaja ce se afla la marginea zonei locuite, lângă Lacul Surprise[63], a fost greblată, înotul a fost permis, iar seara ţărmul se umplea de focuri de tabără. Festivităţile ce aveau să fie organizate de Ziua Canadei făceau ca totul să-mi pară şi mai palpitant. Charlie participase la aceste serbări cu un an în urmă şi ne povestise, mie şi lui Emily, totul despre ele – despre jocuri, despre mâncare şi despre artificii –, mai ales despre artificii. Chiar şi în vremurile acelea în care jumătate de ţară de-abia avea ce să mănânce, cineva reuşise să facă rost de artificii.

După ce am legat *Sweet Pea* de debarcader, am pornit spre casa lui Arnie Richardson. Charlie şi Arnie se împrieteniseră la şcoală, iar părinţii lui ne invitaseră să rămânem la ei, spunând că aveau loc berechet, deoarece fraţii lui Arnie nu erau acolo. Mama a fost în cele din urmă de acord. Tata nu voia să navigăm spre casă după lăsarea întunericului, iar eu nu voiam să renunţ

[60] Insulă situată pe ţărmul nordic al Lacului Superior (n.tr.).

[61] În original, Dominion Day, Ziua independenţei Canadei, celebrată în fiecare an pe data de 1 iulie (n.tr.).

[62] Canada a fost declarată confederaţie la 1870 (n.tr.).

[63] Lac din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

la ideea de a vedea artificiile.

Arnie era cel mai mic dintre cei cinci fraţi, toţi băieţi, iar fratele cel mai apropiat ca vârstă era cu aproape şase ani mai mare. Tatăl lui venea adesea iarna, dar familia s-a mutat cu totul pe insulă atunci când mama lui a coborât pe debarcader, în iunie, şi s-a apucat să deretice prin casă.

— O să câştigi anul ăsta? a întrebat Arnie.

În timp ce ne plimbam pe drumul de pământ dintre casa lui Arnie şi plaja de la Lacul Surprise, adunaserăm în urma noastră o ceată de copii. Charlie pierduse la mustaţă cursa de alergare pe distanţa de 100 de metri, în faţa lui Doug Owen, din Fort William. N-avea de gând să mai lase asta să se întâmple.

— Mda, a zis Charlie. Iau eu trofeul ăla acasă.

— Iar a venit Doug, a spus Arnie. Stă cu văru-său.

Charlie a dat cu piciorul într-o pietricică, ridicând un nor de praf.

— P-ăla îl pot întrece.

Ştiam că poate. Exersase şi era cel mai rapid din clasa lui, pentru că se antrenase toată iarna la Port Arthur Collegiate Institute.[64]

Ne-am întins pătura lângă celelalte ce se aflau acolo, într-un loc cu umbră. Am încercat să intru în atmosferă, uitându-mă la copiii care fie intrau, fie ieşeau din apa rece a Lacului Surprise, ascultând râsetele şi discuţiile mamelor lor. Era o lume diferită de cea pe care-o cunoşteam. Mama îşi permitea rar luxul discuţiilor de complezenţă sau măcar pe-acela de a se opri din trebăluit. Nu s-ar fi simţit în largul ei acolo.

Charlie şi Arnie aveau să participe la toate evenimentele; cursa cu trei picioare[65], cursa în saci, cursa cu roaba; au participat la toate şi au câştigat multe dintre ele. Emily şi cu mine îi urmăream, eu îi ovaţionam, iar Emily tăcea, ca de obicei, preferând să rămână în urmă, departe de mulţime şi de zgomote, fiind mult mai interesată de plante şi gâze decât de oamenii care încercau să intre în vorbă cu ea. Cei doi m-au convins şi pe mine să particip la cursa în saci, pe care n-am câştigat-o. Dar nu m-am supărat. Nu-mi amintesc să fi râs vreodată atât de tare ca atunci când, aflându-mă pe penultimul

[64] Instituţie de învăţământ fondată în 1909 în Port Arthur, Canada (n.tr.).

[65] La cursa cu trei picioare, piciorul stâng al unuia dintre participanţi este legat cu o curea de piciorul drept al celui de-al doilea (n.tr.).

loc, mă împleticeam spre linia de finiş, căzând la pământ cam cu fiecare salt pe care încercam să-l fac înainte. A fost şi-o vânătoare de comori. La asta m-a ajutat şi Emily. La fel cum făceau ceilalţi copii, ne-am împrăştiat prin tufişuri, căutând conuri de pin, frunze de arţar sălbatic, pene de pescăruş, trifoi cu patru foi, pietre în formă de inimi şi licheni sălbatici. Am găsit cea mai mare parte dintre lucrurile trecute pe listă şi am câştigat o punguţă cu bomboane, maronie, care-a ţinut-o ocupată pe Emily toată după-amiaza.

În cele din urmă a venit şi momentul probei de alergare pe distanţa de 100 de metri.

Charlie, Arnie şi Doug s-au aliniat lângă ceilalţi. Am lăsat-o pe Emily pe pătură, la umbră – avea cu ea blocul de desen şi bomboanele şi părea foarte mulţumită –, şi m-am dus lângă ceilalţi spectatori adunaţi la linia de start. Când s-a tras cu pistolul, mulţimea a izbucnit în urale. Era ultimul eveniment al zilei. Rivalitatea dintre Charlie şi Doug era bine cunoscută, cel puţin printre cei mai tineri din mulţime. Era cursa pe care o aştepta toată lumea.

La început, Doug a fost în avantaj, dar Arnie şi Charlie erau chiar pe urmele lui.

— Hai, Charlie, am ţipat. Fugi! Mai repede!

Charlie dădea cu putere din braţe, iar pe chip avea o expresie de concentrare şi hotărâre pură. L-a depăşit pe Arnie după câţiva paşi şi a început să câştige repede teren faţă de Doug. Avea să fie o cursă strânsă şi, pentru o clipă, m-am îndoit de Charlie – m-am îndoit de faptul că putea să recupereze distanţa dintre ei. Secundele s-au dilatat, dar cu fiecare pas pe care-l făcea, Charlie se apropia tot mai tare de Doug. Cursa de 100 de metri nu e lungă. Se termină cât ai zice „peşte”, dar mie mi s-a părut că dura o eternitate. Cu un avantaj de un singur deget sau de-o jumătate de talpă, Charlie câştigase cursa. Trofeul avea să fie al lui, întocmai cum spusese.

Dar Doug credea că el câştigase. A ridicat mâinile în aer, dansând în jurul liniei de finiş, în timp ce Arnie şi Charlie îşi trăgeau sufletul. Charlie nu avea de gând să accepte aşa ceva. Cred că ăsta era unul dintre defectele lui. În loc să aştepte să-i spună cineva lui Doug, Charlie s-a dus la el şi l-a bătut pe umăr.

— Te-am întrecut, a zis el, încă obosit, gâfâind. Am câştigat.

Doug a lăsat mâinile pe lângă corp, s-a îndreptat spre fratele

meu, s-a aşezat în faţa lui, privindu-l drept în ochi, şi s-a aplecat spre el.

— Ba *eu* am câştigat.

În mulţime s-a lăsat liniştea. Vedeam că Charlie îşi încleştase maxilarul şi strângea din pumni.

— Hai, măi Doug, a spus Arnie. Charlie a câştigat. Pe cinstite.

— Vrăjeală.

Doug încă-l privea în ochi pe Charlie. Nu se uita la Arnie sau la feţele din mulţime. Simţeam cum creşte tensiunea.

— Tu nici măcar n-ai ce căuta aici.

A scuipat în jos.

— Tu şi retardatele alea de surori ale tale.

Doug n-a apucat să vadă că ridicase pumnul, dar l-a simţit. A căzut imediat la pământ. Arnie l-a apucat pe Charlie de mâini într-o clipită şi l-a ţinut ca să nu-l mai lovească, iar altcineva l-a apucat pe Doug, până să se ridice acesta în picioare şi să-şi şteargă sângele de la nas.

Cel care pornise cursa s-a băgat între ei.

— Terminaţi cu chestiile astea.

Tonul vocii era ferm, autoritar.

— Nu acceptăm aşa ceva. Hai, căraţi-vă!

Charlie s-a zbătut în strânsoarea lui Arnie, dar nu pentru mult timp. Pe urmă s-a întors şi s-a îndepărtat de noi.

În seara aceea, Emily şi cu mine ne-am urcat la bordul bărcii *Sweet Pea* şi ne-am desprins de debarcader. Apa era liniştită şi a fost suficient să dau de câteva ori din vâsle ca să ajungem în canalul dintre Silver Islet şi Burnt Island[66], unde am plutit în derivă pe suprafaţa apei de culoarea cernelii. Luna, aproape plină, răsărea şi lumina exact cât trebuie. Auzeam muzica. Ştiam că se dansează. Ştiam că Charlie şi Arnie erau acolo. Toţi tinerii erau acolo. În afară de mine şi de Emily. Mi-am spus că oricum nu eram suficient de mari ca să participăm. Charlie avea să ne ia cu el, în anul următor. Aveam să mergem la dans. Stăteam pe fundul bărcii, acoperite cu pătura de picnic, şi ne-am ţinut mâinile la urechi în timp ce artificiile explodau pe fundalul indigo al nopţii.

A doua zi, când am navigat spre insula Porphyry, nu am luat trofeul cu noi.

[66] Comunitate din nord-estul provinciei canadiene Ontario (n.tr.).

31.

Elizabeth

Vara a continuat să fie fierbinte şi secetoasă. Uneori, când căldura devenea insuportabilă, înotam. Lacul Superior păstrează în adâncurile sale frigul iernii şi nu-i dă drumul niciodată. Anul acela n-a fost o excepţie. Valurile albastre ce atingeau uşor ţărmul ne ispiteau şi uneori ne dezbrăcăm rămânând în lenjerie intimă şi intram în apa dureros de rece. Frigul ce ne pătrundea în oase ne alunga rapid cheful de baie, dându-ne dureri şi făcându-ne să tremurăm. Emily nu înota niciodată. Chiar şi în zile cum era aceea, intra în apă doar până la glezne, apoi se retrăgea la umbra unui copac, de unde se uita la mine şi la Charlie cum ne stropeam şi râdeam, cu răsuflarea tăiată de frig.

În alte zile, Charlie ne scotea pe Lac, unde briza alunga o parte din căldură. Într-una dintre zilele acelea fierbinţi şi secetoase, Charlie, Emily şi cu mine am urcat la bordul lui *Sweet Pea* cărând cu noi un borcan cu ceai dulce şi rece şi vreo şase biscuiţi înveliţi cu un prosop, am ocolit Porphyry Point, am trecut de insula Dreadnought[67] şi am luat-o pe canalul Magnet în jos, având de-o parte Insula Prinţului Edward şi de cealaltă peninsula Black Bay[68]. Vântul bătea uşor, dar suficient încât să umfle pânzele bărcii şi să trimită unde dinspre pupă. Marea era agitată. Valuri mari şi dezordonate se formau la suprafaţa apei şi făceau ca *Sweet Pea* să se rotească asemenea unui tirbuşon. Puteam merge acolo doar în zilele senine; acele busolei lui Charlie se învârteau nebuneşte în timp ce ne apropiam de insula Magnet şi ne-am dat seama că-şi merita numele.

Ne-am hotărât să facem un picnic în Pringle Bay, să stăm pe plajă şi să intrăm cu picioarele în apă.

Luasem cu mine o carte şi m-am aşezat la umbră, lăsând în urmă ţărmurile Lacului şi pornind într-o călătorie spre tărâmuri îndepărtate, unde se afla un om pe nume Gulliver[69]. Eram cu totul absorbită de creaturile fascinante descrise în carte. Emily îşi luase cu ea un caiet, pe care i-l trimisese Peter, şi cu

[67] Insulă din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

[68] Peninsulă din nord-vestul provinciei canadiene Ontario (n.tr.).

[69] *Călătoriile lui Gulliver*, capodopera lui Jonathan Swift (n.tr.).

creioanele desena măzărichea.

Cred c-am aţipit. Aveam viziuni cu liliputani, ce mi se plimbau pe picioare în timp ce stăteam întinsă pe nisip, legată cu fire închipuite, oscilând între tărâmul imaginat de Swift şi lumea mea, într-o zonă unde mişunau furnici negre şi alte închipuiri ale somnului de după-amiază.

— Bună ziua, domnişoarelor. Ce surpriză! Să dau peste dumneavoastră aici, în mijlocul pustietăţii!

M-am trezit şi-am aruncat repede o privire în jur, cum îmi stătea în obicei, căutându-mi sora. Rămăsese în aceeaşi poziţie, încercând să surprindă fiecare detaliu al florilor mov, al tulpinilor curbate şi al tecilor subţiri care abia începeau să se formeze. Nu părea să fi observat bărbatul şi femeia care se îndreptau spre noi pe plajă. Dar eu ştiam că nu era aşa.

Am sărit în picioare, netezindu-mi fusta din bumbac şi mijind ochii la bărbatul tânăr, care după voce nu părea de prin partea locului. Parcă ieşise din paginile cărţii mele. Avea mai bine de un metru optzeci înălţime, dar era suplu, avea braţele lungi, ca şi degetele, şi ochi căprui, apropiaţi. Era ras, dar pe obraz i se zărea iţindu-se barba închisă la culoare, semn că în ziua aia nu pusese mâna pe brici.

Pantalonii lui de bumbac aveau câteva pete pe genunchi, iar mânecile-i erau suflecate; pe cap purta o pălărie cu boruri largi, iar pe umăr ducea o geantă.

În urma lui mergea o femeie atât de mică de statură, încât aş fi crezut că era o fetiţă dacă n-aş fi văzut cum se purta. Mergea cu paşi mărunţi pe plajă, roşie la faţă din cauza luminii şi a căldurii soarelui. Pe nas şi pe obraji avea foarte mulţi pistrui, iar părul îi era strâns, ascuns sub o pălărie cu boruri largi, asemănătoare cu aceea a însoţitorului său. Purta pantaloni suflecaţi în dreptul gleznelor şi legaţi în talie cu o sfoară. Nu era mai înaltă decât mine. Avea mâini delicate, iar în ochii verzi i se putea citi o expresie curioasă.

Omul a întins spre mine braţul lung, oferindu-mi mâna în semn de salut.

— Eu sunt Alfred.

I-am strâns mâna.

— Ea e soţia mea, Millie.

— Elizabeth. Ea e sora mea, Emily. Nu prea vorbeşte, am adăugat eu, încercând să evit stânjeneala ce se instala adesea

atunci când Emily întâlnea străini. Şi fratele meu, Charlie, e pe-aici pe undeva.

Am aruncat o privire spre pădure, sperând că Charlie avea să-şi facă apariţia auzind discuţia noastră. Nu pot spune că-mi era frică, chiar deloc, dar apariţia străinilor pe insula aia izolată, departe pe Lacul Superior, mă neliniştea, mai ales că tocmai ce citisem din *Călătoriile lui Gulliver.*

Alfred se întorsese şi studia bărcuţa noastră.

— Aţi navigat până aici?

Uneori, adulţii pun copiilor nişte întrebări foarte ciudate. M-am abţinut să-i dau o replică sarcastică, să-i spun că, de fapt, zburaserăm cu barca până acolo, purtaţi de un stol de cormorani. Sigur, omul făcea conversaţie doar, închipuindu-şi, probabil, că ajunsese dincolo de civilizaţie, pe ţărmurile unei insule izolate, unde n-aveau cum s-ajungă copii cu bărcuţe din lemn.

Aşa că i-am răspuns:

— Charlie e un foarte bun navigator.

— Aţi venit de departe?

— Nu foarte departe. De la farul din Porphyry Point.

— A, da, de pe partea cealaltă a Insulei Prinţului Edward, a spus Millie.

Am văzut-o privind-o atent pe Emily.

Alfred s-a uitat atent la *Sweet Pea.*

— Frumoasă bărcuţă, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— O folosim la far, ca să încărcăm şi să descărcăm provizii. Şi ca să mergem la pescuit. Tata a adus un motor ce se poate monta pe partea din spate, iar catargul se poate lăsa când nu-i nevoie de el. Dar lui Charlie îi place s-o folosească la navigat.

Am urmărit-o pe Millie cum se uita la Emily, în timp ce Alfred studia „bărcuţa frumoasă”.

Apoi m-am gândit să fiu politicoasă, aşa c-am început să îi întreb la rândul meu, fără s-o scap din ochi pe Emily:

— Aveţi o barcă pe-aici?

Scoţând un şerveţel din buzunar, Alfred s-a şters pe frunte şi pe gât.

— Avem doar o canoe mică, din lemn şi pânză. Îşi face bine treaba. Eu şi Millie asigurăm propulsia. N-avem vele sau motoare. Doar noi şi vâslele.

Alfred nu mi se părea genul de om care să meargă mult cu barca. Nu părea să se simtă în largul lui sau să aibă suficientă încredere în sine încât să se aventureze pe suprafaţa unui lac mare, de dimensiunile Lacului Superior, mai ales că adesea erau vijelii şi furtuni de vară care stârneau valuri ce-l depăşeau şi pe el în înălţime. Chiar dacă la far se mai oprea câte-o canoe, de obicei, la vâsle era cineva cu ceva mai multă experienţă.

— Lacul ăsta-i prea mare pentru o canoe.

Emily lăsase deoparte florile, creioanele colorate şi blocul de desen erau aşezate pe o piatră, iar ea se târa prin nisip, urmărind un gândac negru. Insecta a trecut peste nişte pietricele şi şi-a mişcat repede picioarele, intrând în nisipul fierbinte, până s-a făcut nevăzută. Emily o urmărise, aşteptând.

Millie o urmărea pe Emily.

— Cam aşa. Da.

Alfred stătea şi se uita la *Sweet Pea.*

— O, da! Aşa e! Am venit pe un remorcher, din Port Arthur. Cred că-i zicea *James Whalen.* Am legat canoea de puntea lui. Ne-a lăsat aici acum două săptămâni şi se va întoarce peste alte două. Ne folosim de canoe ca să explorăm insula.

Blocul de desen al lui Emily îi atrăsese atenţia lui Millie. Înainte s-apuc să strig, ca s-o avertizez, s-a aplecat şi l-a luat. Emily l-a apucat repede cu mâna şi l-a strâns la piept.

— Vă rog, doamnă...

Cuvintele s-au oprit. Nu obişnuiam să mă adresez adulţilor pe numele mic, cum fac mulţi copii din zilele noastre, dar nu ştiam numele de familie al lui Millie.

— Doamnă Millie, sora mea, Emily, e...

Nu voiam să spun că e „ciudată”, deşi cei mai mulţi aşa o considerau. Nu voiam să spun nici că e „diferită”.

— E deosebită. Nu-i place când...

Millie s-a aplecat şi a atins-o pe Emily pe umăr.

Emily a scos un ţipăt, şi-a deschis braţele şi a dărâmat-o pe femeie la pământ. Am alergat spre Emily.

Apoi a apărut Charlie, care se căţărase peste aflorimentul din capătul golfului şi acum alerga pe plajă.

— Ce mama naibii?

Millie şi-a dat deoparte soţul când a încercat s-o ajute să se ridice în picioare.

— N-aveam niciun drept. Absolut niciunul. Îmi cer scuze. A

fost vina mea. Numai a mea.

Pălăria îi căzuse de pe cap, lăsând la iveală părul ce se revărsa pe umeri în valuri de un roşu-auriu. Nu mai văzusem niciodată un asemenea păr, de culoarea cerului la apus. Şi Emily a observat. S-a desprins din strânsoarea mea şi s-a îndreptat spre Millie. A luat o şuviţă în mână şi-a început s-o răsucească.

— Emily!

Vocea lui Charlie era la fel de fermă ca paşii lui.

— Nu, te rog!

Cuvintele lui Millie trădau încordarea pe care-o simţea în tot corpul.

— E în regulă. Las-o în pace.

Emily a dat drumul şuviţei de păr şi a început să atingă pistruii de pe faţa lui Millie. Ochii ei cenuşii se făcuseră mari de curiozitate şi parcă trasa un model, de la un pistrui la altul. A luat-o pe Millie de mână, i-a suflecat mâneca şi-a început să îi frece braţul cu degetele.

— Acum, pe bune, e prea de tot!

Alfred făcuse încă un pas spre soţia lui.

— Alfred!

Tonul lui Millie îl făcu pe soţul ei să se oprească în loc.

Emily continua să atingă pielea femeii, cu blândeţe, până când a ajuns aproape de ochii ei verzi. Millie a privit-o fix. Lui Emily nu-i stătea deloc în fire să caute privirea cuiva şi nici să privească pe cineva în ochi, cu excepţia mea.

Când Emily s-a întors, mi-am dat seama că mi se tăiase respiraţia şi am oftat.

S-a aşezat pe-o piatră şi i-a întins blocul de desen. Millie l-a luat. A studiat fiecare pagină, fiecare imagine, cu mare atenţie, înainte să treacă la următoarea. Charlie, Alfred şi cu mine le priveam ca nişte outsideri. Ca de obicei, Emily nu spunea nimic. Şi nici Millie. Studia pur şi simplu desenele, pagină cu pagină. Când a ajuns la ultimul, a închis blocul de desen şi a privit-o pe Emily.

— Extraordinar!

S-a întors către soţul ei, iar ochii îi luceau.

— Pur şi simplu, extraordinar! Detaliile sunt remarcabile. Alfred, are aici o *Listera borealis*[70] şi o *Polygonum viviparum*[71]*.* Sunt aici specii de plante endemice din zona arctică, plante ce

[70] Specie de orhidee răspândită în America de Nord (n.tr.).

n-au fost niciodată întâlnite prin aceste părţi. Dar asta – a deschis din nou blocul de desen, răsfoind paginile până când a ajuns la un desen cu o plantă pe care o cunoşteam destul de bine –, asta e cea mai ieşită din comun.

Noi îi spuneam ghioaga-diavolului[72]. Era înaltă, creştea cât mine, chiar mai înaltă. Frunzele semănau cu acelea ale arţarului şi făcea nişte fructe mici şi roşii pe care mama ne spunea să nu cumva să le mâncăm. Dar trăsătura cu adevărat remarcabilă a plantei erau spinii lungi şi ascuţiţi care-o acopereau în întregime, de la tulpină la frunze.

Millie s-a întors spre Charlie şi spre mine.

— Cea mică a mai călătorit pe undeva? Spre vest, oare? Sau spre nordul îndepărtat?

— Nu, doamnă, a răspuns Charlie. Rareori a părăsit insula.

Millie s-a ridicat în picioare.

— Trebuie neapărat să ne duceţi acolo, să ne-arătaţi plantele şi locurile în care le-a găsit.

Mergea de parcă era gata de plecare, pe apă, în micuţa *Sweet Pea*, sau direct prin pădure. Nu studiasem niciodată cu atenţie desenele lui Emily. Mă uitasem la ele doar cât să-mi dau seama că erau frumoase, detaliate şi pline de culoare. Dar era ceva care-o umpluse pe Millie de energie.

Charlie a fost cel care a început să vorbească:

— Ce-i aia listeri boreali?

— *Listera borealis*, a răspuns Millie, simţindu-i-se încântarea în voce. E o orhidee. O floricică verde, frumoasă şi delicată. Are forma unei limbuţe şi e foarte rară. Ah, nu e la fel de spectaculoasă ca familia Cyprypedium[73], cu flori care arată ca nişte mocasini delicaţi. Am căutat mult timp specia asta. Dar *Oplopanax horridus*, ghioaga-diavolului, e prin apropiere?

Cât timp serveam ceaiul în tabăra lor sărăcăcioasă, am aflat că Alfred studiase botanica în Anglia. Se specializase în zone mlăştinoase şi zone umede.

Millie era studentă la University of British Columbia[74] şi lucra

---

[71] Cunoscută sub denumirea populară de „iarba şopârlei“, *Polygonum viviparum* e răspândită în zonele de munte precum Alpii, Pirineii şi Carpaţii (n.tr.).

[72] *Oplopanax horridus,* plantă cu tulpini înalte şi frunze mari, folosită de populaţiile indigene din Canada pentru proprietăţile sale vindecătoare (n.tr.).

[73] Familie de orhidee (n.tr.).

[74] Cea mai mare universitate din provincia canadiană cunoscută sub numele de Columbia Britanică. University of British Columbia a fost fondată în 1908 (n.tr.).

la teza ei despre orhidee. Studiase alături de John Davidson, eminentul naturalist, şi o vreme fusese asistent de cercetare în pădurile străvechi de pe coasta de vest, acolo unde este răspândită ghioaga-diavolului.

— Ne-am cunoscut cu mai bine de-un an în urmă, a spus Alfred. La universitate.

— El ţinea o prezentare despre muşchiul de turbă, a adăugat Millie, întinzându-ne o cutie de biscuiţi. Orhideele sunt printre puţinele specii de plante cărora le prieşte mediul cu aciditate scăzută al mlaştinilor, deci am găsit repede un punct comun cu el.

S-au căsătorit cu doar o lună înainte s-ajungă pe ţărmurile Lacului Superior, pentru a cerceta locul, având cu ei o listă orientativă de specii de orhidee despre care se auzise că ar fi pe insulele din nord şi câteva echipamente de camping.

După ce-am servit ceaiul pe plajă, şi-au mutat tabăra pe Insula Prinţului Edward, aproape de vechile mine, de unde le era mai uşor să vâslească până-n port sau să ocolească insula pe la capăt, ca să ajungă la far, pentru a ne însoţi pe mine şi pe Emily în drumeţii. Charlie, prins cu munca de la far şi de prin casă, a fost uşor invidios pe relaţia ce se-nfiripa între noi, pe când le-arătam celor doi o mlaştină sau alta, Emily conducând plutonul şi eu stând la mijloc, pe post de interpret.

Le-am arătat locurile unde creştea ghioaga-diavolului. Era o plantă pe care mama o culesese de multe ori, evitând cu grijă tulpinile periculoase, pentru a scoate rădăcinile puţin adânci din care făcea tincturi şi comprese. Nu reuşeam să înţeleg de ce erau atât de fascinaţi de ele, dar Millie se bucura, aşa că mă bucuram şi eu.

Vara aceea era secetoasă, dar tot ne chinuiau ţânţarii în timp ce ne afundam în noroiul din mlaştină. Millie purta o plasă de protecţie agăţată de borurile pălăriei, ca să-şi apere faţa delicată de muşcături, dar pe Emily o deranjau foarte tare ţânţarii şi refuza adesea să se aventureze în mlaştină, în ciuda rugăminţilor lui Millie. În zilele acelea stăteam pe plajă, unde briza apei alunga dăunătorii. Millie găsea mereu ceva la care să se uite. Îşi scotea carneţelele cu notiţe de pe teren şi ghidurile şi scria observaţii în jurnal. Avea foarte multă răbdare cu Emily, dar eu tot consideram că trebuia să fiu acolo, ca o umbră protectoare, ca o parte a unui întreg.

Millie mă fascina, cu părul ei blond-arămiu şi pasiunea pentru ştiinţă. Era tânără şi frumoasă, dar era şi deşteaptă. Şi purta pantaloni bărbăteşti. Nu se-asemăna cu nicio femeie pe care-o întâlnisem. Am întrerupt tăcerea cu care se-nconjura Emily cu discuţii despre cărţi şi mi-a promis c-o să-mi trimită romanele ei preferate când avea să se întoarcă la Toronto în toamnă. Râdea des, iar când o făcea, râsul său era la fel de revigorant ca o ploaie de vară.

Au stat o vreme la far. În timp ce Millie şi Emily îşi petreceau timpul printre schiţe şi caiete, Alfred şi tata şi-au aprins pipele, în umbra farului, şi au început să discute pe teme politice, despre tensiunile tot mai mari din Europa, despre seceta din prerii şi criza economică din cauza căreia oameni tineri, capabili şi harnici, ajunseseră în imposibilitatea de a-şi hrăni familiile.

Alfred fusese ecologist cu mult înainte ca această profesie să devină una comună. Critica în termeni foarte duri felul în care era abordată viaţa în sălbăticie, tendinţa fiind de a elimina animalele considerate a fi dăunătoare. El susţinea că animale precum lupii joacă un rol de o importanţă vitală, la toate nivelurile societăţii naturale, cum o numea el, iar uciderea lor în masă ar fi întrerupt un echilibru ce era necesar pentru a menţine chiar partea cea mai de preţ şi mai apropiată omului, din sălbăticie.

Tata nu era de acord. Susţinea că teoriile astea n-au nimic de-a face cu viaţa în sălbăticie, ci doar cu oamenii de ştiinţă, care trăiesc departe de ţărmuri, păduri şi animale, departe de realitate. El susţinea că lupii decimaseră populaţiile de reni şi, dacă nu erau ţinuţi sub control, aveau să ducă la dispariţia lor din pădurile din jurul Marilor Lacuri[75]. Dar, cu toate că se contrazicea cu Alfred, am observat o sclipire în ochii lui.

Îi plăceau discuţiile acestea. Şi cred că Alfred, atunci când a pornit să caute împreună cu Millie orhideele greu de găsit, nu se aşteptase să dea peste un paznic de far cu atâtea cunoştinţe în domeniul ştiinţei, exprimate atât de vivace. Stăteam la picioarele tatei, în tăcere, ascultând şi învăţând.

Mama n-a stat cu noi. Nu-i plăceau pantalonii, nici părul răvăşit al lui Millie şi nici felul în care se băga în discuţiile dintre tata şi soţul ei, contrazicându-i ba pe unul, ba pe celălalt. A

[75] Cinci lacuri vaste cu apă dulce de pe teritoriul Americii de Nord, care formează cea mai mare suprafaţă din lume, întinsă pe 245.000 de kilometri pătraţi (n.tr.).

pufnit în râs când femeia a lăudat talentul lui Emily şi când a sugerat că şi-ar putea asigura un viitor cu ajutorul schiţelor şi picturilor. Ştiam că mamei nu-i plac minţile şi mâinile leneşe. Emily nu învăţase să gătească sau să jupoaie iepuri, să deretice sau să cârpească, să croşeteze ciorapi sau să spargă lemne. N-avea deprinderile pe care mama le considera necesare pentru a-şi construi un viitor.

În anul acela, o vulpe roşcată s-a aciuat pe insula Porphyry. Cel mai probabil trecuse gheaţa în primăvara dinainte, fiind deja gestantă. Emily şi cu mine am văzut-o de multe ori în mai şi iunie, dând târcoale curţii noastre, cu mameloanele alungite şi negre, cu ochi ageri, ce priveau de colo colo, cu urechile ciulite, în timp ce vâna pentru pui.

În cele din urmă, Emily i-a găsit vizuina, care avea intrarea bine ascunsă în spatele unei grămezi de pietre şi m-a dus să mi-o arate. În miezul verii, timp de patru zile am lenevit urmărind cei patru pui ai vulpii cum se hârjoneau într-un luminiş aflat la o distanţă sigură de vizuina lor. Emily se putea apropia de ei, mişcându-se încet, plescăind şi hipnotizându-i cu ochii ei cenuşii, încât puii se apropiau şi îi atingeau degetele cu năsucurile negre şi ascuţite.

Millie putea petrece ore-n şir astfel, uitându-se pur şi simplu la giumbuşlucurile puilor de vulpe, care creşteau pe zi ce trece. Se mira când se apropiau destul de mult încât s-o tragă pe Emily de fustă. Mama era mereu ocupată, spăla, cârpea sau smulgea buruieni. Deşi ştia să citească, n-o văzusem niciodată făcând-o de plăcere. N-am văzut-o niciodată oprindu-se pentru a observa forma norilor ce traversau cerul sau ca să culeagă un buchet de flori sălbatice. În ceea ce mă priveşte, mi-aş fi dorit părul roşcat şi rebel al lui Millie. Să port pantaloni cu care să-mi fie uşor să mă târăsc prin pădure. Să port discuţii profunde, pline de sens. Voiam să râd des, fără oprelişti.

James Whalen s-a întors la data stabilită pentru a-i lua pe Alfred şi pe Millie, care şi-au încărcat canoea verde în remorcher, legând-o de punte pe durata călătoriei dinspre Thunder Bay spre Port Arthur, şi au depozitat cortul şi lăzile dedesubt. Au luat cu ei mostre de plante, în punguliţe pe care trecuseră cu migală data, zona, numele genului, al speciei şi al familiei.

Nu ne-am mai văzut cu Millie şi cu Alfred pe insulă. Am

păstrat legătura, iar corespondenţa noastră ocazională era o punte de legătură între ţinuturile sălbatice din nordul provinciei Ontario, instituţiile academice din Columbia Britanică şi oraşele greu încercate de bătălii ale Angliei. Iar atunci când am avut nevoie de ei, când a trebuit să lupt pentru Emily aşa cum nu mai luptasem niciodată, mi-au fost alături.

32.

Elizabeth

Peter nu a venit pe insulă în acel an, nici măcar o dată. Voia să se facă doctor, un vis pe care nu şi-l putea permite din salariul mic al unui paznic de far. Era foarte hotărât. În timpul Marii Crize, a reuşit să obţină o slujbă la un lagăr de muncă sponsorizat de guvern, câştigând un salariu modic, pe lângă masă şi cazare, destul cât să nu ajungă să mănânce la cantinele săracilor şi să pună deoparte câţiva bănuţi. Eram mândră de el; îl admiram pentru că-şi dorea să meargă la şcoală şi pentru cât de mult muncea pentru a-şi îndeplini visul. Era mult mai mare decât mine, aşa că-l priveam cu o oarecare veneraţie. Era chipeş, înalt şi brunet, cu o inimă de poet, cu un aer uşor misterios şi foarte inteligent. Charlie, în schimb, era blond, ca tata. Se simţea mai în largul lui pe apă, purtat de vânt, era zgomotos şi pus pe sporovăială, mereu gata să sară la bătaie. Fraţii mei erau la fel de diferiţi pe cât sunt corbii de pescăruşi, şi-i iubeam nespus pe amândoi.

Domnul Niemi fusese suficient de generos încât să-i pună lui Peter din nou o cameră la dispoziţie, atunci când programul guvernului se încheiase. Poate c-avea legătură cu fiica lor Maijlis, cu doar un an mai mică decât Peter, a speculat Charlie, pe când ne pregăteam să ne întoarcem în Port Arthur, la sfârşitul verii. Maijlis era durdulie şi blondă, cu ochi albaştri şi rotunzi, şi putea spinteca un peşte la fel de repede precum bărbaţii. Dar în acel an, nu li s-a alăturat în tabăra de pescuit, luându-şi o slujbă la bucătăria familiei Hoito din subsolul Finnish

Labour Temple[76], unde ziua servea mese calde membrilor comunităţii finlandeze, iar seara prepara cafea tare pentru Peter, ca să bea în timp ce-nvăţa la lumina lămpii.

Până la sfârşitul verii, a rămas doar un pui de vulpe. L-am numit Heathcliff[77], dar apoi am descoperit că era femelă. Era de talie mare, închisă la culoare şi solidă. Aproape depăşise etapa de pui stângaci, dar încă nu era o vulpe adultă. Pe Emily o considera unul dintre fraţii sau surorile ei şi-i călca cu pas săltat pe urme sau se ghemuia la umbra unui copac, cât timp ea desena, iar eu citeam. Îmi plăcea să cred că Heathcliff şi fraţii ei au plecat de pe insulă, traversând înot canalul Walker, pentru a-şi face cuib pe Insula Prinţului Edward, unde pământul era mult mai bogat în hrană. Îmi plăcea să cred asta, dar ştiu c-au început să dispară în acelaşi timp cu găinile noastre, după ce tata a ieşit cu puşca, dimineaţa devreme.

Ziua Muncii[78] a venit pe nesimţite, soarele şi-a redus prezenţa, ceea ce a permis aerului să se răcorească, scutindu-ne de căldura năucitoare. Pentru proprietarii cabanelor de pe Silver Islet, veniţi în weekenduri şi concedii în casele de vacanţă din vechea comunitate de mineri, pentru a scăpa de viaţa din oraş, Ziua Muncii însemna sfârşitul sezonului. Era ultima ocazie de-a porni într-o aventură, într-o călătorie palpitantă cu barca peste apa rece şi verzuie a Lacului sau într-o partidă de v-aţi ascunselea în pădure, după-amiaza. O ultimă zi de stat întinşi pe nisipul cald şi negru în timp ce pescăruşii se lăsau purtaţi de briză, deasupra capetelor lor. Oamenii veneau buluc pe insula Porphyry, cu coşurile pline-ochi de sandviciuri cu şuncă şi salată de cartofi, ducând cu ei pături din lână ca să le întindă pe jos.

Cum Charlie se întorsese deja în Port Arthur, rămăseserăm doar eu şi Emily să întâmpinăm bărcile ce pluteau prin port, prinzându-le de frânghii şi legându-le de tacheţii de pe docul din lemn, care începea să se lase. Adulţii s-au apucat să facă un foc pe ţărm, încălzind apă pentru cafea, iar copiii se împrăştiau prin pădure şi pe cărarea scurtă ce ducea spre ţărmul estic al insulei. În grup erau doi băieţi pe care nu-i mai întâlnisem, Everett şi

[76] Centru comunitar finlandez din oraşul Thunder Bay. A fost construit în 1908 şi a devenit principalul punct de reper din cartierul finlandez din Thunder Bay (n.tr.).

[77] Personajul principal din romanul *La răscruce de vânturi*, al scriitoarei britanice Emily Bronte, publicat în 1847 (n.tr.).

[78] În SUA şi în Canada, Ziua Muncii se sărbătoreşte în prima zi de luni din luna septembrie, marcând neoficial sfârşitul verii (n.tr.).

fratele lui, Jake, verii lui Arnie Richardson, veniţi în vizită din Toronto. Nu-i cunoşteam şi, spre deosebire de ceilalţi, care veniseră de multe ori pe insulă de-a lungul anilor, îi erau necunoscuţi şi lui Emily şi Emily lor. Emily nu s-a uitat la ei – însă Emily nu se uita la nimeni. Ne-a urmat o bucată de drum, mergând în urma grupului, totuşi ca parte a lui, în timp ce Heathcliff dispăruse pe după tufe şi copaci încă de când grupul zgomotos îşi făcuse apariţia.

Am stat pe plajă, căutând sticlă de mare prin nisip şi printre pietrele negre, cioburi ce fuseseră şlefuite de valuri şi luceau ca nişte bijuterii, aşteptând să fie descoperite şi culese din căminul temporar.

— Ce-are soră-ta? a întrebat băiatul ce se numea Everett.

A luat o piatră plată şi a aruncat-o, făcând-o să sară pe suprafaţa apei de şase, şapte, opt ori, apoi s-a întors spre mine, îngâmfat, de parcă prin asta mi-ar fi câştigat încrederea. Emily se ţinea la distanţă, uitându-se la valuri, la insula Dreadnaught şi la nava din depărtare, ce se îndrepta spre mijlocul Lacului, scoţând aburi.

— N-are nimic. E doar timidă, atâta tot, am răspuns.

Era singura explicaţie pe care voiam s-o ofer. Doar de atât era nevoie. Am luat şi eu o piatră şi, cu o mişcare rapidă din încheietura mâinii, am făcut-o să sară pe suprafaţa apei de opt, nouă, zece ori. Probabil că n-ar fi trebuit să fac asta.

Everett s-a întors cu spatele spre mine, declarându-se plictisit.

— Locul ăsta-i o porcărie.

Arnie mai fusese de multe ori pe insulă. Ştia secretele pe care le ascundea. Şi ştia cum să câştige interesul unui băiat de la oraş.

— Te provoc la o plimbare prin cimitir, a spus el.

Everett a mai luat o piatră şi a aruncat-o în apă. N-a sărit nici măcar o dată.

— Merg mereu prin cimitire. E plin de cimitire în Toronto.

— Da, dar ăsta e un cimitir de indieni, nu-i aşa, Elizabeth?

Arnie m-a privit, cu ochii strălucind.

— Strămoşii mamei ei au ştiut locul ăsta dintotdeauna. E bântuit. E vechi, mai vechi şi decât Silver Islet, de dinainte să vină albii aici. Acolo-s îngropaţi cei mai mari războinici. Se spune că e un loc sacru, o poartă între lumea celor vii – a făcut o pauză, coborând vocea, aşa c-am fost cu toţii nevoiţi să ne

aplecăm spre el ca să auzim – şi lumea *morţilor.*

Era prima oară când auzeam povestea, dar nu îndrăzneam să neg spusele lui Arnie. Pentru noi, faptul că aparţineam culturii indiene nu era vreun element de mândrie şi ştiam prea puţine despre familia mamei mele.

Imaginaţia noastră de copii era ca un pământ fertil. Arnie a continuat să semene povestea.

— Războinicii plutesc între două lumi, cu feţele şi corpurile pictate în culorile războiului, verde, galben şi negru. Se îmbracă în piei de urs, din care încă se scurge sângele. Şi le pun pe umeri, de parcă ar fi nişte mantii, şi pe cap poartă podoabe uriaşe, făcute din penele corbilor negri, spiritele mistice ale lumii de dincolo. Ţipetele lor înfiorătoare răsună în noapte, avertizându-i pe cei vii sau chemându-i la luptă pe morţi.

Arnie a făcut o pauză, animat de atenţia noastră. Eram captivaţi de povestea lui.

— Aşteaptă să-i treacă pe cei care-au murit spre lumea de dincolo, în canoe făcute din scoarţă de mesteacăn, posedate, bântuite... Dacă mergi acolo când e lună plină, poţi să vezi fantomele printre copaci.

Tonul vocii a scăzut şi mai mult. Şi-a aruncat o privire peste umăr. Noi i-am urmat exemplul, cred că pentru a ne asigura că nu dăm peste vreo piele de urs sau pană de corb.

— Dacă fantomele apucă să te vadă – Arnie făcu din nou o pauză, privindu-ne pe fiecare în parte –, te prind şi te târăsc după ele în lumea de dincolo. Şi nu mai poţi scăpa în *vecii vecilor.*

Eu şi Emily o duseserăm pe Millie acolo, să-i arătăm locurile unde creştea ghioaga-diavolului, înaltă şi groasă, în spaţiile dintre copaci. Uneori, mama ne trimitea să culegem rădăcinile plantei. Mie mi se părea un loc liniştit, paşnic şi pios. Nu-l vedeam ca pe un loc unde bântuie spiritele. Nu mă gândeam la strămoşii mei. În general, nu insistam asupra moştenirii de familie, pentru că nu voiam să avem parte de prejudecăţile ce-ar fi putut apărea odată ce se afla de sângele mamei.

Până în ziua aceea.

— Şi-un bebeluş o poate face, a declarat Everett.

De atât a fost nevoie pentru ca provocarea să fie acceptată. Aventura urma să înceapă la lăsarea întunericului, după cină, de îndată ce lumina farului începea să străbată suprafaţa Lacului,

dar înainte ca bărcile să plece înapoi spre Silver Islet, în călătoria lor sub clar de lună. Urma să mergem pe rând, să traversăm tot cimitirul, riscând să fim capturaţi de războinici fantomatici şi să rămânem damnaţi pe vecie, rătăcind ca fiinţe vii pe tărâmul morţilor.

În timp ce soarele-şi croia drum către apus, ne-am îndepărtat pe furiş de focul de tabără şi de discuţiile adulţilor. Străbăteam drumul ghidaţi de lumina lunii, ce părea să sporească atmosfera de mister. Emily n-a venit cu noi. Plecase cu puţin timp înainte, dispărând în tăcere, cum îi stătea în fire.

Bravam cu toţii – fetele chicoteau, iar băieţii vorbeau obraznic. Nu existau cărări care să ducă la cimitir. Eu mergeam în faţă, printre copaci şi tufişuri, până când am ajuns la locul cu pricina şi ne-am oprit. Am început să am rezerve, să ezit. Nu eram singura. Chicotitul încetase. Băieţii tăceau mâlc. Apoi Everett a făcut un pas în faţă.

— Sunteţi toţi o adunătură de fătălăi, lua-v-ar dracu'! a spus, îndreptându-se spre copaci. Ne vedem pe partea cealaltă.

Când a intrat în tufişuri, întunericul l-a învăluit ca o mantie.

Ţipătul unei vulpi e tulburător. Seamănă cu al unui copil, ceva între plânset, lătrat şi urlet. E şi sunetul pe care-l scoate un războinic indian care a ieşit din mormânt ca să înhaţe copii şi să-i târască pe tărâmul blestemaţilor. Am ştiut din prima clipă că era Heathcliff, dar tot mi s-a zbârlit părul pe ceafă auzindu-l şi am simţit cum mă furnică şira spinării. E posibil să fi încremenit cu toţii în loc, cu respiraţia tăiată, pe măsură ce secundele treceau într-o încordare cumplită.

— E fantoma? a şoptit Jack, tremurând.

N-am răspuns.

— Oare să mergem după Everett?

Era Arnie. Deşi ştia că povestea lui n-are niciun sâmbure de adevăr, încremenise ca noi toţi, privind la locul de veci al oamenilor care bătuseră pământurile astea şi vâsliseră pe marele Lac cu sute de ani înainte de noaptea în care noi stăteam pe ţărm, iar vocea lui Heatchliff plutea în aer.

Am văzut-o pe Emily înainte să-l aud pe Everett. Mergea printre copaci. Rochia albă lucea în lumina lunii, iar părul negru îi cădea pe umeri. Se îndepărta de noi, îndreptându-se spre Heathcliff, care ţipa, şi, înainte să apuc s-o strig, Everett a început să zbiere. Urla, cuprins de groază, şi mi-am dat seama

c-o văzuse şi el, însă vederea-i era tulburată din cauza poveştilor despre indienii războinici morţi şi de jocurile de lumini şi umbre. Alerga prin pădure, lovindu-se şi împiedicându-se în întuneric, înnebunit de panică.

Arnie l-a strigat:

— Everett, aici! Suntem aici!

— O, Doamne! O, Doamne, a venit răspunsul lui disperat. Să mă ajute cineva!

Am strigat-o pe Emily, mergând spre ea şi croindu-mi cu grijă drum printre buşteni şi plantele de ghioaga-diavolului. Nu s-a uitat la mine, ci a continuat să meargă în direcţia de unde se auzeau ţipetele lui Heatchliff. Lumina lunii a aruncat o sclipire albăstruie şi l-am văzut pe Everett, care se îndepărta în fugă de ea, privind peste umăr. Am observat cum piciorul i s-a prins în ghioaga-diavolului. A început să se zbată. Nu mai era atent la arătarea care se apropia de el, pentru că ţepii îi intrau în carne. Emily s-a aplecat, a ţuguiat buzele şi a plescăit din limbă, aşa cum făcea ca să cheme vulpea, iar Heathcliff a ieşit din întuneric, strecurându-se pe lângă băiat şi venind lângă de ea. Emily s-a întors şi s-a uitat la Everett, cu privirea ei cenuşie, pătrunzătoare, ce-avea o intensitate pe care nu o mai văzusem până atunci.

Arnie şi ceilalţi au ajuns la Everett şi l-au ajutat să se ridice. Faţa îi era plină de zgârieturi, iar pe mâini şi pe braţe avea mici dâre roşii, acolo unde se înţepase în spinii plantei. Pantalonii îi erau pătaţi, uzi, în partea din faţă. A dat la o parte braţele celor care îl ajutau, ştergându-se pe faţă cu dosul palmei, şi s-a întors să plece. Mi-aş fi dorit să-şi vadă de drum, iar ceilalţi să mă fi urmat pur şi simplu, dar după doar câţiva paşi, s-a oprit şi s-a întors încruntat spre Emily şi spre vulpea care i se chircise speriată la picioare.

— Eşti o vrăjitoare indiană blestemată, a spus el, cu vocea răguşită, aproape în şoaptă. O să-ţi vin eu de hac pentru asta.

Şi a făcut-o. Şi încă în ce hal.

33.

Elizabeth

Zilele se scurtau pe măsură ce se apropia iarna. Proprietarii cabanelor nu s-au mai întors pe insulă după excursiile din Ziua Muncii, dar Heatchliff ne vizita des. Eu şi Emily ascundeam bucăţi de carne de vânat sau de şorici sub fuste şi i le puneam pe-o piatră mare şi turtită de lângă magazia de lemne. A crescut, blana i-a devenit lucioasă, iar coada, stufoasă. Micile noastre ofrande au devenit suplimente aproape inutile, dar bine primite, ce completau meniul ei alcătuit din şoareci şi păsări. Tata o ignora, de dragul lui Emily, iar eu îl iubeam şi mai mult pentru asta. Chiar şi mama începuse să pună deoparte resturi din bucătărie într-o oală ciobită şi să i-o dea lui Emily ca s-o ducă afară după cină. Nu mai aveam găini care s-o ispitească pe vulpe; acelea puţine care rămăseseră nu mai făceau ouă şi sfârşiseră în oala de supă a mamei. Dar odată ce se schimba anotimpul, iar coteţul se umplea din nou de pene şi cotcodăceli, mă temeam pentru soarta lui Heatchliff.

Nu aveam de ce să-mi fac griji.

O să-mi amintesc mereu iarna aceea din două motive. Unul era epava vasului *Hartnell,* apărută în noiembrie. Celălalt e moartea lui Heathcliff.

Vulpea ne-a avertizat în legătură cu dezastrul ce cuprinsese apele îngheţate, bătute de vânt, ale canalului navigabil dintre Isle Royale şi Porphyry.

Dormeam în patul pe care-l împărţeam cu Emily. Farul era aprins, zumzetul său ritmic, abia perceptibil, fiind un fundal sonor uşor de acoperit de vânt şi de valuri, ce păreau puse pe harţă. O furtună de început de iarnă se stârnea peste Lac. O tresărire m-a făcut să mă trezesc. Ceva mă speriase şi mi-a întrerupt visul. Am aruncat o privire în jur. În întuneric, umbrele începeau să prindă contur. Apoi am auzit scheunatul unei vulpi.

Din instinct, m-am întins după Emily, dar aşternutul era gol şi păstra o urmă de căldură.

Heathcliff a ţipat din nou şi mi-am dat seama că Emily se dusese la ea.

Mama şi tata dormeau. Rar dormeau în acelaşi timp, mai ales când vremea era urâtă. De obicei, noaptea lucrau în ture, verificau farul, nivelul de combustibil, măsurau viteza vântului şi consemnau toate acele date în jurnal. Pot doar să presupun că i-a răpus oboseala. Dar lumina farului pâlpâia şi nu mi s-a părut nimic în neregulă. M-am încălţat repede cu cizmele şi am luat pe

mine o geacă. Sunetul uşii izbindu-se de peretele casei, din cauza vântului, a acoperit zgomotul furtunii. Am deschis uşa şi am aruncat o privire spre dârele de lumină ce străbăteau suprafaţa apei. Raza părea că dansează cu fulgii ce pluteau în bătaia vântului, creând o perdea strălucitoare în jurul insulei.

Un strat gros de zăpadă ce părea căzută la întâmplare acoperea pământul. Era suficient de dens încât să lumineze în întuneric şi am reuşit să disting cărarea ce ducea spre marginea insulei. Stâncile erau dure, negre şi poroase. Mi-am croit drum printre ele cu grijă. Pe Lacul Superior se stârnise vijelia, iar valurile se izbeau spectaculos de ţărm. Şuvoaiele îngheţate se amestecau cu zăpada care cădea.

Emily stătea pe marginea insulei, privind marea întunecată şi agitată. Heathcliff se ţinea departe de valuri, plimbându-se în sus şi-n jos pe faleza de deasupra plajei, cu urechile lipite de cap, oprindu-se când şi când ca să ţipe în semn de avertisment.

Mă săturasem de rătăcirile surorii mele, de autosuficienţa ei, de faptul că trebuia s-o caut peste tot în nopţi ca aceasta, riscându-mi sănătatea pentru a o readuce cu forţa în căldura căminului şi siguranţa culcuşului nostru. E prima oară când îmi amintesc c-am fost supărată pe sora mea.

— Emily!

Vocea mi-a fost acoperită de vânt şi înecată de ploaia care cădea din cer, de lapoviţa gonită de vânt.

— Emily!

S-a întors când am strigat-o, s-a uitat la mine, apoi s-a întors din nou spre Lac, ridicând un braţ şi arătând în direcţia întunericului. Lumina farului a trecut fără putere peste bezna ce părea un zid şi am reuşit să văd cum o barcă era aruncată de colo colo, purtată de valuri către stâncile negre, vulcanice, din Porphyry Point. Nu i se auzea motorul, probabil că membrii echipajului se chinuiau să controleze vasul, dacă nu-l abandonaseră deja.

Am lăsat-o pe Emily, o siluetă în alb pe stânca neagră de sub far. După câteva minute l-am strigat pe tata, iar el a lansat la apă *Sweet Pea.* Motoraşul extern a pornit zgomotos în timp ce el s-a aruncat în valurile turbate. Mama a aprins focul şi a pus oale cu apă la fiert.

Aşteptarea era interminabilă. Emily refuza să intre în casă, aşa că m-am dus şi eu pe marginea insulei. Stăteam acolo,

învelite în pături din lână şi priveam imaginile fragmentate ale dramei ce se derula învăluită în lumina cu accente dramatice. *Hartnell* era un cargobot aflat cel mai probabil la ultima cursă din sezon, dinspre Duluth[79], şi nu ştiu cum de-ajunsese să devieze atât de mult de la curs. Să fi căutat oare adăpost, în faţa vântului aprig şi al valurilor năucitoare ale unei vijelii de noiembrie, de altfel obişnuită, sperând să se poată adăposti în jurul Isle Royale, în McCargo Cove[80]? Poate că da. Dacă o făcuse, atunci ceva mersese prost, foarte prost, iar ochiul atoatedezvăluitor al farului ne-a arătat cum ambarcaţiunea a plutit fără ţintă, în derivă, împinsă de vânt şi de valuri, până când a fost trântită pe uscat. Coca ei din metal s-a zguduit, iar ea s-a oprit în apele puţin adânci ale recifului Porphyry.

În întuneric am auzit nişte strigăte şi sunetul motorului extern. Eu şi Emily am ieşit pe ţărm, ducând în mână lanterne, în întâmpinarea bărcuţei noastre. În *Sweet Pea* erau înghesuiţi cinci bărbaţi uzi, care tremurau, cu feţele palide, cu şocul şi teama citindu-li-se în ochi.

— Du-i la maică-ta. Să se încălzească.

Tata a rămas la pupa bărcuţei. Valurile care loveau plaja ridicau barca şi o făceau să se rotească, udându-l până la piele de fiecare dată când treceau.

— Lipsesc trei, printre care şi o femeie.

Mi s-a strâns inima. Nu era ceva neobişnuit ca soţia şi uneori copiii unui căpitan să călătorească la bordul navei. L-am pierdut din vedere pe tata cu mult înainte ca sunetul motorului să fie înghiţit de zgomotul valurilor.

Mama i-a pus pe bărbaţi să se dezbrace, i-a învelit în pături călduroase din lână şi le-a făcut o cafea tare. Aceştia tăceau, şocaţi. Dinţii le clănţăneau în continuare, dar după ce au consumat băutura caldă, pielea lor a căpătat o nuanţă roz.

După ce s-a ocupat de bărbaţi, mama şi-a îndreptat atenţia către mine şi Emily. Ne luaserăm haine uscate şi ţineam mâinile întinse spre căldura focului. Dar Emily tremura în continuare. Mama i-a luat faţa în mâini. Preţ de-o clipă, degetul ei mare a rămas pe obrazul palid al lui Emily, până când ochii ei cenuşii au

[79] Oraş-port din Minnesota, SUA, al doilea ca mărime dintre oraşele de pe ţărmurile Lacului Superior după Thunder Bay (n.tr.).

[80] Golf din Michigan, SUA, ce poartă numele căpitanului care l-a descoperit, John McCargo (n.tr.).

privit în ai mamei, pentru un moment foarte scurt. Apoi mama s-a aşezat şi a început să-i perie părul până când a lucit precum pana corbului.

Povestea a început să iasă la iveală, fiind pusă cap la cap de bărbaţi, pe măsură ce-şi recăpătau vocile. Motoarele vasului *Hartnell* s-au stricat la 3, 2 kilometri de insula Passage[81], cu puţin înaintea orei zece seara.

Valurile monstruoase au năvălit pe punte, rupând trapele şi inundând sala motoarelor. Nava avea arbore artimon[82], aşa că oamenii au ridicat pânza şi au schimbat traseul, îndreptând-o spre partea din spate a Isle Royale, unde ar fi putut să stea până trecea furtuna. Apoi puteau merge spre Port Arthur, pentru reparaţii. Dar valurile deveniseră prea puternice, iar ei au pierdut controlul asupra navei aproape de miezul nopţii, rămânând la mila vântului, care i-a trimis direct spre insula Dreadnaught. Au lansat la apă barca de salvare şi au început să părăsească nava. Secundul era la bordul bărcii, ajutând-o pe soţia căpitanului, care se chinuia să urce în ambarcaţiune, în acel moment, un val uriaş a venit peste ei, făcând ca barca să se îndepărteze de navă şi azvârlind pasagerii în apele întunecate ale Lacului Superior.

Cunoşteam prea bine Lacul ca să-mi dau seama ce i-ar fi aşteptat. Odată ce prindea pe cineva în strânsoarea-i de gheaţă, Lacul Superior nu-i mai dădea drumul. După feţele bărbaţilor cocoţaţi pe scaunele din casa noastră sărăcăcioasă şi înfofoliţi în pături, îmi dădeam seama că şi ei ştiau asta.

Mi s-a părut că tata a fost plecat ore-n şir. Vântul urla în continuare, scăzând puţin în intensitate odată cu apariţia soarelui, care, cu lumina lui difuză, încerca fără succes să împrăştie lumină şi căldură pe insula acoperită de zăpadă. A apărut la uşă dimineaţa devreme, clătinând din cap, fără să scoată un cuvânt.

Bărbaţii au rămas cu noi trei zile. Tata a reuşit să anunţe Paza de Coastă, iar *James Whalen* a venit să-i ia. O barcă de salvare a sosit la puţin timp după aceea, iar *Hartnell* a fost recuperată dintre stânci şi dusă pe şantierele navale din Port Arthur, cu coca ciobită şi contorsionată.

Emily a petrecut acele trei zile plimbându-se pe ţărm. O parte

[81] Insulă de dimensiuni mici din Columbia Britanică (n.tr.).

[82] Ultimul catarg începând de la provă (n.tr.).

din încărcătura de pe *Hartnell* a fost adusă pe plajă de valuri – lăzi din lemn, conserve, balize şi bucăţi de material textil rupt. Tovarăşa credincioasă a lui Emily, Heathcliff, nu rămânea niciodată mult în urmă, fiind prezentă din zori şi până seara, în timp ce Emily se plimba ca într-un pelerinaj, oprindu-se din când în când să întoarcă vreun rest pe cealaltă parte, căutând neîncetat. Nu-i înţelegeam obsesia, dar, la urma urmei, erau multe lucruri pe care nu le înţelegeam la sora mea.

În cea de-a patra zi am găsit-o stând lângă trupul neînsufleţit al femeii.

Când le-a văzut, tata s-a oprit – Emily era mică şi fragilă, ghemuită lângă femeia moartă – şi m-a strigat. Emily îşi scosese fularul roşu din lână şi învelise cadavrul cu el. Un capăt al fularului rămăsese în apă şi se mişca în ritmul valurilor, ca o făptură vie. Singurul lucru la care ne puteam gândi, şi eu, şi tata, era s-o luăm pe Emily de lângă acea siluetă îngheţată şi umflată.

— Ia-o dracului de acolo, Lizzie! Du-o acasă, dar-ar dracii să dea!

Am făcut aşa cum mi s-a spus, nu înainte de a observa că nimic din toată acea poveste nu avea vreo logică. Femeia ajunsese pe ţărmul din partea de est a insulei; zăcea pe plajă, departe de locul în care ar fi putut s-o lase Lacul. N-ar fi trebuit să ajungă acolo la ţărm, dacă era să iei în considerare direcţia în care sufla vântul de câteva zile, iar Emily, draga de Emily, n-ar fi putut să care cadavrul şi să-l pună în poziţia în care era. Mi-am dat seama că mutase cineva cadavrul. Cineva îl dusese într-un loc în care ştia că poate fi găsit. Cineva care cunoştea valurile şi vântul. Cineva care ştia că fiica paznicului farului rătăcea pe ţărm, căutând ceva. Cineva care reuşise să-şi ascundă prezenţa de noi toţi. În afară de Emily.

Iar eu ştiam despre cine era vorba.

În timp ce Emily şi cu mine ne îndepărtam, am privit printre copaci, sperând să-i zăresc barba închisă la culoare şi haina din piele de căprioară. Oare ne urmărea? Tremurând, am tras-o pe Emily mai aproape de mine.

34.

Morgan

Am jurnalele întinse pe pat în jurul meu şi urmăresc scrisul, în timp ce Elizabeth vorbeşte. Amintirile ei revin la viaţă din pagini.

— A fost Grayson, nu-i aşa?

Câteva piese din puzzle se pun cap la cap.

— Ajutorul de paznic care-a dispărut.

— Da, răspunde ea. Pe-atunci, nu ştiam. La vremea aceea, credeam că era... nu sunt sigură cine credeam că e.

— Ce s-a întâmplat cu Heathcliff?

— A, da. Undeva prin februarie, n-a mai venit. Am presupus c-a mers mai departe, c-a trecut pe o altă insulă, pe-un pod de gheaţă, în căutarea unei perechi. Emily nu părea îngrijorată. Era legea naturii şi, deşi amândouă ne bucuraserăm de timpul petrecut alături de vulpe, era totuşi un animal sălbatic, însă, din nefericire, n-a fost aşa.

— În iarna aceea, m-am dus cu tatăl meu în oraş. Am călătorit spre Port Arthur, de la Silver Islet, traversând oraşul Thunder Bay, transformat într-un sloi de gheaţă, cu sania trasă de câini. În depărtare se vedea Uriaşul Adormit sub o pătură de zăpadă. A fost o călătorie palpitantă. Când eram acolo, am oprit la Sewchuck’s Brokerage, un magazin de pe strada Cumberland, pentru vânători, care-şi schimbau acolo blănurile pe capcane, unelte şi muniţie. În timp ce stăteam acolo, a venit un om ce avea o grămadă de blănuri şi care a stat într-un con de umbră până şi-a terminat tata treburile. Purta o haină din piele de căprioară şi o căciulă de blană, dar stătea cu spatele la mine. Mi s-a părut că-l recunosc, dar nu reuşeam să-mi dau seama de unde. Mi-a simţit privirea şi s-a întors, uitându-se la mine. Faţa-i era plină de cicatrice hidoase, abia ascunse de o barbă neagră, deasă. M-am apropiat de tata. Îl mai văzusem pe acel om. O singură dată, dar îl mai văzusem, ascuns printre copaci într-o zi rece de iarnă, ca un lup singuratic alungat din haită.

— În vârful grămezii de blănuri era o blană de vulpe, mai închisă la culoare decât celelalte, deasă şi bogată. Am întins mâna s-o ating. Am ştiut că era Heathcliff, fără nicio urmă de-ndoială. Poate călcase fără să vrea într-o capcană pentru râşi

sau jderi, din cauză că se îmblânzise. Poate. Privirea bărbatului a întâlnit-o pe-a mea, pentru scurt timp, iar când a dat să se întoarcă, dispărând în întuneric, am văzut ruşine şi tristeţe în ochii lui. N-am putut uita ochii aceia, întunecaţi, chinuiţi. Şi nu i-am spus nimic lui Emily.

Câteva minute, nu spun nimic. Îmi dau seama că a căzut pe gânduri. Pune laolaltă piesele unui puzzle, pe măsură ce-şi aduce aminte.

— Dar nu asta căutaţi aici – să aflaţi cine era omul ăla? Nu de-aia a plecat fratele dumneavoastră spre insula Porphyry cu barca cu pânze, ca să ia jurnalele?

— Nu. Charlie n-a ştiut de el. Nimeni n-a ştiut. În afară de Emily şi de mine. Şi bunicul tău, în cele din urmă.

— Păi, bun, şi ce legătură are bunicul meu cu toată povestea asta?

Mi s-o părea mie povestea domnişoarei Livingstone fascinantă, dar nu găsesc nicio legătură cu omul de la care a început toată povestea, datorită viorii şi colecţiei sale de desene. N-are nicio legătură cu mine.

— Toate detaliile sunt importante, Morgan, nimic nu e simplu sau uşor.

Domnişoara Livingstone nu s-a mişcat de pe scaunul ei.

— Bunicul tău a jucat un rol minor, dar foarte important, în desfăşurarea acestei drame, mult mai târziu.

Mi s-a uscat gura. O să mă trăsnească o mahmureală nasoală rău. Simt gustul whisky-ului în gât. Habar n-am cât e ceasul. În cameră se face lumină, deci trebuie să fi răsărit soarele. Uşa nu e închisă bine şi se-aud sunete de pe hol; rutina vieţii merge mai departe, paşi târşâiţi, uşi care se închid, voci care vorbesc, fluierăturile lui Marty, departe, departe. Simt miros de cafea şi de mâncare gătită. Mă gândesc la Laurie, mă întreb dac-a apucat să observe că nu sunt în pat.

— Ar trebui să sun pe cineva, să anunţ unde sunt.

— Am sunat eu, spune ea, apoi adaugă: Acum câteva ore.

Mă simt vinovată, însă doar pentru câteva clipe.

Mă ridic şi-mi iau un pahar cu apă. Bătrânica nu spune nimic. Îmi dau seama că mă aşteaptă, că-mi urmăreşte mişcările şi ştie ce fac. Pare să simtă că sunt nerăbdătoare să aud restul poveştii. Să aflu mai multe despre bunicul meu şi despre cum a cunoscut-o pe Emily. Îmi dau din nou părul negru de pe faţă,

împletindu-l într-o coadă groasă.

Mă îndrept din nou spre pat şi răsfoiesc jurnalele răsfirate. Le stivuiesc în ordine, aşezându-le pe cele din primii ani, din care citesc, în partea de jos, iar pe cele mai noi, în partea de sus. Mai e un singur volum.

— Unde sunt celelalte jurnale ale tatălui dumneavoastră? întreb. Astea sunt doar până în 1943. Ce s-a întâmplat cu restul?

— Nu mai sunt altele, răspunde ea, încrucişându-şi mâinile în poală. N-aveau cum să mai fie. Dac-ar fi fost, bunicul tău n-ar mai fi făcut parte din poveste. N-ar fi venit pe insulă. N-ar fi cunoscut-o pe Emily. Nu l-ar fi omorât pe Grayson, omul pe care eu îl numesc „lupul singuratic”. Se opreşte un moment, apoi adaugă:

— Nu ar mai fi fost nevoie de el.

Urc din nou în pat şi-mi pun cuvertura pe umeri, răsfoind ultimul jurnal.

— De ce?

35.

Elizabeth

Peter şi Maijlis s-au căsătorit în iunie 1939. A fost o nuntă mică, o ceremonie simplă, organizată la Biserica Luterană Immanuel de pe Pearl Street. Tata era îmbrăcat la costum şi cravată. Toată ziua a tras de cravata aia. Şi-a scos-o imediat ce pastorul şi soţia lui au plecat de la petrecere. Mama şi doamna Niemi au pregătit platouri cu sandviciuri, turte cu peşte prăjit şi tarte cu căpşuni pentru invitaţii care se adunaseră în holul principal al bisericii, după slujba de dimineaţă. Maijlis arăta superb şi avea un buchet de liliac, legat cu o fundă albastră.

Nu ne permiteam rochii noi, dar mama a avut grijă să fim curate, cu hainele cusute frumos şi călcate. În dimineaţa aceea, ne-a împletit părul, răsucindu-ne cozile lungi şi negre de jur-împrejurul capului, ca să arătăm ca nişte prinţese. Mama era îmbrăcată în mov şi, văzând-o fără şorţ în jurul taliei, mi-am închipuit cum arăta ea când s-a căsătorit cu tata. Mi-a cerut cu stricteţe să fiu cu ochii pe sora mea, să mă asigur că Emily nu

face vreun scandal sau nu pleacă de capul ei pe străzile oraşului. Nu era nevoie să-mi spună.

Peter era îmbrăcat în uniformă. Neavând bani să meargă la Facultatea de medicină, se înrolase în armată şi tocmai terminase pregătirea. Având paisprezece ani pe atunci, nunta mi s-a părut foarte romantică. Eram, la vremea aceea, cu totul absorbită de romanele lui Jane Austen. Dar bănuiesc că mama nu-mi împărtăşea sentimentul. Era mândră, foarte mândră, dar în acelaşi timp renunţa la fiul său în favoarea lui Maijlis şi a armatei. Îmi aduc aminte cum i-a îndreptat cravata pentru fotografii, iar mâna i-a întârziat pe reverul lui în timp ce-l privea fix în ochii negri. Nu eram sigură dacă era fericită sau tristă. Peter nu mai fusese niciodată atât de fericit, îmi dădeam seama de asta. S-a aplecat şi a sărutat-o pe mama pe creştetul capului, apoi s-a grăbit să i se alăture lui Maijlis pe treptele bisericii, pentru poze. A fost un moment de tandreţe atât de rar şi de emoţionant, încât m-a urmărit mereu.

Peter şi Maijlis s-au mutat în Winnipeg[83], iar fratele meu a luptat pe front alături de Grenadierii[84] de acolo. În luna septembrie a acelui an, Canada a intrat în război. Până în luna mai a anului următor, Peter a fost trimis în Jamaica, într-o garnizoană, iar Maijlis s-a mutat înapoi în căsuţa albastră de pe strada Hill.

Charlie şi-a găsit de lucru la Port Arthur Shipbuilding. Compania ieşise din producţie în anii lungi şi grei ai Marii Crize, dar războiul, ce distrugea totul şi răspândea moartea, a readus la viaţă industria constructoare de nave. Compania a reuşit să obţină contracte pentru construirea navelor de război ale Marinei Regale Canadiene. Charlie s-a cazat la o pensiune pe râul Current[85] şi a ajuns pe insulă doar de câteva ori în vara aceea.

Toată lumea se gândea numai la război; numai despre asta se vorbea la cină, pe docuri şi pe stradă. Bărbaţii tineri erau recrutaţi, antrenaţi şi trimişi peste mare, fiind animaţi de un idealism forţat, purtând pe buze sărutările iubitelor şi dragostea mamelor împletită în ciorapii de lână.

Millie îmi trimisese o scrisoare. Scria că aveau să plece în

[83] Capitala şi cel mai mare oraş din provincia canadiană Manitoba (n.tr.).

[84] Corp militar canadian înfiinţat în 1908 (n.tr.).

[85] Râu din Missouri, SUA (n.tr.).

curând spre Anglia, dacă nu cumva plecaseră deja până s-ajungă scrisoarea pe insula noastră. Tatăl lui Alfred nu se simţea bine, aşa că, în ciuda raţiilor, restricţiilor şi nesiguranţei legate de bombardamentele germane, au hotărât să-şi lase în urmă munca din Canada şi să se întoarcă în Anglia, ţara lui de baştină. Îmi scria că se pregătea să publice o lucrare despre orhideele din pădurile boreale şi mă întreba dacă are voie să includă în acea lucrare câteva dintre schiţele lui Emily, pe care le luase cu ea. Ne transmitea tuturor toată dragostea ei şi-i trimisese lui Emily hârtie şi creioane, iar mie, nişte cărţi.

Peter ne scria des. Scrisorile lui ajungeau câte cinci sau şase o dată. Răspunsurile mele umpleau de multe ori cinci sau şase pagini: îi scriam despre întâmplările de zi cu zi de la far, despre creaturile descoperite de Emily, despre ce era vorba în cea mai nouă carte pe care-o citeam. Puneam scrisorile în plic şi le trimiteam cu *The Red Fox*, către un război ce părea foarte departe, peste lacuri întinse şi un ocean şi mai întins, dar care, cu toate astea, era atât de-aproape de casă.

Peter a făcut un scurt popas acasă în toamna anului 1941, dar n-am apucat să-l vedem. A plecat din nou cu vaporul, iar eu am început să fiu mai interesată de ziarele tatei, care continuau să sosească regulat. Le citeam seara, cu voce tare. În ele se găseau articole în care se scria despre partea politică a războiului, dar şi despre bătălii câştigate şi pierdute şi numărul morţilor şi răniţilor.

Primăvara lui 1942 a marcat începutul anului celor trei morţi, aşa cum îl consider eu.

Prima dintre aceste morţi a fost chiar a mea.

Sezonul a început devreme. Canalele de transport lacustru s-au deschis, iar farul era în funcţiune până la începutul lui aprilie. Tata găsea o mare satisfacţie în faptul că putea aprinde lumina farului şi învârti oglinzile cu mult înainte ca alţi paznici de far să ajungă la staţie. Cargoboturile, parcă intrate în hibernare în portul Thunder Bay, înaintau încet pe lac în urma spărgătorului de gheaţă şi porneau la drum, încărcate până la refuz, spre porturile din Sault Ste. Marie şi Welland[86], iar tata era acolo ca să consemneze prima parte a călătoriei lor.

Primăvara era anotimpul în care adunam ouă de pescăruş, pe care le fierbeam sau le mâncam coapte. Erau o alternativă

[86] Comitat din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

delicioasă până în momentul în care găinile noastre ne puteau aproviziona în mod constant cu ouă. Eu şi Emily ne-am îndreptat spre coloniile de pescăruşi de pe insula Hardscrabble pentru a le aduna. Pentru prima oară, sora mea avea încredere în capacitatea mea de a vâsli şi am ajuns în siguranţă de partea cealaltă a apelor întunecate ale Lacului. Am scos *Sweet Pea* la apă dimineaţa devreme. Nu ne-am sinchisit să ridicăm catargul, ci am luat fiecare câte-o vâslă şi ne-am străduit să străbatem împreună întinderea de apă ce ducea până la stânca abruptă de pe ţărmul sudic. Vedeam canalul Walker, dincolo de Devil's Thumb[87], o formaţiune de stânci sacre căreia mama îi spunea Shamanitou şi care se afla la intrarea în canal. Am auzit că între timp a dispărut, deoarece Lacul a smuls-o cu degetele-i îngheţate la câţiva ani după ce am plecat noi de pe insulă. În acea zi, puteam zări în spatele stâncilor *The Red Fox* în depărtare şi-mi dădeam seama după poziţia ei că se îndrepta spre canal şi avea să se oprească, probabil, pe Porphyry.

Am vâslit în direcţia digului pe care se afla drumul ce făcea legătura dintre cele două părţi ale insulei şi care avea să ne protejeze suficient încât să putem scoate *Sweet Pea* din bătaia valurilor. Am legat barbeta[88] de un copac. Nu era ceva ieşit din comun ca vântul să stârnească brusc câte-un val. Eu şi Emily ne-am luat coşurile şi ne-am croit drum printre tufişurile dese din partea superioară a stâncii.

Prezenţa noastră a avut efectul scontat. Pescăruşii şi-au luat zborul umplând văzduhul cu cârâieli zgomotoase, adevărate ţipete de panică. Se roteau deasupra capetelor noastre, zburând apoi în direcţia noastră, foarte jos, ameninţător, încercând să ne gonească de lângă cuiburile unde îşi ţineau ouăle cu pete maronii, ce erau expuse şi vulnerabile. În faţa asaltului lor, Emily s-a făcut mică, ghemuindu-se, ducând mâinile pe cap şi ţinând ochii închişi. Zgomotul şi agitaţia păsărilor o copleşiseră. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

Am înaintat, lăsând-o pe Emily printre copaci. Din fiecare cuib în care se aflau două ouă am luat câte unul, cum mă învăţase mama. Îmi spusese că pescăruşii aveau să depună unele noi, aşa cum fac găinile. Am aşezat ouăle în coş, până când l-am umplut, nebăgând în seamă aripile albe ce îmi treceau

[87] Munte din provincia canadiană Columbia Britanică (n.tr.).

[88] Frânghia ce leagă o navă de chei (n.tr.).

fulgerător prin faţă şi păsările ce se învârteau într-un ritm înnebunitor deasupra mea, pe cer. Ştiam că Emily nu avea să-şi umple coşul.

— Întoarce-te la barcă! i-am spus.

I-am luat coşul ce zăcea pe pământ, lângă ea.

— Ne vedem acolo.

În câteva minute, am umplut şi coşul lui Emily. Am luat coşurile în braţe şi am plecat, coborând cu grijă spre ţărm.

Emily nu era pe *Sweet Pea.* Barca era încă legată bine de trunchiul de copac, aşa că am aşezat coşurile în ea şi am aşteptat. Pâlcuri de ceaţă începuseră să se aştearnă pe ţărmul îndepărtat al Insulei Prinţului Edward. De data asta era vorba de o ceaţă uşoară, nu pâcla de nepătruns pentru care Lacul îşi câştigase notorietatea. Dar pentru mine era suficient ca să mă facă să mă-ntorc cât mai repede. Trebuia neapărat s-o găsesc pe Emily.

Am început să-mi croiesc anevoie drum pe ţărm, închipuindu-mi că a încercat să se îndepărteze de păsările care ţipau. Pe unele porţiuni, plantele creşteau chiar până la marginea apei, aşa că a trebuit să găsesc o cărare care ocolea apa, zgâriindu-mă pe braţe şi picioare în tufele de trandafiri sălbatici şi de zmeură. În timp ce ocoleam partea de nord a ţărmului, am ajuns pe un dâmb unde copacii erau destul de rari. Nu mai mersesem niciodată pe-acolo.

Vălătucii de ceaţă apăruseră şi pe deal şi înconjuraseră insula, plutind în bătaia curenţilor, pentru a se aduna în cele din urmă în văile mici şi pe ţărmuri. Am privit dincolo de Lac. De-acolo puteam să văd insula Porphyry. Apărea şi dispărea de după perdeaua de ceaţă, însă turnul de far era cu mult deasupra ceţii. Cercetam împrejurimile cu privirea după Emily.

În schimb, am văzut o cruce – o cruce simplă, dintr-un lemn uscat, de culoare cenuşie. Am ştiut că dădusem peste un mormânt. Firea mea romantică a tresăltat. Oare al cui era trupul neînsufleţit ce zăcea sub grămada de pietre acoperite de licheni? Cine fusese aşezat cu atâta grijă, ca să-şi doarmă somnul de veci într-un loc de unde puteai vedea Lacul Superior întinzându-se cât hăul, în toată splendoarea lui, cu toate capriciile sale?

Vălătucii de ceaţă se strecurau printre copaci. Crucea mă captiva şi mă îngrozea totodată; eram atrasă iremediabil de ea.

Cineva cioplise bucăţile decolorate de lemn, însă ploaia, soarele şi zăpada şterseseră însemnările şi am fost nevoită să mă aplec pentru a citi. Mi-am trecut degetele peste ele şi a fost relativ uşor de citit: „Elizabeth Livingstone, 16 mai 1925 – 29 noiembrie 1926”.

E ciudat să stai faţă-n faţă cu propriul mormânt. Acum, întâmplarea mi se pare un episod aproape dickensian, ca acela în care bietul Scrooge[89], ghidat de o fantomă, e pus faţă-n faţă cu propriul viitor. Am îngenuncheat în faţa crucii, lângă mica movilă sub care se afla trupul neînsufleţit al unui bebeluş, născut în aceeaşi zi cu mine şi cu Emily, şi care-mi purta numele. Pescăruşii ţipau. Se auzeau şoaptele Lacului. Golul din mine era dureros, chinuitor.

Am simţit din nou presiunea ceţii. Nu-mi puteam permite să stau pe loc.

Mi-am jurat c-o să mă întorc, c-o să pun întrebări şi-o să cer răspunsuri. Dar evenimentele ce se petreceau chiar pe când îngenuncheam în faţa mormântului făceau ca misterul propriei mele morţi să cadă în plan secund. Nu mi-a rămas decât să-mi continui existenţa ca o fantomă.

M-am întors la barcă şi am găsit-o acolo pe Emily, stând pe o piatră, de parcă m-ar fi aşteptat în tot acel timp. Am împins *Sweet Pea* în apă şi am plutit de-a lungul ţărmului, atente ca să nu ne întoarcem din drum din cauza ceţii. Am traversat canalul Walker şi ne-am croit drum spre sud, în direcţia farului. Tata pornise semnalul de ceaţă, iar sunetul acestuia se lovea de stâncile nevăzute ale insulei Hardscrabble, dând naştere unui zgomot lugubru. Se auzeau şi pescăruşii, certându-se între ei, în timp ce zburau pe deasupra capetelor noastre, ascunşi vederii. Emily şi cu mine vâsleam. Când nu era întreruptă de sunetul intermitent al semnalului de ceaţă, liniştea era copleşitoare.

Când am ajuns, am găsit-o pe mama stând în scaunul tatei. Avea o scrisoare în mână. Era de la Maijlis. Scria că Grenadierii din Winnipeg se instalaseră în Hong Kong şi, în aceeaşi dimineaţă în care fusese bombardat Pearl Harbor[90], Imperiul Japoniei atacase şi colonia britanică. Luptele fuseseră crâncene şi duraseră câteva săptămâni, până când forţele Comunităţii

[89] Celebrul personaj avar al nuvelei *Colind de Crăciun*, publicată în 1843 (n.tr.).

[90] La 7 decembrie 1941, forţele aeriene japoneze au atacat baza militară americană de la Pearl Harbor, Hawaii (n.tr.).

Naţiunilor[91] s-au predat. Peter dispăruse, probabil fusese capturat şi se ştia că e rănit. Se presupunea că ar fi fost mort.

Mama n-a mişcat din loc toată ziua. Nu s-a sculat din scaun nici ca să pregătească cina, nici ca să mături podelele sau să pună lemne pe foc. Mi-am adus aminte cum l-a privit pe Peter în ziua nunţii lui, cum i-a îndreptat cravata, cum i-a periat uniforma. Era atât de mândră de el. M-am întrebat dacă în momentul ăla a ştiut că-şi ia adio de la el.

Am fiert ouă pentru cină şi le-am servit cu felii groase de pâine, dar nici eu şi nici Emily n-am reuşit să mâncăm mare lucru. Când s-a lăsat întunericul, am ieşit pe furiş din casă, singură, am stat pe marginea insulei, învăluită în ceaţă, şi am lăsat lacrimile să se reverse în voie, pe pietrele umede. Am plâns până a început să mă doară tot corpul, până când epuizarea a început să eclipseze furia şi ura, până când Emily a venit şi m-a luat în pat, lipindu-şi corpul mic de al meu, cuprinzându-mi braţele cu ale ei şi am jelit împreună.

Tata n-a revenit în casă în noaptea aceea. Semnalul de ceaţă a funcţionat douăzeci şi patru de ore, răsunând peste Lacul Superior ca o voce tulburătoare, ce jeluia.

În săptămâna aceea, Charlie a venit pe insulă. Se înrolase în armată. Mama l-a implorat să nu meargă. Era încă un copil. Mama spunea că nu putea risca să-şi mai piardă un fiu.

Şi eu simţeam acelaşi lucru. Şi eu voiam să-l rog, să-l conving pe Charlie că trebuia să rămână. Dar înţelegeam de ce voia – nu, de ce *trebuia* – să meargă. A reuşit să-şi rezerve un loc pe o barcă de pescuit care oprise în canalul Walker. Stăteam cu toţii pe promontoriu, urmăream barca unduind pe valurile inegale şi vedeam cum spuma albă a acestora sare, când apa lovea prova, ocolea marginea insulei şi se îndrepta către vest, spre poalele Uriaşului Adormit.

Eu şi Emily stăteam împreună, ţinându-ne strâns de mână.

— Are să se întoarcă.

În voce mi se citea încrederea pe care nu eram în stare s-o simt.

— O să vezi, Emily. Charlie o să se întoarcă la noi.

Când n-am mai văzut barca, tata a urcat scările, spre locul unde era lampa, şi s-a aşezat acolo fără să scoată un cuvânt.

---

[91] Numită în mod uzual şi Commonwealth, Comunitatea Naţiunilor este o organizaţie formată din 53 de state independente, fondată în 1931 la Londra (n.tr.).

Războiul şi moartea îi pot lăsa fără cuvinte pe bărbaţii cei mai puternici.

36.

Morgan

Tace. Ştiu că se gândeşte la fraţii ei. Cred c-o doare mai ales faptul că nu ştie ce s-a întâmplat cu Charlie. Era ciudat că primea aceleaşi veşti despre amândoi, la decenii distanţă; erau daţi dispăruţi şi se presupunea că muriseră.

— Aţi aflat ce s-a întâmplat cu Peter?

— În toamna acelui an ne-au confirmat că Peter murise. A fost îngropat într-un cimitir militar din Hong Kong. Plăcuţa de identificare i-a fost trimisă lui Maijlis, însoţită de o scrisoare din partea comandantului unităţii. Ne-a transmis sincere condoleanţe din partea Ministerului Apărării Naţionale şi recunoştinţa faţă de sacrificiul făcut de Peter pentru ţara lui şi pentru libertate.

— Dar Charlie s-a întors.

Ce prostie am spus! Se ştie că s-a întors; din cauza lui stăm aici cu toate volumele-astea vechi. S-a întors, iar acum a dispărut din nou.

— Da, precum ştii, Charlie s-a întors câţiva ani mai târziu. Dar nu era acel Charlie care plecase. Nu mai era acel Charlie care ne plimba pe lac, cu *Sweet Pea,* sau era încântat să-i citească poveşti lui Emily, deşi era greu să-ţi dai seama dacă asculta. Charlie acela murise, undeva în largul oceanului, cu o armă în mână şi cu inima plină de ură şi de răzbunare.

— Aţi spus că au fost trei morţi, nu?

Aproape că nu-mi vine să întreb.

— Da. Da, a mai fost una.

37.

Elizabeth

Era sfârşitul lunii martie, înainte de deschiderea sezonului de transport maritim. Gheaţa dispăruse de pe Lacul Superior, dincolo de Porphyry Point, şi timp de câteva zile a bătut un vânt călduros dinspre sud. Radioul nostru a reuşit să capteze semnalul din Michigan şi ne-am adunat în jurul lui să ascultăm un concert de la Carnegie Hall[92] şi un episod din *Fibber McGee and Molly*[93]. În sobă se auzeau trosnind lemnele. Pentru o clipă, folosind cu grijă energia bateriilor, atât de preţioasă, intraserăm în legătură cu lumea exterioară. Ascultam şi râdeam. Au difuzat ştirile, apoi starea vremii. Tata nu lua niciodată în serios prognozele meteo. Putea să prezică mult mai bine starea vremii; Pentru că petrecuse ani întregi privind cerul şi valurile şi urmărind direcţia vântului. Pe perete, lângă harta Lacului, atârna un barometru, iar presiunea atmosferică era consemnată zilnic în jurnalele sale, chiar şi pe timp de iarnă. Ştia că se apropia o furtună şi n-avea nevoie să-i spună meteorologii de la radio că avea să fie una mare, cumplită.

Peste noapte, cerul s-a umplut de nori. Norii negri, care de obicei pluteau deasupra apelor din mijlocul Lacului, s-au adunat, stârnind rafale de vânt care zgâlţâiau obloanele şi şuierau printre copaci. Am umplut coşul cu rumeguş şi lămpile cu kerosen şi am adus înăuntru găleţi cu zăpadă, ca să se topească şi să avem apă, aşteptând să înceapă furtuna. Vântul s-a înteţit treptat, stârnind valuri enorme, ce se izbeau de marginea stâncoasă a insulei. Apa se revărsa în şuvoaie cumplite care ajungeau până la far şi la căsuţa noastră, de sub far.

Furtuna s-a dezlănţuit zile în şir, iar apa a îngheţat pe ţărm, ajungând să semene cu glazura unui tort de nuntă şi a format ţurţuri uriaşi, ce atârnau pe acoperişul farului. Soba abia făcea faţă. Lua aer cu greu, pentru că apa îngheţase şi blocase hornul, iar în cele din urmă n-a mai luat aer deloc. Ne-am înghesuit în camera întunecată, în jurul focului care scotea fum, iar vântul se auzea urlând în timp ce valurile se loveau de solul dur şi năvăleau asupra casei. În cele din urmă, tata n-a avut de ales; Lacul ne transforma casa în mormânt. Cu un topor, a spart gheaţa ce se formase deasupra unui geam, distrugând pervazul şi învelişul îngheţat şi refăcând legătura cu lumea exterioară.

În acel moment, furtuna începuse să se potolească. I-a luat

[92] Sală de concerte din New York (n.tr.).

[93] Serial radiofonic de comedie, lansat în 1935 (n.tr.).

locul un cer senin, care nu făcea decât să întărească impresia că insula noastră prinsă între gheţuri era nepământeană, un tărâm fermecat, locuit de vrăjitori şi de vrăjitoare.

Tata a urcat pe acoperiş, cu toporul în mână, ca să cureţe gheaţa de pe horn, în timp ce mama îl urmărea de jos. Deşi ani întregi ţinuse piept Lacului, croindu-şi drum prin ceaţa prin care nu se vedea absolut nimic, reuşind să treacă în siguranţă printre stânci ameninţătoare şi bancuri de nisip invizibile, dând piept cu vântul şi valurile, până la urmă Lacul s-a întins şi l-a apucat pe paznicul de far. A alunecat pe gheaţa ce învăluise casa şi-a murit imediat ce s-a lovit de pământ.

Îl văd şi acum. Eu şi Emily stăteam la fereastra spartă, lumea de-afară era calmă, învăluită în alb, pescăruşii se roteau deasupra, cerul era ca de cobalt, soarele strălucea, iar tata zăcea ghemuit, cocârjat, frânt şi o dâră roşie se scurgea pe gheaţă.

* * *

Nu obosesc. Realizez că povestind întâmplările astea devin mai puternică. Cuvintele care se revarsă din mine şi conturează povestea, cuvintele care ne readuc pe mine şi pe ea laolaltă, aici, acum, în această încăpere, aşteptau să prindă viaţă. Împărtăşind amintirile, mă descarc şi mă simt mai uşoară. Ce mai punem lumea la cale, eu şi fata asta!

— Ce aţi făcut? mă întreabă ea, umplând pauza din povestire.

— Singurul lucru pe care-l puteam face. Am supravieţuit.

* * *

Cum pământul era îngheţat, a fost imposibil să-l înmormântăm. Mama a târât trupul neînsufleţit al tatei în magazia de combustibil şi l-a învelit cu o pătură din lână. Zile în şir am mărunţii gheaţa ce ne înconjura ca un mormânt, ajutaţi şi de soarele de primăvară, ce încălzea tot mai tare, până când uşile s-au deschis în sfârşit, iar soarele a reuşit să pătrundă prin ferestre. Am lustruit lentila mare a farului şi am umplut rezervorul cu kerosen. Am uns roţile cu ulei şi am înlocuit benzile sparte. Apoi am aşteptat sosirea vasului *James Whalen.* Când a venit, mama a învelit trupul neînsufleţit al tatei cu una dintre velele ferfeniţite ale bărcuţei noastre. L-au luat şi a fost îngropat în cimitirul din Port Arthur. Noi nu ne-am dus la înmormântare. N-am văzut când oasele tatei au fost conduse către locul de veci. Trebuia să ne ocupăm de far. Eu l-aş fi

îngropat pe insula Hardscrabble, lângă mormântul pe care se afla inscripţionat numele Elizabeth, ca să fie mai aproape de mine, de insulă şi de Lacul pe care îl iubise. Dar mama nu se gândise la toate astea.

Oamenii se comportă în moduri foarte diferite atunci când moare o persoană apropiată. Nu am văzut-o pe mama să jelească, nu aşa cum fac oamenii de obicei. Nu cred că şi-a îngăduit asta, pentru că nu suporta deloc ideea de a pierde vremea şi a-şi plânge de milă. Poate că faptul că moartea tatei a venit atât de curând după cea a lui Peter a copleşit-o pur şi simplu. Străduindu-se din răsputeri să poarte de grijă familiei, să recreeze parţial starea de normalitate şi să dea piept cu realitatea dură care ne lovise, ajunsese să creadă că fiind dură putea duce totul la bun sfârşit. Atunci când aveam mai multă nevoie unele de altele, ea a devenit tot mai distantă şi pragmatică. Simţeam mai mult ca oricând lipsa firii blânde şi a tandreţei tatei.

L-am jelit pe ascuns. Când eram mai liberă, urcam în pod, ca să nu mă vadă mama, şi stăteam printre ziarele tatei, le răsfoiam până când mi se înnegreau degetele de cerneală şi lăsam lacrimile să curgă în voie. Mama începuse să-şi piardă răbdarea cu Emily şi cu ciudăţeniile ei. Cuvintele ei – „Ar fi trebuit s-o laşi să moară. Emily n-o să se facă bine niciodată” – mă apăsau. Tata fusese cel care-i sărea repede în apărare şi-şi încuraja soţia să o accepte pe sora mea aşa cum era. N-o înţelegea, nu aşa cum o înţelegeam eu, dar o iubea. Însă acum el nu mai era printre noi. Emily avea nevoie de mine mai mult ca oricând.

Eram în 1943. Canada era încă implicată puternic în război. Bărbaţi tineri şi în putere luptau pe fronturile din Europa. Şi chiar dacă războiul părea că pusese la cale o conspiraţie ca să mă lipsească de familia mea, în acel an ne-a venit în ajutor. Mama fusese mulţi ani ajutor de paznic de far, mai întâi în cadrul Departamentului de Marină şi Pescuit, apoi în cadrul Departamentului de Transporturi, recent înfiinţat. Cum erau puţini bărbaţi calificaţi să ocupe poziţia de paznic principal, şi-a asumat-o ea, de la sine. I se potrivea. Era de părere că meseria de paznic de far trebuie să se transmită din tată-n fiu. În cazul nostru, postul avea să fie preluat de Charlie. Aveam s-aprindem farul, să cărăm combustibilul şi să zugrăvim clădirile până când

el avea să se întoarcă, punând din nou piciorul pe ţărm ca să ia în primire postul de paznic al farului din Porphyry Point, ce-i revenea de drept.

Promovarea mamei a lăsat vacant postul de ajutor de paznic. La optsprezece ani, de-abia aveam vârsta necesară pentru post, însă m-am înscris. În prezentarea pe care am făcut-o am pus accent pe experienţa dobândită în anii petrecuţi pe insula Porphyry, pe faptul că ştiam să mânuiesc uriaşa lentilă Fresnel[94]. Mi-am descris aptitudinile tehnice, faptul că ştiam să pornesc semnalul de ceaţă şi că ştiam să navighez, exagerând puţin. N-am primit niciun răspuns din partea Departamentului de Transporturi. Au ales, în schimb, să-i ofere postul unui veteran de război, un tânăr al cărui singur merit era că luptase pe front şi încă avea un glonţ de-al nemţilor înfipt în şold, iar Canada îi rămăsese datoare pentru asta.

Până atunci nu avuseserăm nevoie de o casă pentru ajutorul de paznic, iar acum n-aveam de gând să împărţim cu el camerele de la baza farului. Departamentul era obligat să asigure cazarea, aşa că, înainte de sosirea noului ajutor, tufişurile din spatele clădirii principale au fost tăiate şi au construit acolo o casă simplă, cu două camere.

Bunicul tău a pus piciorul pe insula Porphyry la începutul lunii iunie, iar eu şi Emily i-am ieşit în întâmpinare.

A coborât împleticindu-se de pe barca auxiliară a vasului *James Whalen,* palid, fără vlagă, ducând sub braţ o vioară. În colţurile gurii îi rămăseseră urme după ce vărsase din cauza răului de mare, ce-l cuprinsese la plecarea din Port Arthur. Era îmbrăcat în pantaloni gri în carouri şi o cămaşă albă, cu cravată, strâns legată în jurul gâtului, iar pe vârful capului purta o pălărie de fetru. Avea şi un baston. Se sprijinea puternic în el în timp ce şontâcăia pe ţărmul stâncos, spre locul unde-i fuseseră descărcate echipamentele.

— Salutare, voi trebuie să fiţi Elizabeth şi Emily, a spus el, cu un uşor accent scoţian, trecând bastonul în mâna stângă şi eliberându-şi astfel dreapta, pentru a da mâna cu noi.

— David Fletcher. Încântat de cunoştinţă.

Am privit bastonul, faţa trasă şi ochii aceia neliniştiţi, de culoare închisă. Până atunci, nu mai văzusem un om care să fi

[94] Lentilă concepută special pentru faruri de către fizicianul francez Augustin-Jean Fresnel (n.tr.).

dus bătălii cumplite, care fusese doborât în toiul luptei, în timp ce camarazii mureau în jur şi care apoi îşi încheiase lupta luând viaţa de la cap, mergând din nou, în timp ce războiul care aproape îi venise de hac continua să facă ravagii. Am văzut doar ce-am vrut. Un tânăr ologit, înfrânt, vulnerabil. Un tânăr care nu era în elementul lui, incapabil să facă faţă provocărilor fizice ale slujbei şi presiunii mentale la care te supune o viaţă trăită în izolare, în condiţii grele. Acesta era omul pe care-l alesese departamentul în locul meu. Îl uram din toată fiinţa mea. Îl uram pentru locuinţa nouă, care schimbase întreg peisajul insulei şi pusese capăt vieţii pe care tata o clădise cu atât de multă grijă. Era slab. Şi era un intrus.

Nu i-am întins mâna. Fără să spun nimic, i-am luat bagajele şi m-am îndreptat spre far.

— Lasă, dă-mi voie, a spus el, încercând să mă uşureze de povară, în timp ce mergea în spate, şchiopătând.

Continuam să merg la pas ignorându-l, râzând în sinea mea, pentru că era clar că nu poate duce la capăt nici măcar o sarcină aşa banală, la cum se chinuia să înainteze pe terenul denivelat, cărând cutia de vioară şi ajutându-se de baston.

S-a întors spre Emily, care mă urma. Ea culesese un bucheţel de flori şi în timp ce mergea se uita la ele, nu la picioare, şi nici în faţă, la cărare. Acum, retrăind momentele alea, mă gândesc ce pereche ciudată păream. Emily era aşa cum era ea, iar eu, plină de furie şi resentimente, mergând valvârtej prin pădure.

— Ce frumoase-s florile alea, a spus el. Ce sunt?

Emily nu i-a răspuns. Nu s-a uitat la el. Spre deosebire de mine, ea nu răspundea pentru că aşa-i era felul.

— Aşa deci. Facem pe surdomutele. Hai să mergem mai departe-atunci, a spus el, citindu-i-se iritarea în glas.

Nu m-am oprit să-i răspund, dar am simţit că mă roşesc toată. Am trântit bagajele în faţa clădirii celei noi şi m-am întors spre el.

— Tu o să stai aici, i-am spus, adăugând, pe un ton scăzut, ca să nu m-audă Emily: Să nu îndrăzneşti să îţi mai baţi vreodată joc de ea. În vecii vecilor.

În seara aceea, i-am auzit pentru prima oară vioara. Lacul era calm, se auzea doar clipocitul apei de-a lungul ţărmului, iar dinspre copaci nu venea niciun sunet. Eu şi Emily stăteam întinse în pat, împreună, cu fereastra deschisă, aşa încât aerul

de primăvară intra în cameră pe deasupra capetelor noastre şi se auzea muzica, amestecându-se cu hărmălaia ce-o făcea un cor de broaşte. Era frumos, dureros de frumos. Mă făcea să mă gândesc şi mai mult la tata, la Peter şi la Charlie. N-aveam de gând să las cântecele alea să mă înmoaie, să topească resentimentele şi furia care se cuibăriseră în sufletul meu. Am încercat, dar era ceva în felul în care cânta ce-mi mergea la suflet şi mi-au dat lacrimile. Nu l-aş fi lăsat să-şi dea seama de asta. Dar Emily a ştiut. Mi-a şters lacrimile cu mâneca şi apoi m-a luat de mână, conducându-mă în lumina lunii şi ne-am aşezat, privind spre cadrul pătrat, galben, al ferestrei lui, până când s-a întunecat, iar broaştele au continuat să-şi cânte refrenul, neacompaniate.

* * *

Între paznicul de far şi ajutorul său nu prea există relaţie de subordonare. Nu e vreunul superior celuilalt în munca de zi cu zi şi, deşi unii paznici fac pe stăpânii cu ajutoarele lor, pe insula Porphyry lucrurile nu stăteau aşa. Munca era împărţită în mod egal, iar bunicul tău învăţa repede. Era mereu pregătit să ducă la capăt ce-avea de făcut, în ciuda barierelor impuse de bucata de plumb pe care-o avea înfiptă în şold.

Mama l-a primit mult mai bine decât mine. I-a arătat cum funcţionează farul, cum ajustam mecanismele şi ungeam rotiţele cu ulei şi unde însemnam nivelurile de combustibil, direcţia vântului şi numele navelor care treceau în raza farului. Când domnul Niemi l-a luat la pescuit în barca lui, iar el a revenit pe ţărm verde la faţă, mama i-a adus un ceai şi m-a pus să preiau îndatoririle la far, până când lui nu i-a mai vâjâit capul şi a fost în stare să se spele, ca să scape de mirosul de maţe de peşte şi de vomă de pe haine. L-a acceptat pe insulă, ba chiar l-a încurajat, în condiţiile în care până atunci noi încercaserăm din răsputeri să nu ne lăsăm contaminaţi de lumea exterioară, iar atitudinea ei m-a bulversat. Pentru un timp. Noi două ne-am fi putut ocupa de far foarte bine, fără ajutorul nimănui, cu atât mai puţin al unui bărbat fragil, olog. Poate că în el îl vedea pe Peter şi şi-l imagina rănit, prizonier într-o ţară străină şi apoi mort pe tărâmuri necunoscute. În plus, ea spusese de atâtea ori că insula nu era un loc pentru oameni slabi. Zicând asta, se referea la Emily, ceea ce mă înfuria. Planurile pe care le avea cu Charlie nu le vizaseră şi pe fiicele ei; fiice ale căror desene în creion,

reprezentând bondari şi punguliţe[95], nu ţineau aprins farul, nu făceau semnalul de ceaţă să răsune şi nici nu puneau mâncare pe masă. Mă-ntrebam dacă predase vreodată scrisoarea mea de intenţie membrilor echipajului de pe vasul *The Red Fox.*

În ce mă priveşte, mi-am exprimat clar poziţia: David nu era bine-venit la noi în casă, să stea la masă cu noi, pe scaunul tatei, cu pipa în mână, ascultând ştirile postului de radio pe care-l receptam de dincolo de suprafaţa Lacului, din Michigan. El nu era tata. Nici Peter. Şi nu era Charlie. Nu mă dădea pe spate cu zâmbetul lui strengăresc şi nici cu încercările jucăuşe de a mă implica în discuţii. Relaţia noastră se limita la far.

A învăţat să se descurce cu *Sweet Pea*, preferând să folosească motorul în locul velelor sau vâslelor, iar cu fiecare călătorie se aventura mai departe, întorcându-se uneori cu câte un păstrăv sau cu câte o potârniche pe care ne-o lăsa la uşă, după ce bătuse în prealabil. Apoi pleca, fără să aştepte mulţumiri sau vreo invitaţie din partea noastră, să participe la pregătiri şi să rămână la masă. N-aveam încotro, trebuia să-i recunosc priceperea ca mecanic. Putea repara orice. În timp ce eu mă chinuiam cu piesele îmbibate în ulei ale unui motor înţepenit, el dezasambla, repara şi reasambla orice parte a motorului cu aburi, plin cu kerosen, sau a motorului Johnson de 9,9 cai-putere al bărcuţei *Sweet Pea.*

Cu trecerea sezonului, devenise tot mai puternic, părul i se decolorase de la lumina soarelui, faţa îi căpătase o culoare arămie, iar în colţurile ochilor îi apăruseră riduri de la cât mijise ochii privind pe deasupra Lacului. De şchiopătat n-a scăpat vreodată, dar după câteva luni îşi lăsa deja bastonul pe verandă, când mergea pe pasarele, îndreptându-se spre far sau când căra roaba cu provizii din port. Cei care vizitau insula îl iubeau. Se întreţinea cu barcagiii, vorbind despre pescuit, ceaţă şi cele mai bune golfuri în care se putea arunca ancora, iar pentru cei veniţi de pe Silver Islet, la picnic, organiza turul farului. Când şi când mergea în Port Arthur, cu *The Red Fox*, şi aducea de-acolo punguţe maronii cu bomboane, pe care i le dădea mamei, deşi cred că ne erau destinate mie şi lui Emily. Sora mea a început s-aştepte venirea lui, iar atunci când ambarcaţiunea acosta în port, lua de la el punguţa cu dulciuri, ca el să poată debarca, dar

[95] Denumirea populară a plantei *Thiaspi arvense*, care emană un miros de usturoi atunci când e frecată (n.tr.).

eu nu i-am oferit niciodată satisfacţia asta.

Eu şi Emily am stat treze seri la rând, să-l ascultăm cântând. Câteodată, notele erau puternice, înspăimântătoare, asemenea valurilor ce se alergau unele pe altele, rostogolindu-se apoi şi lovind ţărmul, ca nişte uriaşi născuţi în peninsula Keeweenaw[96], veniţi să moară aici, întinşi pe stâncile vulcanice, negre, de pe ţărmul nostru. Alteori, muzica te înduioşa la fel de tare ca iepuraşii care veneau în spatele tufelor de liliac şi se ospătau în grădina mamei. Şi nu o dată, în zilele în care mama a fost ocupată cu farul, iar luna parcă ne chema, cu chef de joacă, eu şi Emily am dansat, ca două zâne în rochiţe albe, la lumina unei raze, mişcându-ne picioarele în ritmul muzicii. Licuricii sclipeau la unison.

Nu aveam de gând să-i dau vreun semn că sunt de acord cu prezenţa lui. Interacţionam exact cât era nevoie, pentru a ne comunica ultimele informaţii despre starea vremii sau când aveau să ne livreze combustibil.

Însă Emily era mai uşor de cucerit. Sau poate că, spre deosebire de mine, ea vedea lucrurile aşa cum erau cu adevărat.

A început să-i strecoare desenele ei pe sub uşă. Flori, fluturi şi da, chiar şi cele două libelule au ajuns în pragul uşii ajutorului de paznic.

Într-o zi a venit la mine în timp ce întindeam rufele, ca să se usuce în bătaia brizei timpurii de august. Ţinea în mână un desen în creion, unul detaliat, reprezentând un corb ce fusese redat cu meticulozitate, atât de realist, încât îţi tăia răsuflarea.

— Desenele astea ale lui Emily sunt foarte reuşite.

Când l-am văzut apărând dintre prosoape şi feţele de pernă, m-am speriat. Am mai agăţat o rufa pe sârmă.

— Şi ce, crezi că eu nu ştiu asta? m-am răstit, deşi chiar nu ştiam.

Desenele erau minunate, dar pe-atunci nu cunoşteam marile opere de artă ale lumii, ca să pot face o comparaţie. Nu încă. Şi desigur ştiam că schiţele pe care Emily i le dăduse lui Millie fuseseră publicate în studiul ei despre orhidee.

— Nu, cred că nu-ţi dai seama. Are un talent remarcabil, un dar. Sunt oameni care ar plăti bani frumoşi pe desenele astea. Aţi putea să plecaţi de pe insula asta. Să vă faceţi un rost în altă

[96] Extremitatea nordică a Peninsulei Superioare din Michigan (n.tr.).

parte.

— Ai tupeu, nu glumă.

Am dat drumul cârligului de rufe înapoi în coş, apoi m-am întors spre el.

— Ce te face să crezi că vrem să plecăm de pe insulă? Că vrem o altă viaţă? Ce-are asta pe care-o avem?

Mă gândisem uneori la asta, în nopţile pustii. Când mi-era dor de tata. Dar eu şi Emily eram un întreg. Pe insulă putea fi ea însăşi, iar eu nu-mi permiteam să mă gândesc la altceva.

— Tu nu mă cunoşti. N-o cunoşti nici pe Emily.

— Ştiu că te adoră, Lizzie.

M-am zburlit. Nu-şi câştigase dreptul de a-mi zice Lizzie.

— Elizabeth, i-am răspuns cu răceală.

— Te adoră, Elizabeth. Te-ar urma oriunde te-ai duce. Va fi fericită oriunde, pentru că este cu tine. Trăieşte pentru tine.

Înţelesese greşit. Eu trăiam pentru ea. O protejam.

— E în siguranţă aici, am spus eu. Oamenii din oraş n-o înţeleg. Nu o lasă în pace. E prea mult zgomot şi prea multă aglomeraţie şi n-ar putea lucra la desenele ei. Chestia asta ar omorî-o.

— Dar tu, Lizzie, tu ce îţi doreşti?

De data asta, nu l-am mai corectat. Mi-am luat pur şi simplu coşul şi am mers înapoi spre casă.

După câteva săptămâni, au apărut urşii.

Avuseserăm mare grijă cu resturile de mâncare. Arseserăm ce puteam şi îngropaserăm resturile de la masă şi cojile de legume în grădină. Curăţăm peştii pe plajă, aruncând resturile pescăruşilor omniprezenţi, care se băteau pe bucăţile de maţe şi încercau să fugă cu bucăţi prea mari de piele. Dar câteodată nu suficient.

Emily stătea pe un scaun din lemn, cu faţa spre Lac şi cu spatele la pădure. Mama plecase în oraş cu *The Red Fox* şi avea să se întoarcă abia a doua zi, aşa că eu şi David ne-am împărţit sarcinile la far. Un cargobot ce se afla în trecere i-a atras atenţia lui Emily. Coca lui de un maro-închis intrase adânc în apă, în timp ce se îndrepta spre sud-vest, încărcat la maximum, cele două hornuri ale sale lăsând în urmă o dâră de fum cenuşiu.

Căram apă la coteţul găinilor. Anul acela adusesem şi un cocoş printre ele, iar mama lăsase o găină să cadă cloşcă. Puişorii galbeni începuseră să piuie şi să-mi alerge printre

picioare, după ce am intrat în coteţul lor. Până să ajungă puii la stadiul ăla, cocoşul sfârşise deja în oală. M-am aplecat să adun ouăle maronii în şorţ, în timp ce găinile făceau zgomot.

Ursul îşi croia drum agale prin iarba ce crescuse între casa ajutorului de paznic şi far. La început, n-a observat-o pe Emily, pentru că stătea nemişcată şi tăcută, aşa că rătăcea fără ţintă, în stilul ăla stângaci şi haios al puiandrilor, oprindu-se să miroasă panseluţele ce crescuseră într-o grădină din apropierea verandei. Ştiam că era un urs de un an; nu avea mărimea unui adult, dar era prea mare ca să se fi născut iarna aceea. De unde stăteam, simţeam mirosul blănii, rânced şi înţepător, şi-i vedeam ghearele ascuţite ale labelor exagerat de mari. Fără să-şi dea seama, se poziţionase tocmai între mine şi sora mea.

Emily i-a simţit prezenţa şi s-a întors, iar animalul s-a speriat. Mi-aş fi dorit să fi fugit în pădure. N-a făcut-o. S-a ridicat în două labe, a adulmecat aerul şi a început să se uite când la Emily, când la mine.

— Emily!

Vorbeam calm şi clar.

— Nu te mişca!

Ursul s-a lăsat în patru labe, legănându-şi capul, mormăind şi gâfâind. Emily m-a privit. Nu-i citeam teama în ochi, dar simţeam că-i e frică. Era încolţit, iar urşii devin imprevizibili când sunt încolţiţi. M-am mişcat încet, păşind într-o parte. Ţineam şorţul plin de ouă cu o mână, iar pe cealaltă o fluturam pe deasupra capului, încercând să-i atrag din nou atenţia ursului asupra mea. S-a ridicat iar în două labe, apoi s-a năpustit asupra lui Emily, s-a oprit în ultima clipă, a ocolit-o şi apoi s-a întors din nou cu faţa spre ea.

Glonţul mi-a şuierat pe lângă cap, lovind cu zgomot găleata din metal care atârna lângă coteţ şi trântind-o la pământ. Pocnitura a răsunat puternic. Ecoul a răzbătut peste Lac, iar ursul s-a făcut nevăzut într-un tufiş.

M-am întors spre David.

— Ce dracului faci? am zbierat la el. Nu eşti în stare să tragi cu o puşcă?

Din locul unde stăteam, îşi calculase greşit ţinta, cu vreo şaizeci de centimetri, şi ciuntise uneltele care atârnau de hambar în loc să nimerească în capul ursului.

David m-a privit. Ochii lui, de obicei blânzi şi cu o expresie

uşor amuzată, erau acum întunecaţi. Căzuse pe gânduri. S-a îndreptat spre pădure, cu arma în mână, fără să spună un cuvânt.

Emily a venit la mine. Tremuram şi mă cuprinsese un sentiment de furie, dar şi de uşurare. Mă privea, luându-i lui apărarea din priviri şi certându-mă pe muteşte.

— Nu te uita aşa la mine, Emily! Te-ar fi putut răni sau chiar omorî!

N-aveam atâta încredere în legătura misterioasă a surorii mele cu animalele sălbatice, încât s-o las să se apropie de un urs negru, agitat, chiar dacă era vorba de-un exemplar tânăr şi relativ mic.

Emily s-a aplecat la pământ. Chiar ţinând degetele mânii mici răsfirate, tot n-ar fi reuşit să acopere urma lăsată în pământul moale, sub picioarele ei. Nu era urma ursului tânăr. Era a unei ursoaice, care se-afla probabil la mai puţin de doi metri de mine. Şi care trebuie să fi fost de două ori cât puiul ei.

David se confruntase cu o alegere imposibilă. Eu sau Emily. În loc s-o aleagă pe una din noi, ţintise cu precizie, zgomotul găleţii de metal punând ambii urşi pe goană.

S-a întors după câteva ore, mergând direct la el în cabană, fără să scoată o vorbă. În seara aceea, nu s-a mai auzit muzica şi nu s-a mai dansat sub clar de lună. Şi de fiecare dată când mergeam să-mi fac rondul la far, îl vedeam acolo, pe treptele casei, cu puşca în poală.

În nopţi ca acelea, în care moartea ne dădea târcoale în toate formele ei misterioase, mă gândeam la bebeluşul de numai un an şi jumătate care zăcea sub mormanul de pietre de pe insula Hardscrabble. Nu mă gândeam adesea, dar în noaptea aceea am făcut-o.

— I-a omorât? întreabă Morgan.

— Nu. Domnul Niemi ne-a spus că i-a văzut traversând înot canalul Walker, după câteva zile. De-abia atunci a lăsat bunicul tău garda jos. Devenise foarte protector, verificând la intervale scurte pe unde eram şi asigurându-se că ne întorceam acasă, după ce mergeam cu *Sweet Pea* pe alte insule să pescuim, să culegem fructe de pădure sau să punem capcane. Asta mă bucura şi mă enerva în aceeaşi măsură. Am fost surprinsă, la începutul lui decembrie, când s-a urcat la bordul lui *The Red Fox* şi a plecat spre Port Arthur.

— Dumneavoastră n-aţi plecat? Aţi rămas pe insulă peste iarnă?

— Nu aveam *unde* să plecăm. Şi dac-am fi avut, mă îndoiesc că mama ar fi acceptat să plece. Şi ne-am descurcat, deşi era prea multă linişte, fără tata care să ne citească seara din ziar, să cânte cu vocea lui profundă odată cu melodiile ce se auzeau la radio şi să râdă cu poftă. Lăsase în mine un hău mai adânc decât Lacul. De Crăciun, am tăiat un pom şi l-am împodobit cu funde împletite din aţă şi cu ghirlande din floricele de porumb. Am copt pâine îndulcită cu miere şi am ascultat concertele transmise la radio. Când a dat îngheţul, la sfârşitul lui februarie, am mers pe jos, cu tălpicii de zăpadă, până pe Silver Islet, să luăm proviziile pe care ni le lăsase familia Richardson. Atunci l-am văzut pe Arnie. Nu ne mai prea întâlniserăm în perioada care trecuse de la incidentul din cimitir. Mergea la şcoală în Kingston[97]. Am trecut pe la el pentru o ceaşcă de cacao, dar acolo era o atmosferă stânjenitoare, discuţiile erau forţate şi nu mai aveau familiaritatea din copilărie.

— Şi n-aţi mai aflat cine era îngropat pe insula Hardscrabble?

— Nu. Tata murise, Charlie era plecat la război. Iar de la mama n-am aflat nimic. Când mi-am făcut curaj, am întrebat-o despre asta, într-o noapte furtunoasă în care şuieratul vântului aducea cu urletul unei haite de lupi, iar noi stăteam înfofolite şi tricotam. Mi-a răspuns pur şi simplu: „Ar fi fost mai bine ca unele morminte să rămână neînsemnate”.

— Asta speraţi să găsiţi în jurnalele tatălui dumneavoastră.

Presupun că asta sperasem. Ştiu că e vorba despre un copil, un copil care are numele meu şi aceeaşi dată de naştere, mort şi îngropat. Nu sunt eu, chiar dacă uneori mi se pare că-s o fantomă ce pluteşte alături de Emily prin viaţă. Noi două eram ca un întreg. Elizabeth şi Emily. Emily şi Elizabeth. Existenţa acelei cruci din lemn şi a grămezii de pietre nu poate schimba asta. Dar acum, când n-o mai am pe Emily în partea cealaltă de pat şi când încerc să-mi dau seama cum este să fiu doar Elizabeth, mă bântuie din nou.

— Acum nu prea mai contează, răspund.

— Nu-i aşa? întreabă fata.

Simt iar dorul în tonul vocii ei. Încearcă să pară indiferentă, dar vocea o trădează.

[97] Oraş din estul provinciei canadiene Ontario (n.tr.).

— Nu vi se pare că, dacă-ţi cunoşti trecutul, acesta te poate face să-ţi percepi diferit prezentul? Şi viitorul?

Nu mai vorbeşte despre mine.

— Bunicului tău i-a fost greu să se ţină departe.

38.

Elizabeth

Într-o zi senină de la începutul lunii martie, ieşisem afară şi verificam capcanele, fiind încălţată cu tălpicii de zăpadă. Proviziile de carne ni se împuţinaseră, aşa că pusesem capcane pe cărările bătătorite de reni, din jurul insulei. Căldura soarelui se făcea simţită, dar cu toate astea aerul era cumplit de rece. Aşadar, făceam opriri dese, mişcând din braţe ca să nu-mi îngheţe degetele. Insulele din depărtare, Trowbridge şi Pie, dar şi Uriaşul Adormit păreau nişte coline indigo, dincolo de orizont, dincolo de întinderea albastră cu pete albe a Lacului.

Am zărit o siluetă neagră între insula Porphyry şi insulele de dincolo de Silver Islet. La început, am crezut că era un elan. Dar nu se mişca precum un elan. Elanii începuseră să vină în zonă după ce populaţia de reni scăzuse. Se foloseau de punţile ce se formaseră între insule pe timpul iernii, traversându-le ca să caute hrană în locuri noi. Dar silueta neagră nu avea mersul acela întins al unui elan cu picioare lungi. M-am întors la far, arătându-i mamei silueta ce se apropia. A bâiguit ceva şi a pus ceainicul pe foc. Am urcat în turn şi am urmărit scena de-acolo. Încet-încet, reuşisem să disting silueta unui bărbat care purta în picioare tălpici pentru zăpadă şi trăgea după el un jgheab[98]. După ce soarele, ca o minge de foc portocalie, a dispărut peste Thunder Bay, bunicul tău şi-a desfăcut tălpicii de zăpadă.

Mama aprinsese focul în casa ajutorului de paznic. Nu observasem fumul ieşind pe horn. Îmi petrecusem după-amiaza în interiorul farului. Dar în camera principală nu mai era frig, iar pe aragaz fierbea o oală cu supă de fasole. Mama ştiuse de întoarcerea lui.

[98] Nativii canadieni foloseau adesea jgheabul înclinat, pentru a transporta diverse materiale (n.tr.).

David mi-a adus cu el o ofrandă de pace – cărţi. Citisem şi răscitisem volumele de pe rafturile noastre de atâtea ori, c-aş fi putut recita pe dinafară fragmente din ele. Mi-a fost greu să-mi ascund recunoştinţa. Dar am făcut-o. Am luat cărţile şi le-am aranjat pe poliţa de lângă biroul tatei, nepăsătoare, mascând încântarea cu vreo câteva cuvinte de mulţumire. Nu voiam să las să se vadă că-n nopţile ce urmau aveam să ard kerosen preţios, devorând cuvintele magice ale cărţilor.

Şi lui Emily i-a adus ceva; tuburi de acuarele, hârtie şi o colecţie de pensule din păr de cal. I-a arătat răbdător cum să folosească acuarelele, amestecându-le, ca să creeze noi nuanţe, peste care a pus apă şi pe care le-a aşternut pe hârtie. Apoi s-a dat deoparte, urmărind-o pe Emily cum făcea hârtia să prindă viaţă şi culorile să cânte şi să danseze cu ajutorul pensulei. Acelea au fost primele ei picturi.

Îi eram recunoscătoare pentru asta. I-am spus-o, pe când ieşea din camera noastră de zi, călduroasă, pornind prin beznă spre locuinţa lui, unde, în noaptea aceea răcoroasă, soba pocnea din toţi rărunchii.

S-a oprit, privind cerul acoperit de vâlvătaia verde a aurorei boreale şi mi-a spus din nou:

— Chiar e foarte talentată.

Eu am intrat în cabana noastră şi am închis uşa, lăsându-l singur în beznă.

În seri precum acelea era prea frig ca să ne mai cânte la vioară. Îmi imaginez că, în casa lui din lemn, aşezată în bătaia curentului, n-avea de ales decât să se învelească bine cu păturile şi să stea cu picioarele lipite de grătarul sobei. Deşi focul era aprins, soba încălzea doar dacă stăteai aproape de ea. În schimb, a început să cânte la vioară în serile petrecute cu noi, ce se înmulţeau pe măsură ce zilele treceau.

Cânta pentru Emily. Iar când bătea din picior, în timp ce arcuşul îi dansa pe corzi, Emily ţinea ritmul bătând din palme. Nu mă puteam abţine să zâmbesc. Iar David nu avea cum să nu observe.

Şi atunci mă întrebam dacă nu cumva cânta şi pentru mine.

* * *

În iunie, Lacul e rece, dar aerul înmagazinează căldura soarelui. E cea mai ceţoasă lună din an. Aşa că zilnic duceam la bun sfârşit ritualul lustruirii lentilei. În fiecare noapte, lumina

albă a farului strălucea, străpungând întunericul ce se întindea peste tot. Şi, deşi scopul său era acela de a anunţa navele în trecere unde ne aflam, în mod automat acesta atrăgea şi numeroase insecte ce zburau hipnotizate, unele dintre ele fiind mari cât mâna mea. Pe Emily au inspirat-o siluetele lor – o parte din insecte rămăseseră lipite de sticlă, altele căzuseră grămadă, moarte, pe poliţele şi scândurile din galerie. Urca odată cu mine, cu creionul şi foaia de hârtie în mână, şi stătea lângă găleata şi cârpa mea de curăţat şi desena în timp ce eu ştergeam pe jos. Din locul în care stăteam, se putea observa, în partea cealaltă, sub cerul cenuşiu, un promontoriu de înălţime redusă de pe Isle Royale. Spre vest se vedea un vapor cu aburi ce trecea de Thunder Cape[99] şi se îndrepta spre canalul de transport lacustru din partea inferioară a Lacului, dincolo de Black Bay. I-am notat poziţia, ca să-i urmăresc traseul şi să pot consemna în jurnalul nostru numele şi momentul în care trecea pe lângă far, atunci când avea să se apropie de marginea insulei.

După patruzeci de minute am mai verificat o dată, dar n-am mai văzut nava. Tot ce vedeam era Lacul cenuşiu, calm şi liniştit, unduindu-se leneş în dreptul stâncilor de pe margine şi, în depărtare, platoul înalt de pe insula Pie. În afară de asta era doar întinderea de apă, ternă şi cenuşie. Am rămas cu cârpa în mână, cât timp procesam ce vedeam. Undeva se formase un pâlc des de ceaţă, întunecat, ce se lăsase deasupra Lacului. Nava se afla chiar în mijlocul ceţii.

Cârpa mi-a căzut din mână. Am coborât din turn, strigând la mama şi la David, ca să-i anunţ că trebuia pornit semnalul de ceaţă.

Staţia de ceaţă de pe insula Porphyry era la doar câţiva paşi de locuinţa noastră şi de far. Două motoare cu aburi, alimentate cu cărbuni, de şase cai-putere, puneau în funcţiune compresoarele ce produceau aer pentru semnal. Le porneam doar atunci când paznicul sau ajutorul nu mai putea vedea insula Passage sau farul Trowbridge. Staţia noastră avea un sunet special – un semnal sonor lung, ce dura două secunde şi jumătate şi se repeta la fiecare minut. Un fluierat puternic, profund şi răsunător, ce se încheia cu un sunet scurt, distinctiv, la fiecare semnal descrescător în intensitate. Navele ne recunoşteau.

[99] Insulă din provincia canadiană Ontario, pe Lacul Superior (n.tr.).

Eu şi David ne-am întâlnit la uşa clădirii şi ne-am apucat repede de treabă.

Mama începuse să-mi transfere, încet-încet, responsabilităţile legate de far. Eram la fel de bine pregătită ca ea, iar starea ei de sănătate se înrăutăţise din cauza evenimentelor din ultimul an. Trupul ei mărunt devenise cocârjat şi îşi târâia picioarele, mascându-şi cu grijă durerea. Mişcările-i erau greoaie, dar voinţa îi era de neclintit. Îşi păstrase agerimea. Mâinile nu i se opreau din meşterit. Era la fel de strictă când venea vorba de ordine, rutină şi curăţenie şi la fel de zgârcită în laude şi gesturi de afecţiune.

Apăruse pe veranda din faţa casei, ducând mâna la frunte, apărându-se de soarele inexistent, încercând să-şi dea seama în ce consta pericolul ce se apropia. Pâlcul de ceaţă înainta încet, pe deasupra apei. Până ca eu şi David să apucăm să pornim motorul şi până când nivelul de presiune al aburilor a fost unul constant, ceaţa învăluise deja insulele periferice şi misterioasa lume a Lacului Superior. A clătinat din cap în semn de aprobare şi apoi a intrat în casă, pentru a nota ora în jurnal.

Am urcat în turn şi am privit din nou peste Lac. Vedeam cargobotul. Era la opt kilometri distanţă. Se îndrepta spre est, către canalele de transport maritim, scoţând aburi. Doar macaralele şi partea superioară a coşului navei se puteau distinge dincolo de norul jos ce se întindea pe o distanţă de kilometri întregi, în toate direcţiile. Părea că suprafaţa Lacului crescuse, creând noi insule şi canale acolo unde înainte nu existau.

Cum avea să se lase întunericul, David a aprins lampa atunci când a intrat în tura de noapte, ajustând grilele de protecţie ale celor patru arzătoare până când flăcările începuseră să strălucească, atingând un nivel constant. A întors mecanismele şi a pus în mişcare greutăţile şi scripeţii care întorceau reflectoarele, creând iluzia că lumina farului pornea şi se stingea.

M-am trezit la miezul nopţii. Era linişte. Deasupra mea, rotiţele se învârteau în continuare, dar nu mai auzeam semnalul. Mi-am luat repede hainele pe mine şi m-am dus afară, aşteptându-mă să văd lumina stelelor şi luna luminând suprafaţa apei.

David lucra deja de zor la diafon. Era la bustul gol, întins pe

podea. Se întinsese în spatele boilerului, chinuindu-se să lucreze cu un volant. Erau scule şi piese împrăştiate peste tot în jurul lui, şi-l auzeam cum înjură motorul. Accentul lui puternic şi pronunţat se făcea simţit din plin.

— Cât timp n-a mers? am întrebat.

A tresărit, dând cu capul de boiler, pe când încerca să iasă de sub maşinărie.

— Doamne, Lizzie! M-ai speriat de era să mor.

S-a şters pe frunte cu o cârpă unsuroasă, care a lăsat o dâră neagră.

— Nu mai mult de douăzeci de minute. S-a spart volantul, încerc s-ajung la şurub, să văd dacă reuşesc să încropesc ceva.

Apoi s-a băgat din nou sub maşinărie.

Am îngenuncheat lângă el, privind în sus, spre motor. Deşi mă descurcam decent, abilităţile mele tehnice nu se puteau compara cu ale lui.

— Ceaţa e foarte deasă, a spus el. N-avem de ales. Trebuie să pornim manual semnalul.

Am scos împreună echipamentul învechit şi l-am instalat afară, pe ţărmul stâncos. Într-o ladă din lemn, pus la păstrare, se afla cornul unei nave vechi ce nu mai fusese folosit, cel mai probabil, de zeci de ani. Am verificat compresoarele din piele, să nu fie crăpate, rugându-mă ca rulmenţii din alamă să nu se fi corodat, apoi am tras de pârghie. S-a dovedit a fi un substitut jalnic. Scotea un ţignal ciudat, ca un scheunat strident, o imitaţie palidă a sunetului plin pe care îl scotea diafonul. Dar trebuia să ne mulţumim cu el. Avea să se facă auzit pe o rază de un kilometru şi jumătate, sau chiar mai mult, dincolo de marginea stâncoasă a insulei, pentru a comunica: „Suntem aici!”

— Intru eu în prima tură, m-am oferit.

M-am aşezat pe ţărm, lângă corn, am notat ora şi am încercat să păstrez un ritm anume pentru emiterea semnalului, reglat în funcţie de manivela de alamă, pe care-o roteam, şi de sunetul ce ieşea din corn, făcându-se auzit în noaptea ceţoasă. Am fost nevoită să-mi imaginez insulele din jurul meu, bancurile de nisip, stâncile şi canalele. Navele. Ştiam că sunt pe acolo pe undeva, atente în permanenţă. Fantome ce treceau plutind pe lângă mine. Aşa că le-am chemat şi am aşteptat să răspundă.

Zorii începuseră să se ivească în dreptul orizontului ce nu se

distingea, iar afară s-a luminat puţin, înainte de apariţia soarelui. În vreme ce păsările din jur se trezeau şi ciripeau pentru a-şi încălzi glasurile, am auzit un ecou al sunetului cornului.

Când nu dădeam semnalul, ascultam atent, făcând abstracţie de murmurul Lacului, de sporovăielile păsărilor şi de sunetul broaştelor, prin mlaştină.

S-a auzit din nou. Nu îmi dădeam seama în ce direcţie se îndreaptă, dar tiparul sonor era clar. Trei sunete scurte, trei lungi, trei scurte. Semnalul era inconfundabil. Vasul avea probleme.

Am învârtit manivela, răspunzând cu cornul nostru, în două rânduri, ascultând atent pentru a auzi răspunsul, ca să aproximez cât mai bine poziţia navei. Imediat ce-am transmis al treilea semnal sonor, m-am dus în fugă la uşa lui David şi am bătut cu putere, ca să-l trezesc, şi-apoi m-am îndreptat spre camera mamei. Totul a durat mai puţin de un minut, după care m-am întors la corn. N-am ratat niciun semnal.

Mama şi David au apărut, prezenţa fiindu-le semnalată de lumina slabă, gălbuie, a lămpilor cu kerosen. Stăteau pe marginea stâncoasă a insulei, privind spre perdeaua ceţoasă de nori ce acoperea raza farului, şi se chinuiau să detecteze semnalul de ajutor venit din partea vasului înconjurat de ceaţă.

— A deviat de la traseu, a spus mama. Şi mi se pare că nu-i departe de bancul de nisip.

— Pot să ies eu în larg, cu *Sweet Pea*, a răspuns David. Să văd dacă reuşesc să ajut cu ceva. Poate că a ajuns aproape de stânci.

— O să meargă şi Elizabeth. O să fie nevoie de amândoi ca să găsiţi drumul înapoi.

Cunoşteam apele din jurul insulei mai bine ca oricine, iar David se descurca mai bine decât mine cu bărcile.

Mama s-a aşezat lângă corn.

— Ar fi bine să plecaţi.

Împreună cu David am lansat *Sweet Pea* la apă, repede. Apa era liniştită, o întindere ştearsă, uleioasă, ce reflecta slab lumina lămpii. Motoraşul Johnson a pornit, făcând zgomot, şi am înaintat încet pe Lac. Ne îndepărtam, având ţărmul la babord. Stăteam la proră, iar lampa ce era deasupra capetelor noastre lumina câte o porţiune mică de lac, prin care să ne facem loc.

Vedeam lumina şi auzeam sunetul constant al semnalului manual acţionat de mama. Ne-am ghidat după el. David urmărea încontinuu o busolă pe care o ţinea în mână, chiar şi atunci când ne apropiam de uscat şi încercam să ne dăm seama pe unde suntem. Am ocolit ţărmul insulei Porphyry, apropiindu-ne de partea de est, evitând cu grijă stâncile care stăteau parcă la pândă, dedesubt, ca nişte făpturi alunecoase ce de-abia se întrezăreau la suprafaţa apei. Insula Dreadnaught se afla la doar opt sute de metri de ţărm. Era o insulă mică, un fel de stâncă mai mare, cu doar câţiva copaci pricăjiţi. După ce-am aruncat o ultimă privire plajei negre de pe insula Porphyry, ne-am îndepărtat de ţărm, iar ceaţa ne-a învăluit rapid.

La jumătatea drumului, David a oprit motorul. Ne legănam prin întuneric şi ceaţă, mijind ochii şi chinuindu-ne să auzim semnalele vasului care avea nevoie de ajutor. O auzeam pe mama dând semnalul cu precizie. În rest, nimic. Niciun alt semnal. Niciun motor. Deşi ştiam că turbina cu aburi putea propulsa cargobotul fără prea mult zgomot, m-am întrebat dacă nu cumva fusese totuşi un vas-fantomă. Dar nu, şi mama, şi David o auziseră. David a început să vâslească şi ne-am furişat încet, cu grijă, pe Lac. Am observat schimbarea ce se produsese la suprafaţa apei; valurile, la început abia perceptibile, au devenit mai mari şi am ştiut că ne aflam în apropierea insulei şi că era apa ce se retrăgea dinspre ţărm.

— Insula Dreadnaught e dincolo de raza noastră.

Am arătat spre o stâncă goală.

Am început să plutim. Vâslele intrau şi ieşeau din apa ce să se lovea uşor de coca bărcuţei *Sweet Pea.* Se auzeau voci – le puteam distinge, dar nu le puteam localiza. Veneau în acelaşi timp din faţa şi din spatele nostru. Pluteau ca nişte zâne. Împreună cu David, am pornit în direcţia din care veneau, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Vâslele loveau uşor suprafaţa apei.

Am strigat, folosindu-mi vocea pe post de semnal, ce străbătea apa, asemenea luminii farului, asemenea cornului, dar nu m-au auzit. Atunci când i-am auzit, în sfârşit, motoarele, cu vibraţiile lor profunde, ca nişte pulsaţii abia perceptibile, ce treceau prin apă, urcau la bordul bărcuţei noastre şi se opreau în stomacul meu, mi-am dat seama că era aproape. Prea aproape.

Şi-a făcut apariţia din ceaţă, la mai puţin de douăzeci şi şapte de metri distanţă, ca o nălucă imensă, cenuşie, asemenea stâncilor Uriaşului Adormit, înaintând orbeşte spre *Sweet Pea.*

Eram ca un dop mic ce se legăna pe suprafaţa acoperită de apă, mult sub nivelul punţii vasului, nevăzuţi şi chiar în calea lui.

— David! am ţipat eu.

Era deja la pupă, se chinuia să pornească motorul extern. A tras de sfoară; motorul a dat câteva rateuri, fără să pornească, o dată, de două ori, pentru ca mai apoi să-şi revină şi să scoată un zgomot puternic. Eram ghemuită pe fundul micuţei *Sweet Pea.* Pe lângă barca noastră, cargobotul cu coca de oţel era uriaş. În timp ce David abătea barca din calea lui, puteam simţi mirosul de motorină ce venea dinspre motoarele navei şi auzeam apa cum se revărsa cu zgomot de pe prora acesteia.

— Ei cred că-s pe culoarele de transport maritim. Au crezut că semnalul dinspre insula Porphyry vine de la o altă navă.

David ţipa, încercând să se facă auzit, peste zgomotul motorului.

— Trebuie să găsim o cale prin care să le transmitem un semnal.

Am căutat pe fundul bărcii. Erau puţine lucruri ce ne-ar fi putut fi de folos – lanterna, nişte frânghie, un colac de salvare, o canistră de combustibil, vâslele. Nu aveam pistoale de semnalizare. Singurul corn portabil era cel de pe insula Porphyry şi transmitea semnale de acolo, iar diafonul mare zăcea tăcut, inutil.

David s-a aplecat în faţă, spre locul unde stăteam, a întins o mână ca să mă apuce, în timp ce cu mâna cealaltă încă ţinea motorul.

— Ai curaj, Lizzie?

L-am privit. Ochii-i erau strălucitori, jucăuşi, păru-i era vâlvoi. Dacă nu făceam ceva, cargobotul avea să ajungă la stânci în câteva minute. Inima începuse deja să-mi bată puternic, simţurile mi se ascuţiseră. Să-l ia naiba! Am încuviinţat.

— Vino-aici! Preia tu controlul!

M-am strecurat la pupă şi am pus mâna pe accelerator.

— Opreşte alături, cât de aproape poţi. Menţine-o stabilă.

— Ce vrei să faci?

David a îngenuncheat pe fundul bărcii şi a luat lampa.

— Să le trimit un mesaj.

Am navigat în paralel cu vasul. Coca lui masivă avea o înălţime de câţiva metri, iar eu mă străduiam să menţin *Sweet Pea* stabilă, pe valul ce venea dinspre proră. Eram ca un ţânţar minuscul ce irita un uriaş cu bâzâitul lui.

— Uşor... Uşor!

David s-a aplecat peste babord, iar *Sweet Pea* a protestat, înclinându-se sub greutatea lui. M-am îndepărtat de coca vasului, virând prea brusc şi izbindu-l pe David de parapeţi. Abia l-am auzit înjurând.

— Haide, Lizzie, o să reuşeşti. Uşurel.

Din nou m-am apropiat, trecând cu *Sweet Pea* în unghi drept pe lângă vas, destul de aproape încât să fiu vizibilă de pe punte, dar prea departe ca să mă vadă cei de pe pod.

David avea lampa într-o mână, iar cu mâna cealaltă ţinea vâsla, în sus. A îndreptat raza slabă de lumină către timonerie, folosindu-se de vâslă, pentru a trece prin dreptul luminii. Scurt. Lung. Sclipiri. Puncte, linii. Litere. Cuvinte.

— Semnal Porphyry terminat.

A repetat mesajul. Nu am mai putut menţine barca în echilibru ca să îl repete şi a treia oară şi ne-am îndepărtat de ţărm, după ce reuşisem să transmitem doar cuvântul „Porphyry”. David stătea pe fundul bărcii, cu răsuflarea tăiată, din cauza efortului.

— Sunt şanse mici să fi văzut semnalul, a spus el gâfâind. Am oprit motorul şi am urmărit vasul de 80 de metri lungime trecând prin dreptul nostru şi apropiindu-se de stânci. Nu mai puteam face nimic.

Fără a da vreun semnal, nava şi-a schimbat traseul. O lumină s-a îndreptat în jos, scrutând suprafaţa apei.

— David! David, uite!

Lumina sclipea intermitent. Linii, puncte.

— Să fiu al naibii!

David a luat din nou lampa. Linii, puncte.

Nava şi-a schimbat din nou traseul. Am rămas pe loc, văzând pupa cum trecea prin perdeaua de ceaţă şi apoi a dispărut. Sunetul sacadat al motoarelor abia se mai auzea, iar vasul înainta anevoie pe suprafaţa întinsă a Lacului.

Am început să râdem, amândoi, uşuraţi şi fericiţi, prăbuşindu-ne pe fundul micuţei *Sweet Pea.*

Eu l-am sărutat prima. Am fost mai surprinsă decât el. Ştiuse

de mult timp c-aşa stăteau lucrurile.

39.

Morgan

— Îl iubeaţi.

Îmi duc genunchii la piept. Când mă gândesc la el, la ea, parc-ar fi vorba despre alţi oameni. S-au iubit. Cu secole în urmă.

— Da, îl iubeam, răspunde. Nu am încetat niciodată să-l iubesc. Şi totuşi, îmi doresc să nu-l fi iubit. Dacă nu l-aş fi iubit, aş fi putut s-o salvez pe Emily, s-o protejez.

Mă gândesc cum ar fi să am o soră, pe cineva ca Emily, şi nu-mi pot imagina. Mă gândesc şi la el, la Derrick. Mă întreb ce simt pentru el. Şi dacă asta e iubire. Mi-aş dori să fie.

— Dragostea nu e oarbă, cum se spune, Morgan. Ci ne orbeşte. E o hoaţă.

Mi se par nişte cuvinte foarte dure.

— Cum puteţi regreta că aţi iubit? întreb pe un ton mai moale decât aş fi vrut.

Şi asta din cauza emoţiilor. Mă influenţează.

— E mai bine să iubeşti şi să pierzi persoana iubită decât să nu iubeşti deloc.

— Prin cuvintele lui Tennyson[100], ai dat glas naivităţii de om tânăr.

Voiam s-o întreb ce vrea să zică prin asta, când îmi puse ea o întrebare, care mă surprinse:

— Spune-mi despre bunica ta.

Îmi amintesc de perioada când eram împreună, de zilele fericite petrecute când eram doar noi doi. Rareori îmi vorbea de mama şi cu atât mai puţin de bunica.

— A... ea... nu ştiu. N-a prea vorbit despre ea.

— Nu trebuie să mă menajezi, Morgan. Nu sunt proastă. Viaţa merge mai departe.

— Pe bune, domnişoară Livingstone, tot ce ştiu e că şi eu, şi mama semănăm cu ea. Spunea că ne asemănăm foarte mult.

[100] Alfred Lord Tennyson (1809-1892), poet englez, personalitate importantă a literaturii epocii victoriene (n.tr.).

Eu...

Nu ştiu ce să-i spun. Nici măcar poze n-am. N-am decât vioara şi desenele, desenele lui Emily. În schimb, îi pun eu o întrebare:

— Ce s-a întâmplat între dumneavoastră şi bunicul meu?

40.

Elizabeth

Oftez, cuprinsă de tristeţe. Văd şi-acum ochii strălucitori ai lui David, în contrast cu faţa arsă de soare. Simt moliciunea buzelor lui pe ale mele şi gustul de căpşuni sălbatice, proaspăt culese. Îi simt mâinile, aspre, dar blânde, urmărind conturul şoldurilor, al taliei, al sânilor, în timp ce stăteam întinşi, goi, pe un pat de muşchi, înconjuraţi de copaci ce păreau nişte străjeri care se înălţau spre cerul albastru.

— S-a întâmplat la sfârşitul verii aceleia.

* * *

Când ne-am întors pe Porphyry, am fost surprinsă să văd că mama intrase în casă şi pusese cafea la fiert. Nu se mai ocupa de transmiterea semnalului; Emily făcea asta. Ceaţa plutea încă deasupra apei, iar soarele care răsărea şi care încerca cu disperare să-şi trimită razele spre pământ îi dăduse o nuanţă portocalie. Emily, care nu reuşise niciodată să îndeplinească vreo sarcină la far, rămăsese să se ocupe de semnal, ghidându-ne înapoi spre ea. Când eu şi bunicul tău ne-am apropiat, s-a ridicat în picioare. Ca de obicei, expresia feţei ei era greu de descifrat. Ne privea când pe unul, când pe celălalt şi, dându-mi seama că ştia, mi-am plecat prima privirea. Mă simţeam de parcă aş fi trădat-o. Dar s-a îndreptat spre mine şi m-a atins pe faţă. Parcă mi-ar fi mulţumit. Nu-mi dădeam seama de ce-ar fi fost recunoscătoare.

Ceaţa a dispărut ceva mai târziu, atunci când soarele a strălucit suficient de puternic încât să o îndepărteze; apoi s-a pornit şi vântul, care-a alungat bruma de ceaţă rămasă deasupra valurilor. Câteva săptămâni mai târziu, *The Red Fox* a venit cu veşti despre vasul *Palisade* şi noaptea cumplită pe care-o petrecuse plutind prin ceaţa din jurul insulei Royale. Paznicii

farului de pe insula Porphyry erau lăudaţi pentru felul prompt în care reacţionaseră, aşa încât vasul să nu se ciocnească de stânci după ce se rătăcise şi se îndepărtase cu mult de canalul de transport maritim. Umblau vorbe că oamenii de pe punte ar fi băut, iar secundul adormise, dar erau doar zvonuri.

The Red Fox ne-a adus şi veşti de la Charlie. Fusese trimis în Marea Britanie, dar urma să fie detaşat în altă parte. Nu preciza unde sau când. Ne transmitea toată dragostea lui, îi mulţumea mamei pentru pachetul pe care i-l trimisese de Crăciun şi promitea că avea să omoare o grămadă de nemţi, pentru noi toţi. Nu ştiu dacă realiza că marea temere a mamei era ca nemţii aceia să nu-i omoare încă un fiu.

Deşi războiul părea atât de departe, se insinua adesea în preajma insulei noastre singuratice. La început au fost câteva corvete, după care au venit detectoarele de mine; *Middlesex*, *Rockcliffey Oshawa.* Le-am văzut trecând, cu ajutorul binoclului pe care de regulă îl ţineam în cui, în turnul farului. Pe coca vaselor puteai citi numerele de identificare, scrise cu cifre şi litere mari, îngroşate. Navele erau lăsate la apă în timpul festivităţilor ce aveau loc la şantierul naval din Port Arthur, după care apele Lacului le purtau să lupte pe mări străine. Pe deasupra valurilor le-am transmis rugăminţile mele, de-a purta cu ele măcar o picătură din apa Lacului Superior, care să-i amintească lui Charlie de casă şi să-l aducă din nou printre noi.

Mama petrecea din ce în ce mai mult timp în scaunul ei. Spatele i era încovoiat şi o durea. Mă trimitea să culeg tulpinile ghioagei-diavolului, planta cu frunze mari din cimitirul indian, şi i le aduceam, evitând cu grijă spinii mari ce protejau rădăcinile vindecătoare. Decojea scoarţa exterioară şi zdrobea interiorul plin de pulpă, preparând o pastă cu care mă punea s-o ung pe spate. Bea ceai din lăstari fragezi de plop, iar în nopţile reci, încălzeam pe sobă pietre şi le înveleam în vată, apoi i le puneam sub aşternuturi, ca să-i ţină de cald. Am sfătuit-o să meargă în oraş, s-o vadă doctorii din Port Arthur, dar a refuzat cu încăpăţânare, cum a refuzat să-i informeze şi pe cei de la Departamentul de Transporturi că starea ei de sănătate se deteriorase atât de tare, încât nu-şi mai putea duce îndatoririle la bun sfârşit. În schimb, m-a lăsat pe mine să preiau cea mai mare parte din responsabilităţi. Trăgeam de timp aşteptând întoarcerea lui Charlie, lucru care mie îmi convenea. Când avea

să vină acasă, eu şi Emily am fi rămas pe insulă şi redeveneam o familie.

Apoi mai era David.

M-am înşelat închipuindu-mi că mama nu ştia. Presupun că făcea parte din planurile ei de viitor. Nu spunea nimic şi nu punea întrebări, dar urmărea cum se înfiripă dragostea noastră, fragilă şi tandră, ca primii muguri de primăvară ai liliacului.

La început, n-am vrut să las sentimentele să se dezvolte. David era deodată un alt om, surprinzător, care mă bulversa şi îmi stârnea sentimente contradictorii. El era răbdător cu mine. Am continuat să ne ocupăm de far. Episodul când ne sărutaserăm pe furiş se făcea simţit, ca o prezenţă mută, atunci când zugrăveam clădirile, transportam kerosen sau reparam semnalul de ceaţă. Iar serile petrecute în casa noastră au redevenit minunate, presărate de râsete şi muzică. Eram fericită cum nu mai fusesem de când murise tata.

David era bun şi blând cu Emily şi ştiam că ea avea încredere în el, poate chiar îl iubea, aşa cum îl iubea şi pe Charlie. Şi pe tata. Îi transmitea asta strecurându-i picturi pe sub uşă; singura ei formă de exprimare. Erau puţini oamenii în preajma cărora Emily se simţea cu adevărat în largul ei. David o înţelegea. Ea îl accepta. Şi din cauza asta, era din ce în ce mai greu să nu-mi las inima să zburde în voie atunci când David îmi zâmbea sau să nu simt furnicături pe piele când mâinile ni se atingeau involuntar.

Într-o dimineaţă, spre sfârşitul verii, am urcat în turnul farului, cu o cârpă în mână, ca să lustruiesc lentila. Era devreme, soarele nu se afla încă la orizont şi am privit preţ de-o clipă lumea care se trezea la viaţă. Sufla o briză uşoară şi, întorcându-mi faţa în direcţia ei, am închis ochii. Nu-l auzisem venind, dar i-am simţit prezenţa. Stătea lângă mine, iar eu ţineam ochii închişi, simţind vântul, aerul rece dinspre Lac, căldura trupului său aproape de al meu.

— Te-ai gândit vreodată la mai mult? a şoptit el, de parcă, dac-ar fi vorbit cu voce tare, ar fi rupt vreo vrajă.

Mă gândeam la insulă, singura casă pe care-o avusesem vreodată. Mă gândeam la munca de la far, la mama şi la Charlie, la micuţa Elizabeth îngropată pe insula Hardscrabble. Mă gândeam la grădini, la găini şi la schimbarea anotimpurilor. Dar cel mai adesea mă gândeam la Emily.

— Nu m-am gândit niciodată, i-am răspuns.

Era adevărat.

Simţeam căldura soarelui. Se ridicase la orizont, trimiţând raze calde şi portocalii, ca nişte degete ce mă mângâiau pe obraji. Nu mă gândisem la mai mult.

Am deschis ochii şi m-am întors spre el. În clipa aceea, am trăit cât pentru o viaţă, fiind o singură suflare, având alături Lacul, vântul şi soarele ce ne-aduseseră împreună şi nu mai exista nimic pe lume în afara noastră.

— Elizabeth!

Ne-am îndepărtat, atunci când pe scări s-a făcut auzită vocea mamei, strigându-mă. Vraja s-a rupt, dar magia încă plutea în aer atunci când David mi-a luat cârpa din mână şi a început să cureţe uriaşa lentilă Fresnel a farului.

— Vin imediat, am răspuns.

Înainte să cobor, m-am oprit şi m-am întors spre David, care era scăldat în lumina zorilor.

— Nu mă gândisem niciodată la mai mult, am spus, dar acum mă gândesc.

Pe perioada verii, am continuat să primim vizitatori, din apropiere, de pe Silver Islet, dar şi din Port Arthur şi Fort William. Ocazional, veneau şi iahturi care călătoreau pe Marile Lacuri, tocmai din Chicago. Emily nu mai pleca des, iar dac-o făcea, nu mergea departe. Evita barcagiii care acostau în golf sau amarau pe docul din lemn, iar tinerii care veneau în excursii de-o zi, pentru picnic, erau ei cei care-o evitau. Deşi noaptea din cimitir se pierduse printre amintiri, încă mai circulau poveşti despre femeia care se ocupa de farul de pe insula Porphyry şi fiica ei ciudată, care nu vorbea, dar rătăcea prin pădure ca o fantomă, fermecând animalele.

Îmi convenea faptul că Emily era astfel şi n-avea nevoie de nimic în afara creioanelor, foilor şi acuarelelor. Poate că de-asta am simţit în acea zi că puteam să las garda jos şi să plec pe furiş, rupând legătura ce ne ţinea atât de strâns unite, ca să-mi potolesc inima tânără şi zburdalnică.

Nu plănuiserăm asta, dar am profitat imediat de ocazia de a pleca împreună. Mama săra peştele pe care David îl căpătase de la familia Niemi, drept răsplată pentru că-i ajutase o zi întreagă să ridice năvoadele. Emily stătea pe un scaun pliant din lemn, cu faţa spre plaja cu pietriş din apropierea ţărmului. Valurile nu erau mari, dar se îndreptau spre ţărm, după care dispăreau

clipocind printre stânci. Ştiam că rămâne acolo ore în şir, fascinată de urmele lăsate de apă pe pământul de culoare închisă, pete pe care soarele se străduia să le usuce. Eu şi David am pornit cu *Sweet Pea,* după ce mama ne ceruse să verificăm capcanele şi să aducem cartofi din grădina de pe Insula Prinţului Edward. El îşi luase puşca, sperând c-o să dea acolo peste nişte potârnichi tăvălindu-se în praf sau scurmând prin tufişuri.

Când ieşeam din port, am văzut un vas apropiindu-se dinspre vest şi am recunoscut barca familiei Richardson. Nu m-a surprins câtuşi de puţin; ştiam că proprietarii cabanelor de pe Silver Islet au obiceiul să vină în vizită în ultimele weekenduri de vară. În curând avea să înceapă şcoala, iar perioada de relaxare, în care-şi petrecuseră pe insulă concediile sau merseseră în excursii, avea să se încheie. Tinerii se întorceau la universităţile Queens[101], McGill[102] sau Universitatea din Toronto[103]. În timp ce David naviga cu *Sweet Pea* pe canalul Walker, i-am văzut intrând în port şi ocolind marginea insulei pentru a ajunge în locul în care tata săpase o grădină de rădăcinoase, cu mulţi ani în urmă. I-am făcut cu mâna lui Arnie. Verii lui, Everett şi Jake, îl însoţeau; veneau adesea în vizită înainte ca rutina toamnei să-şi intre în drepturi. Nu mai vorbisem cu ei de mulţi ani. Şi nici n-aveam de gând.

În grădina de pe marginea insulei creşteam o mulţime de legume – roşii, fasole, mazăre, dovleac –, dar solul era prea puţin adânc pentru altceva. Locul ar fi fost mult mai potrivit pentru a cultiva cartofi, sfeclă şi morcovi, dar faptul că era relativ izolat însemna şi că iepurii se puteau înfrupta după pofta inimii din plante. Pe când trăgeam *Sweet Pea* pe uscat, am zărit o potârniche, iar David a pornit în urmărirea ei, în timp ce eu verificam capcanele din apropierea grădinii. Nu se prinsese nimic.

Soarele dogorea, era surprinzător de cald pentru luna august. În timp ce munceam, săpând rândurile de cartofi, transpiraţia a început să mi se scurgă pe gât şi să-mi picure între sâni. Inspirată de Millie, începusem în urmă cu vreo câţiva ani să port pantaloni, pentru că mi se părea că mă mişc mult mai uşor, dar

[101] Queens University, una dintre cele mai prestigioase universităţi din Ontario, Canada, fondată în 1841 (n.tr.).

[102] Universitate fondată în 1821, în Montreal (n.tr.).

[103] Universitatea din Toronto a fost fondată în 1827 (n.tr.).

în ziua aceea am ales o fustă de bumbac, prin care vântul să sufle în voie. Am cules cu băgare de seamă, săpând fiecare movilă pentru a afâna pământul, apoi am băgat mâna şi am luat doi cartofi din fiecare cuib, lăsându-i pe ceilalţi să absoarbă în continuare apă de ploaie şi să-şi tragă substanţele hrănitoare din pământ, câteva săptămâni. Când am umplut coşul, mâinile-mi erau murdare de pământ, bluza mi se lipise de corp, iar faţa-mi era roşie, plină de dâre de murdărie şi transpiraţie. Priveam cu jind apa de un negru-albăstrui.

În căldura după-amiezii, am cedat ispitei sale, m-am dezbrăcat şi m-am lăsat prinsă în îmbrăţişarea răcoroasă a Lacului.

Încercam să-mi spun mai apoi că nu mă gândisem la David. Nu e adevărat. Mi-l închipuisem privindu-mă cum plutesc la orizont, cu părul negru vâlvoi, cu pielea palidă în contrast cu apa închisă la culoare. Mi-ar fi mai uşor să spun că făcusem abstracţie de el. Că nu am plănuit asta. Că nu asta am vrut. Dar altfel au stat lucrurile. Mă gândisem la el şi i-am simţit privirea aţintită asupra mea. Asta îmi dorisem.

Când am ieşit din apă, cu furnicături pe piele, cu dureri de oase şi tremurând de frig, stătea acolo, cu puşca pe umăr, ţinând în mână o potârniche, ce atârna cu capul în jos, cu aripile uşor desfăcute. Apa îmi picura din păr şi şiroia pe spate, întorcându-se în cele din urmă în lac, ca un mic afluent al unui izvor, în timpul primăverii.

A lăsat puşca jos, punând potârnichea lângă ea, mi-a luat bluza şi pantalonii şi mi i-a întins. L-am privit; ochii-i sclipeau de veselie, o veselie ce nu se citea încă pe buze, şi avea sprânceana încruntată a reproş. O mână am întins-o după haine, iar cealaltă mi-a rămas la piept, dar el s-a retras. M-am străduit din răsputeri să nu mă încrunt, am ieşit din apă, iar el s-a dat şi mai mult înapoi, având pe faţă un zâmbet larg. Am alergat spre el, încercând să-mi iau hainele, dar le strângea ferm în mână. M-a tras spre el până am ajuns în braţele sale. Simţeam căldura soarelui, iar apa nu se uscase încă pe piele. Am tremurat, însă nu de frig, şi simţeam mirosul înţepător al transpiraţiei, pe care-l emana, izul de praf de puşcă şi de tutun. Hainele mi-au căzut la pământ, uitate.

Am petrecut după-amiaza printre copaci, păsările cântătoare ţinându-ne serenade, am băut apă direct din Lac, am mâncat

zmeură coaptă târziu şi am aţipit sub cerul albastru pe care pluteau nori răzleţi. A fost prima oară când m-am simţit cu desăvârşire liberă.

Ne-am întors acasă la apusul soarelui. Am minţit-o pe mama, spunându-i că n-am reuşit să pornim motorul extern şi că David petrecuse toată după-amiaza dezasamblându-l şi asamblându-l.

— Unde-i Emily? am întrebat, lăsând sacul de cartofi pe podea şi îndreptându-mă spre trepte, ca să pornesc farul.

— N-am văzut-o de ore multe, mi-a răspuns ea. Dar sunt sigură că o să se întoarcă înainte să se-aprindă farul. Acum nu prea mai stă mult.

„Acum”, adică în acea perioadă, de când în serile noastre răsuna muzica şi în care am plecat cu David de pe insulă, cu *Sweet Pea*, pentru a salva cargobotul. Nu eram îngrijorată; lui Emily îi stătea în fire să dispară pentru o perioadă scurtă. Am tăiat fitilele lămpii şi am pus-o în funcţiune, aşa cum mai făcusem de atâtea ori.

Potârnichea a fost jumulită şi apoi prăjită, împreună cu puţină carne de porc sărată, şi servită cu cartofii proaspeţi, fierţi în coajă şi plini de unt. Iar Emily tot nu sosise. Începusem să mă neliniştesc. Luna, aproape plină, se iţea de după norii ce se plimbau pe cerul nopţii, răspândind suficientă lumină încât să găsesc calea spre casa ajutorului de paznic. David şi-a luat puşca şi am pornit împreună pe cărarea ce ducea spre port. Aveam cu mine o lampă, dar n-am aprins-o, bazându-mă pe lumina slabă de deasupra.

Mijeam ochii la fiecare umbră pe care o zăream, ciuleam urechile la fiecare sunet şi simţeam în acelaşi timp furie, frustrare şi îngrijorare. Emily cunoştea extrem de bine insula. Ştia fiecare plajă, fiecare cărare, fiecare mlaştină, aproape toţi copacii şi toate plantele. Deşi apa o fascina, nu înota niciodată. N-avea niciun rost să strig. Nu avea să-mi răspundă. Niciodată nu-mi răspundea.

În golf nu erau bărci ancorate sau legate de docul din port. Câţiva cărbuni roşietici scânteiau în groapa unde fusese făcut focul. O sticlă goală de whisky era sprijinită de un ciot de copac. Arnie şi verii lui trebuie să fi plecat în urmă cu doar câteva ore, întorcându-se spre Silver Islet, la aşternuturile lor călduroase, înainte de lăsarea întunericului. N-am văzut pe nimeni prin jur. Vântul făcea copacii să foşnească, parcă şoptind, şi să se

legene, şi am tresărit de câteva ori când am auzit vreascurile rupându-se, sub apăsarea unor paşi reali sau imaginari. De regulă nu reacţionam aşa. David a deschis hangarul pentru bărci, iar eu am aprins lampa şi i-am îndreptat lumina spre colţurile întunecate. Nu era nimeni.

Ne-am croit drum prin luminiş spre cărarea scurtă ce ducea pe plaja de vizavi de insula Dreadnaught. În timp ce ieşeam din pădure, pe ţărm, am văzut-o. Stătea ghemuită în rochia-i albă de bumbac şifonată, iar părul ei negru, atât de asemănător cu al meu, îi era desfăcut, liber. Zăcea pe pământ, cu luna deasupra ei, ca o lampă lugubră. Nu se mişca.

— Emily!

Am alergat spre ea, aşezându-mă pe solul stâncos de lângă ea. Era inertă. I-am văzut rochia ruptă, zgârietura de pe braţ, faţa însângerată şi buza umflată, ochii închişi. I-am ţinut capul în poală.

— Emily! am şoptit, în timp ce mi-au dat lacrimile. Emily, sunt eu!

David era lângă mine. L-am auzit înjurând. S-a întors cu spatele şi a înjurat din nou şi mi-am dat seama că furia care clocotea în el era la fel de puternică precum vinovăţia ce mă sfâşia.

Apoi am auzit paşi. De data asta, nu erau paşii imaginari ai unui urs flămând sau rătăcirile fantomatice ale sufletelor ce treceau în lumea de dincolo. Erau paşii hotărâţi ai unui om care mergea printre copaci şi călca pe pietrele acoperite de licheni de pe ţărm.

Şi David i-a auzit. S-a întors şi a ridicat puşca, îndreptând-o spre întuneric. Apoi am văzut canoea adăpostită de valuri. Nu am recunoscut-o.

— Cine-i acolo? a întrebat David, cu o voce ca de soldat.

Era o voce autoritară. Poruncitoare. Dar am simţit şi tremurul, emoţia ce-l străbătea, pornind din inimă şi ajungând până-n vârful degetului pe care-l ţinea pe trăgaci.

Nu s-a auzit niciun răspuns.

O umbră s-a desprins dintre copaci şi a căpătat conturul unui om. S-a oprit o clipă, înainte de a traversa plaja şi a se îndrepta spre barcă.

— Am întrebat cine-i acolo!

David a îndreptat puşca spre el. Emily s-a mişcat şi a deschis

ochii, încercând să se ridice.

Umbra a ajuns la canoe şi s-a uitat în direcţia noastră, ezitând. Pe urmă, lumea a încetat să se mai învârtă. De-a lungul ţărmului, Lacul susura, abia făcându-se auzit, în timp ce apa se lovea uşor de coca bărcii. Copacii parcă-şi ţineau răsuflarea, în timp ce luna se strecura după un nor şi reapărea în cealaltă parte, strălucitoare, răspândind lumină. Umbra s-a întors brusc şi a venit spre noi. Am văzut o mână intrând în faldurile unei haine din piele de căprioară. Am văzut cu coada ochiului o licărire metalică; o umbră a trecut fulgerător pe lângă mine, apoi a răsunat o împuşcătură. Ecoul s-a lovit de copaci, înainte şi înapoi, apoi s-a pierdut în linişte. Umbra s-a contopit cu pământul.

Emily s-a desprins din braţele mele şi s-a târât spre cadavrul care zăcea pe jumătate în apă, pe jumătate în afară, lângă canoe. S-a aplecat şi a atins cu degetele faţa ridată, bătută de vreme a mortului, cu cicatrice ascunse cu greu de o barbă deasă.

Glonţul îl lovise direct între ochi. Ochii aceia mă priviseră printre copaci, în timp ce o haită de lupi dispărea peste un Lac îngheţat. Ochii încărcaţi de vinovăţie, care refuzaseră să privească în ai mei, oprindu-se asupra blănii lui Heathcliff. Ochi pe care tata i-a numit „chinuiţi” când, cu ani buni în urmă, scrisese despre Grayson, ajutorul de paznic.

Încă o strângea în mână: o geantă. O geantă cu o cataramă de metal, în care erau rădăcini proaspăt culese de ghioaga-diavolului, bucăţi de scoarţă de salcie şi grămăjoare uscate de muşchi. Leacuri pentru Emily. Încercase s-o ajute, să-i îngrijească rănile.

David s-a prăbuşit pe ţărm, lângă ele, cu puşca pe genunchi.

— O, Doamne! şoptea el. O, Doamne, ce am făcut?

Şi-a ascuns faţa în mâini.

Am atins-o pe Emily pe umăr. A tresărit, depărtându-se de mâna mea.

— El ţi-a făcut asta? am întrebat-o. El ţi-a făcut rău, Emily?

M-a privit cu ochii ei cenuşii, atât de diferiţi de ai mei. Am citit în ei teamă, tristeţe şi ruşine. A clătinat din cap.

Pe urmă, m-a cuprins bănuiala, ca o febră. În copilărie, fusese un nesuferit; oare la maturitate se transformase într-un om rău? Oare a prins curaj după ce băuse şi se îndepărtase de foc,

pornind cu paşi împleticiţi spre plajă? Ea fusese vulnerabilă. Singură. După toţi acei ani de ură cumplită, găsise, în sfârşit, o cale de a se răzbuna pe ea.

— Everett.

Abia am şoptit numele. Emily a coborât privirea, şi-a tras picioarele la piept şi a început să se legene, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Everett.

David a cărat-o în braţe acasă, la far, şi a întins-o în patul nostru. Rochia-i era ruptă în partea din faţă. Am ars-o, aţâţând mai întâi focul până când flacăra s-a aprins, emanând căldură în toată camera. Faţa şi sânii-i erau plini de vânătăi urâte, de culoare violet, iar o rană adâncă i se întindea pe tot braţul. Fusese legată cu o fâşie de bumbac. Ştiam că din cămaşa lui Grayson lipsea o bucată ce semăna cu fâşia. La lumina unei lămpi cu kerosen, i-am făcut baie, spălând noroiul, lacrimile şi sângele proaspăt care-i curgea dintre picioare. I-am periat părul până când a început să lucească, iar apoi am rămas cu ea până când a închis ochii şi a adormit, lumina de deasupra rotindu-se iar, şi iar, şi iar.

Mama a stat de veghe în scaunul ei. O dată la patru ore se chinuia să urce treptele din lemn şi să tragă de scripeţi, apoi se întorcea şi se aşeza.

N-am vorbit deloc.

David şi-a făcut apariţia din bezna ce punea stăpânire în orele dintre miezul nopţii şi răsăritul soarelui. Am stat împreună cu el, în tăcere. Luna dispăruse de pe cer, singura noastră sursă de lumină fiind lumina portocalie ce trecea prin uşa deschisă a cabanei şi reflexia farului, ce răzbătea până departe în noapte.

Sunetul greierilor era un fundal sonor liniştitor, iar noi tăceam.

— Cum se simte? a întrebat, într-un final.

M-am întors spre el, văzând cum lumina îi surprindea trăsăturile ascuţite, încordate şi aş fi vrut să mă întind spre el, să mă cuprindă cu braţele. Dar tot ce-am făcut a fost să clatin din cap, lăsând lacrimile să cadă, în tăcere.

— Hei, hei, a şoptit el, întinzându-se spre mine, atingându-mi bărbia şi ştergând cu degetul mare stropii săraţi ce se scurseseră acolo. Nu e vina ta.

Am tresărit şi m-am retras, dându-i mâna la o parte. Ştia. Ştia că plâng şi din cauza vinovăţiei ce mă cuprinsese şi pe care-o

simţeam în capul pieptului fierbinte, dură, greoaie, care-mi tăia răsuflarea şi-mi prinsese inima ca într-un cleşte. Dacă n-aş fi fost cu el, nu s-ar fi întâmplat. Dacă ne-am fi întors la timp, Emily ar fi fost la far. Emily avusese nevoie de mine, iar eu o dezamăgisem. Era viaţa mea, iar eu eram viaţa ei. Nu-i puteam avea pe amândoi. Nu-i puteam avea şi pe Emily, şi pe David.

M-am întors şi am urcat treptele din lemn, ajungând la căldură, iar uşa pe care am închis-o a înghiţit dreptunghiul de lumină în care stătea, lăsându-l afară, unde luna lumina cu intermitenţe şi se-auzeau greierii.

Nu l-am mai văzut pe bunicul tău. Ştia c-aşa vor sta lucrurile. Amândoi o ştiam. Ucisese un om nevinovat. Şi, deşi nu era genul care să fugă de consecinţele faptelor sale, dacă nu ar fi fugit, i-ar fi făcut rău lui Emily. Ea n-ar fi putut să mai trăiască după aceea. A iubit-o prea mult ca să-i facă asta.

Iar pe mine m-a iubit prea mult ca să rămână, ca să mă oblige să aleg între ei. În ziua ce-a urmat aceleia în care l-a ucis pe Grayson, dimineaţa, înainte ca soarele să răsară cu totul, cadavrul şi canoea dispăruseră.

Dispăruse şi el.

Partea a treia

SURORI ÎN ZBOR

41.

Morgan

Stau întinsă în pat. M-am trezit de câteva ore, dar nu am chef să mă ridic, să dau ochii cu oamenii şi să intru în discuţii tâmpite. E sâmbătă. De obicei, după ce ies vineri seara în oraş, sâmbăta dorm până la prânz. Dar n-am mai ieşit de zile întregi. Nu am mai ieşit de când m-am despărţit de Derrick, m-am îmbătat şi m-am făcut de tot râsul. Nu am mai ieşit din seara pe care-am petrecut-o la azilul de bătrâni. Nu am mai ieşit de când am aflat că bunicul l-a împuşcat pe Grayson.

Nu am mai ieşit de când am fost pedepsită.

Domnişoara Livingstone se pregătea să-şi continue povestea. Cred că mai avea multe lucruri să-mi povestească, deşi spusese că nu l-a mai văzut pe bunicul meu de-atunci. Dar a venit Marty. În timp ce ne privea, uitându-se când la una, când la alta, sprâncenele lui stufoase i se mişcau sus-jos, pe frunte. N-a spus nimic, deşi sunt sigură că avea destul de multe întrebări. Cred că aşa e el; nu-i place să-şi bage nasul în treburile altora. S-a uitat la mine şi mi-a zis că e cineva care-a întrebat de mine.

La început, am crezut că era Derrick. Aş vrea să zic că nu m-am gândit la asta, dar chiar sperasem. Dă-l dracu'! Mi-am încălţat repede bocancii şi am pornit în grabă pe coridor, spre intrare. Dar era Laurie. Stătea într-unul dintre fotoliile din piele de lângă şemineu. Faţa-i era schimonosită de griji, frustrare şi dezamăgire. Şi poate şi de oboseală.

„Băga-mi-aş picioarele!"

Ne-am privit, pur şi simplu. Nu mi-a cerut vreo explicaţie. Iar

eu nu i-am dat vreuna. Bănuiam că o făcuse deja cineva. Marty.

— Vin imediat, i-am spus şi m-am întors în camera domnişoarei Livingstone.

Elizabeth se aşezase în pat. Părea mică, obosită şi oarecum vulnerabilă, cum nu o mai văzusem vreodată. Faptul că-şi retrăise trecutul, pentru a-mi povesti despre bunicul meu, o afectase destul de puternic. Stând în camera ei, privind-o cum stătea pe pat cu ochii închişi, am realizat că iubisem acelaşi bărbat.

— Tre' să fug, am spus eu. Eu...

— Nu-i băiatul ăla, nu?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. E-a naibii de perspicace.

— Nu, nu, nu e el. E tipa la care stau în *Foster.* Cred că era îngrijorată în legătură cu mine.

— Aşa se întâmplă când ţii la cineva.

Am încuviinţat, uitând că nu vede. Încercase, de fapt, să-mi transmită mai multe. Ştia ce înseamnă să-ţi faci griji, să-ţi pese. Am privit jurnalele de pe masă şi mi-a venit să le aranjez într-o stivă şi să le învelesc din nou, dar le-am lăsat acolo. Nu conţineau răspunsurile la întrebările ei şi îmi părea rău pentru ea. Loveam uşor cu piciorul cadrul uşii. Nu eram obişnuită cu sentimentul ăsta.

— Îmi pare rău că n-aţi găsit ce căutaţi în jurnalul tatălui dumneavoastră. Că nu aţi aflat cine era îngropat în acel mormânt şi de ce a plecat Charlie de pe insulă ca să găsească jurnalele.

A strâns din buze.

— Contează puţin acum.

— Revin mai târziu.

Era aproape o întrebare. Acum că nu mai erau jurnale de citit, nu eram sigură că mă mai voia acolo.

— Mi-ar plăcea.

M-am întors să plec.

— Morgan, a continuat ea.

M-am oprit şi am privit-o din nou. Ochii deschişi, incapabili să vadă, priveau, în schimb, în trecut.

— Era un om bun. Un om foarte bun.

Pentru o clipă, am rămas tăcută în prag, amintindu-mi de bunicul aşa cum îl ştiam eu. Când m-am uitat din nou la

domnişoara Livingstone, n-am mai văzut o bătrână fragilă. Am văzut-o pe Elizabeth, tânăra care iubise un om bun. Un om foarte bun. M-am bucurat pentru ea, dar într-un fel eram şi tristă. M-am întors şi am pornit pe coridor, fugind de amintirile ei şi de ale mele.

Marty mi-a întins vioara în timp ce treceam pe lângă biroul lui. Mi-a dat şi o gogoaşă învelită într-un şerveţel şi un pahar de unică folosinţă plin cu un lichid ce mirosea a ghimbir şi miere.

— M-am gândit că astea ţi-ar prinde bine.

M-au ajutat, dar nu suficient. Discuţia pe care o avusesem cu Laurie, când mersesem cu maşina pe drumul scurt dinspre azil spre liceu, a fost stânjenitoare. Îi tot dădea cu sunatul, că pot vorbi oricând cu ea şi alte vrăjeli de-astea. Înainte să trântesc uşa şi să intru la ore, cu întârziere, am bolborosit ceva ce voia să sune a scuză. Derrick nu era acolo şi m-am bucurat că nu trebuia să dau ochii cu el. Abia am reuşit să rămân trează în timpul orei de istorie şi am plecat imediat ce-a sunat ultimul clopoţel. M-am oprit pe pod, să trag ultimele fumuri de ţigară, apoi am aruncat chiştocul în apa maronie, uitându-mă la el cum se învârte şi se răsuceşte purtat de curent spre Lacul Superior.

Marty m-a oprit pe hol, în dreptul camerei domnişoarei Livingstone, ce avea uşa închisă. A clătinat din cap.

— Are nevoie de odihnă.

Ziua următoare am încercat din nou, dar nici măcar nu era în cameră, aşa că am făcut ce-mi dăduse Marty să fac şi am plecat.

Ultimele seri le-am petrecut în camera mea de la subsol, cântând la vioară. Nu mai doare atât de tare când cânt la ea. Cred că m-ajută faptul că ştiu mai multe despre el, că mai există cineva căruia i-a împărtăşit cântecele. Muzica m-a ajutat să-mi amintesc şi, amintindu-mi, m-am simţit singură, speriată şi mică.

Îmi miroase-a cafea. Şi a bacon.

Derrick nu m-a sunat. Nici eu nu l-am sunat. Amândoi suntem prea mândri. Vreau să-l sun, apoi mă răzgândesc. Ce porcărie ordinară!

Bate cineva la uşă.

— Hei!

E Laurie. Are două ceşti de cafea, îmi dă mie una şi se-aşază pe patul meu.

— Credeam că eşti trează.

Mă ridic şi-i iau ceaşca din mână, suflând înainte să sorb din ea. Cafeaua are mult zahăr şi frişcă. Exact cum îmi place mie.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine.

Nu ştiu ce vrea de la mine. Chiar n-o priveşte nici cât negru sub unghie. Ce-o interesează pe ea? Nu cred c-o să stau mult timp aici. Niciodată nu stau mult într-un loc.

— Ieri m-a sunat Marty, de la Azilul Boreal. Mi-a spus că te-ai descurcat foarte bine cu vopsitul gardului.

Ridic din umeri. Cred că e obligat să-i informeze pe Laurie şi pe Bill despre activitatea mea. Face parte din toată vrăjeala aia cu procesul curativ de reabilitare.

— Mi-a zis şi c-ai petrecut ceva timp cu o femeie care l-a cunoscut pe bunicul tău, aşa e?

— Da.

Ştiam că-i spusese mai mult de-atât. Eram pedepsită.

Sorbim cafeaua. În tăcere. Din cealaltă cameră se-aude televizorul. Şi se aud ceva zgomote din bucătărie.

— Au fost iubiţi, spun eu.

— Aaa!

— Înainte ca el s-o cunoască pe bunica.

— Chiar aşa?

Mai iau o gură de cafea.

— Nu-mi aduc aminte de bunica.

Se uită la mine încruntată şi-mi dau seama că se gândeşte la ceva.

— N-ai fi avut cum s-o cunoşti. Nu v-aţi cunoscut vreodată.

— Tu de unde ştii?

— Păi, înainte să ajungi la noi, am avut o discuţie cu asistenta ta socială. Ne-a spus despre familia ta, ce-au reuşit şi ei să afle.

Mă cam enervează chestia asta. Îmi imaginez o cameră plină de oameni, străini mie, cărora nu le pasă de mine, vorbind despre mine de parcă aş fi un obiect, notându-şi chestii în caiete, luând decizii pentru mine, fără ca eu să pot face nimic. Dar mă-ntreb ce altceva mai ştie.

— A, da? Poate-ar trebui să mă pună şi pe mine cineva la curent.

Lasă jos ceaşca pe care o golise.

— Ce altceva mai vrei să ştii?

— Despre bunica.

Nu despre maică-mea. Nu despre taică-meu. Vreau să ştiu despre bunica mea. Datorită lui Elizabeth.

Se opreşte o clipă. Poate că, de fapt, n-o să-mi mai spună nimic.

— Bunicul tău nu a fost niciodată căsătorit. N-a mai avut copii. Se mutase de câţiva ani în Nipigon[104], înainte să te naşti tu, şi lucra ocazional pe un vas de pescuit comercial. Era aproape de pensie. Înainte de asta, a locuit în sudul provinciei Ontario, dar în dosar nu sunt detalii despre locurile pe unde-a fost sau ce-a făcut. Sunt ceva informaţii despre mama ta, pe care deja le ştii.

Le ştiu. Dar ea nu-i decât un nume pe-o foaie de hârtie. Mama: Isabel Lambton. Tatăl: necunoscut.

— Era din Toronto. Poate că bunica ta a fost o femeie pe care-o cunoscuse când locuia în partea aia a provinciei.

N-o spune cu voce tare, dar îmi dau seama că sugerează că, orice relaţie ar fi fost între ei, n-a fost de durată. Evident, n-au rămas împreună, oricine-ar fi fost femeia în cauză.

— Mama ta era mai în vârstă când te-a născut şi, pe lângă asta, a şi fost diagnosticată cu cancer ovarian când a aflat că era însărcinată. Era pe moarte încă dinainte să te naşti tu. Se pare că l-a găsit pe bunicul tău pornind de la informaţiile din certificatul ei de naştere. Uneori, când oamenii se îmbolnăvesc şi, cum a fost cazul mamei tale, urmează să aibă şi un copil, simt nevoia să-şi caute rudele şi să reia legătura cu ele. Bănuiesc că bunicul tău nici n-a ştiut c-avea un copil până n-a venit ea în Nipigon.

Când nu-ţi cunoşti mama, partea bună e că ţi-o poţi imagina cum vrei. Eu mi-o imaginam mereu ca fiind puternică, tânără şi frumoasă. Şi avându-l alături pe bunicul, împărtăşind aceleaşi lucruri pe care le împărtăşisem şi noi. Nopţile din jurul focului. Muzica. Poveştile despre Lac.

Acum, când încep să recompun povestea vieţii, totul se destramă din nou. Îmi dau seama că singura persoană pe care-am considerat-o un membru al familiei e posibil să nu fi avut nimic de-a face cu mama. N-am ştiut că firele ce mă leagă de trecutul meu erau al naibii de fragile.

— După ce mama ta a murit, te-a crescut bunicul. Ea l-a numit tutore. Probabil că a fost o responsabilitate foarte mare,

[104] Oraş din provincia canadiană Ontario (n.tr.).

pentru vârsta lui, dar s-a descurcat excelent. În mod sigur te-a iubit foarte mult. Mi-au spus că el te-a învăţat să cânţi la vioară şi cântai foarte frumos. Eu – face o pauză şi se uită la mine – nu mi-am dat seama cât de bine ştii de fapt să cânţi.

Nu-mi dau seama cum, uitându-se la mine, mă vede ca pe rezultatul cuiva care s-a descurcat de minune. Nu i-am făcut viaţa prea uşoară.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta până acum?

Oftează.

— Nu m-ai întrebat.

Se ridică şi merge la geam. Ultima oară când ieşisem pe furiş n-am pus la loc sita aşa cum trebuie, aşa c-o face ea.

— Uneori, prin ceea ce fac, oamenii comunică ceea ce nu pot spune prin cuvinte. Dacă mai ai întrebări, m-aş bucura să te ajut să găseşti răspunsurile.

Nu spun nimic. Nu mai vorbeşte despre familie. Ştie de fereastră.

Vine spre mine şi se opreşte lângă pat.

— La un moment dat, în viaţă, cu toţii ne punem întrebarea: „Cine sunt eu?” Problema e că nu-i vorba de cine eşti sau cine ai fost, ci de cine poţi fi.

Îmi ia ceaşca goală şi se îndreaptă spre uşă.

— Sunt gata clătitele.

* * *

Întind ziare pe trotuar, aşez cutia de vopsea şi desfac capacul cu o şurubelniţă. E o zi frumoasă, suficient de frumoasă, a zis Marty, ca să fac ultimele retuşuri cu vopseaua, după care sunt liberă să plec, considerându-se că mi-am încheiat „reabilitarea curativă” şi obligaţiile pe care le aveam faţă de Azilul Boreal, pentru actul meu de vandalism. Directorul executiv, Anne Campbell, o să semneze documentele şi n-o să trebuiască să mai vin vreodată aici. Iau un băţ şi amestec uleiul ce s-a ridicat deasupra vopselei albe până când amestecul se omogenizează, apoi îl las pe capacul cutiei. Mă mişc încet.

E o zi suficient de frumoasă, aşa că unii rezidenţi au ieşit afară. Este şi domnul Androsky; fiul lui, împreună cu micuţa Becca, au adus milkshake-ul săptămânal, iar fetiţa, împreună cu jucărioara sa, o prinţesă din plastic, cu ochi supradimensionaţi şi o coafură nerealistă, explorează de zor grădina cu pietre din jurul heleşteului. N-am văzut-o pe domnişoara Livingstone.

Îmi sună telefonul, dar nu răspund. Derrick mi-a lăsat deja trei mesaje. Vrea să discutăm. Nu-şi cere scuze şi nu-mi dau seama dacă vrea să mă vadă sau să se-asigure că n-o să-l bag în rahat. Sunt încă nervoasă. Şi cel mai tare mă enervează că încă-mi doresc să-l văd.

— Ce faci aici?

Becca a venit până în locul unde mă aflu vopsind gardul. Îmi aminteşte de-o fetiţă dintr-una din primele case în care-am ajuns în plasament. Eu aveam doisprezece ani, iar ea, patru. Stăteam în aceeaşi cameră şi uneori se căţăra în patul meu în miez de noapte, se băga sub aşternuturi şi rămânea lângă mine. Până dimineaţa pleca, dar de regulă uda patul şi eu îmi luam scatoalce pe chestia asta. Nici că-mi păsa; puteau să-mi facă orice, n-ar fi contat. În timp, învăţasem să nu mă mai mişte nimic. Dar ştiam că plânge noaptea, că-i lipsea căldura mamei. Când au mutat-o în altă casă, m-am bucurat. Nu pentru că n-o voiam în preajmă, ci pentru c-am auzit că familia aceea avea s-o adopte. Aşa că m-am bucurat şi n-am prea fost invidioasă. Învăţam să nu mă ataşez de nimeni.

— Vopsesc, i-am răspuns.

— De ce?

Fiindcă m-au prins poliţiştii că făceam graffiti şi s-au gândit c-ar fi o idee bună să-mi dea o lecţie punându-mă să muncesc aiurea-n tramvai.

— Ca să fie gardul frumos.

— Albul nu-i frumos.

Înmoi din nou peria în cutie şi o trec peste scânduri.

— Albul e cea mai frumoasă culoare.

Becca mijeşte ochii, uitându-se la gard. Îmi dau seama că nu-nghite vrăjeala.

— Neee! Râde. Albul nici măcar nu-i culoare! Cum să fie frumos?

Mişc peria înainte şi înapoi. Vopseaua veche, care se cojeşte, a lăsat pe lemnul de dedesubt un strat pe care-l observ doar dacă mă uit cu atenţie. Modelele făcute cu vopsea spray, culorile vii ale libelulei mele, au fost acoperite. Fac parte din trecut. Sunt încă acolo, dar acum c-am tot răzuit, am dat cu vopsea, cu nisip, a rămas ca un şevalet alb. Mă dau un pas înapoi şi mă uit la ce-am făcut până acum. Încep să-mi imaginez cum va arăta.

— Păi, albul e cea mai frumoasă culoare pentru că, de fapt, e-n toate culorile; e magic.

Îmi aruncă o privire de zici că aş avea două capete.

— Dacă te uiţi de foarte aproape şi crezi în magie, o să vezi că sunt toate acolo. Sunt fermecate, abia aşteaptă să iasă la suprafaţă. Roşu, portocaliu, galben şi verdele-i acolo, şi destul albastru încât să umple tot cerul. Chiar şi mov, ca florile lui Marty.

Clatin din cap spre ea.

— Albul e cea mai frumoasă culoare, pentru că poate fi orice culoare.

Ea se apleacă spre gard.

— E magie?

— Poţi să fii sigură, îi răspund, înmuind din nou peria în vopsea.

Fetiţa stă o clipă pe loc şi mă urmăreşte. Se întoarce şi se îndreaptă din nou spre masa de picnic, acolo unde zace rucsăcelul ei, sprijinit de unul dintre picioare, şi cred c-am pierdut-o, cu explicaţiile mele. Dar deschide fermoarul rucsacului, aruncă prinţesa de plastic înăuntru, închide fermoarul şi strânge catarama peste partea de sus. Se întoarce din nou spre mine şi se întinde după perie.

— E rândul meu.

42.

Elizabeth

Prin fereastră intră miros de ţigară. Îl aud pe Marty cum fluieră, în timp ce trece prin curte.

— Văd că ţi-ai găsit un ajutor, spune el.

— Se pare că fetiţele, ca şi băieţeii, vor un lucru când e greu de obţinut, i se răspunde.

Râd cu poftă. Să dea naibii, e deşteaptă, exact aşa cum am crezut.

Auzind râsetul sănătos, profund, al lui Marty, îmi dau seama că şi pe el l-a distrat.

— Cred că Tom Sawyer a avut parte de ajutoare mai

pricepute. Ajutorul tău a pus mai multă vopsea pe ea şi pe jos decât pe gard.

Fetiţa răspunde simplu:

— Drace.

Fluieratul continuă, apoi încetează.

Închid geamul şi iau pe mine un pulover de lână. Apoi deschid uşa camerei mele şi ies pe coridorul liniştit. Lupul mă urmează. Aşa cum era de aşteptat.

43.

Morgan

Pun capacul deasupra cutiei cu vopsea, presând cu putere. Am curăţat o mare parte din mizerie şi am acoperit vopseaua care picurase şi se adunase în partea de jos a gardului, dar Becca a fost incredibilă.

A reuşit să-şi pună nişte pete de „magie” pe haine, iar mâna şi braţul n-o să le vadă la lumină prea curând. Zici că poartă o mănuşă albă. Domnului Androsky i s-a părut amuzant, iar fiul lui a oftat şi-a ridicat din umeri.

Când ridic cutia de vopsea, aceasta lasă un cerc alb pe hârtia de ziar, încercuind poza unui vas. Literele negre îmi sar în ochi. Titlul e: **Scafandrii au găsit epava unui vapor cu aburi din 1926**. Aşez cutia şi ating cu mâna imaginea ştearsă. Cuvântul *Kelowna*[105] şi anul 1921 sunt scrise într-un colţ. Cunosc Insula Prinţului Edward. Mă aşez pe trotuar şi citesc.

Thunder Bay – Un grup de scafandri sportivi din Minnesota a descoperit sâmbătă epava vaporului cu aburi SS Kelowna, *la sud-est de Insula Prinţului Edward, pe Porphyry Shoal, în timp ce căutau epava unui vas a cărei prezenţă fusese anunţată în acea zonă. Vaporul* Kelowna *a dispărut cu mult timp în urmă, la începutul iernii anului 1926, în timpul unei furtuni.*

Scafandrii Jack Huffman şi Terry Fraser fac parte dintr-un grup care inventariază epavele de pe Lacul Superior şi Isle Royale.

[105] Oraş din provincia canadiană Columbia Britanică (n.tr.).

Într-un interviu acordat sâmbătă ziarului Chronicle Journal[106]*, Huffman a menţionat că au fost extrem de surprinşi atunci când au găsit vasul* Kelowna.

„A dispărut fără urmă acum aproape 80 de ani şi se credea c-a dat de uscat pe Isle Royale", spune Huffman. „Am petrecut ani de zile căutând epava şi am găsit-o absolut întâmplător, pe când făceam scufundări în apropierea locului în care se afla, căutând o altă epavă, care-a dat de uscat pe insula Magnet în anii '50."

Vasul Kelowna *a fost construit în Anglia în 1921 şi se afla în proprietatea companiei de transport Larkin and Sons*[107]*, cu sediul în Chicago. Cargobotul a fost proiectat pentru a fi folosit pe Marile Lacuri şi dotat cu un motor cu aburi de 1.000 de cai-putere, dar avea şi două catarge. Transporta diverse mărfuri din Montreal, pe Marile Lacuri, spre Thunder Bay.*

„Din câte ştim, atunci când au fost prinşi de furtună, făceau un ultim drum, în acel sezon", spunea Haufmann. Acesta a mai declarat că vasul Kelowna *trecuse prin ecluzele din Saulte Ste. Marie pe 4 decembrie cu o încărcătură mixtă: echipamente de papetărie, sârmă pentru garduri, încălţăminte, alimente, ţevi şi hârtie gudronată. Din nefericire, o furtună mare a izbucnit a doua zi pe Lacul Superior, iar cargobotul a fost văzut ultima oară îndreptându-se spre Isle Royale, acoperit cu un strat gros de gheaţă. Nici vasul, nici cei 22 de pasageri sau echipajul n-au mai fost văzuţi vreodată de-atunci.*

Huffman şi Firth vor mai face câteva scufundări la epavă în următoarele săptămâni şi speră că vor descoperi cauza scufundării, urmând să consemneze informaţiile aflate despre epavă.

Ziarul e datat 18 septembrie, cu o săptămână înainte să ajung eu la Azilul Boreal. Cu doar câteva zile înainte ca fratele domnişoarei Livingstone să dispară şi ca barca lui să eşueze pe ţărm, aproape de Silver Islet. Aproape de insula Porphyry. Aproape de locul în care s-a scufundat *Kelowna.* Nu mi se pare o coincidenţă.

Rup articolul din ziar, împăturesc foaia şi o bag în buzunar.

* * *

Honda neagră e oprită în parcare. Ezit. Încă-mi răsună în

[106] Cotidianul local din Thunder Bay, fondat în 1972 (n.tr.).

[107] „Larkin şi fiii" (eng., n.tr.).

minte ultimul lucru pe care mi l-a spus: „Eşti un nimic fără mine, un nimeni”. Mă scoate din sărite chestia asta. Dar cel mai mult mă doare pentru că mi se pare că-i adevărat. A dat glas temerilor mele, îndoielii care mi se strecurase în minte, singurătăţii. Derrick mă făcuse să mă simt vie din nou. Pe urmă îmi vine în minte chestia cu drogurile şi-mi dau seama că sunt jalnică.

Aproape că renunţasem la muzică. O lăsasem baltă. Pusesem deoparte vioara şi cântecele bunicului. Îi oprisem sunetul. Apoi ea m-a făcut să-mi aduc aminte. De fapt, mi-am adus aminte cum e să te simţi iubit. Deşi doare, e complicat şi se lasă uneori cu urmări urâte. Dincolo de asta, a existat cineva pentru care am fost importantă, cândva. Cine sunt? Habar n-am, pe bune. Dar ştiu cine nu sunt. Cine nu vreau să fiu.

Credeam că-mi doresc să-l văd. Că vreau să mă cheme înapoi, dar deodată nu-l mai suport prin preajmă. Mă întorc şi mă îndepărtez de maşină.

— Hei!

Cu picioarele, striveşte frunzele căzute pe trotuar.

— Hai, măi, nu mi-ai mai răspuns la mesaje. Nu putem măcar să vorbim?

— Cred c-ai spus destule.

— Hei, Morgan!

Mă apucă de braţ şi mă întorc cu faţa spre el.

— Îmi pare rău. Eu... Mie nu mi s-a părut mare scofală. Nu s-a întâmplat nimic. Mă mângâie pe braţ, plimbându-şi mâna în sus şi-n jos, drăgăstos. Nimeni n-a fost rănit. Nimeni n-a avut probleme.

Foloseşte iar tonul ăla, rezervat clienţilor nervoşi.

Mă uit la mâna pe care-o ţine pe braţul meu, îi iau palma într-a mea, trecându-mi degetele printre ale lui, astfel încât palmele să ne fie lipite. Încerc să-l opresc, dar nu-i numai asta.

— Te-nşeli, Derrick. S-a întâmplat ceva.

Îl privesc în ochi. Mi-e greu să rezist privirii lui. Îi eliberez mâna şi mă întorc, deschizând braţele parcă pentru a cuprinde complexul pentru vârstnici ce se zăreşte printre copaci.

— Ăsta-i un rahat. E o nimica toată. Joacă de copii.

Mă întorc şi îl privesc.

— Ştii ce fac acolo? Mătur podelele şi dau cu vopsea albă pe-un rahat de gard, dar-ar naibii. Dacă mă prindeau ieri, adio timp

petrecut cu babalâcii. N-aş mai fi făcut parte din niciun program de reconciliere şi reabilitare. Lucrurile s-ar fi schimbat cu totul. Şi ştii ce? N-am nevoie de rahaturi de-astea în viaţa mea.

Mă uit în ochii ăia verzi şi nu-mi dau seama ce-i trece prin cap. Nu pot să pricep ce-i dincolo de ei. Dar privindu-i mi-aduc aminte de punguţele cu prafuri înghesuite în acelaşi spaţiu cu vioara bunicului.

Nu mai sunt furioasă. Doar obosită. Şi puţin tristă.

— Şi n-am nevoie de tine.

N-o spun ca să-i fac în ciudă. Chiar deloc. Dar pentru prima oară, îmi dau seama că n-am nimic de-a face cu el. Că fără el nu sunt un nimeni. Şi nici n-am fost vreodată.

În buzunar, simt ziarul împăturit.

— Adio, Derrick.

Îşi încleştează maxilarul. Văd că se frământă. Nu-i obişnuit să fie respins. Cred că e surprins că n-am venit în genunchi la el. Şi eu sunt un pic surprinsă. Îşi aranjează gulerul gecii şi-mi întoarce spatele. Îl văd cum se îndreaptă spre maşina lui, văd Honda neagră cum împrăştie pietricele şi lasă dâre negre pe asfalt când o taie din parcare. Stau singură, pe o parte-a drumului, o prezenţă măruntă ce priveşte farurile din spate, în timp ce maşina se îndepărtează.

De data asta, e altfel.

* * *

Există un singur calculator, pe care-l folosim cu toţii. E în sufragerie, aşezat pe un birou plin de hârtii, ambalaje goale şi alte răhăţişuri pe care nu se sinchiseşte nimeni să le strângă. Sunt unii copii care au laptopuri, dar eu n-am avut niciun motiv să fac rost de unul. Până s-ajung eu la calculator, s-a făcut târziu. În cealaltă cameră televizorul e pornit şi s-au adunat toţi acolo, deci măcar o să am ceva intimitate.

Tastez numele vasului, *Kelowna.* Se pare că-i un oraş din Columbia Britanică. Niciunul dintre rezultatele care apar n-are legătură cu vasul. Cel puţin nu cu vasul care mă interesează pe mine. Aşez pe birou articolul din ziar, pătat de vopsea, şi întind hârtia ca să văd poza cu cei doi scafandri şi fotografia veche, din 1921. Când adaug cuvintele „epavă” şi „Lacul Superior”, găsesc ceea ce caut – o listă cu vasele scufundate pe Marile Lacuri. Dau clic pe un link.

Vasul Kelowna, *un cargobot cu motor, cu aburi, a dispărut în*

iarna anului 1926, în timpul unei furtuni. Călătorea spre Thunder Bay; *era încărcat cu marfă*, *având la bord douăzeci şi două de persoane*, *şi a fost văzut ultima oară*, *acoperit de gheaţă, îndreptându-se spre farul din Whitefish Point*[108]*. O furtună puternică a răvăşit Lacul Superior* – Doamne, ce-mi place cuvântul ăsta, „răvăşit” – face să pară totul atât de violent şi de pasional în acelaşi timp – *şi se presupune că ambarcaţiunea a fost purtată de valuri şi că ar fi eşuat în apropierea insulei Passage. Epava nu a fost găsită.*

Văd aceeaşi fotografie alb-negru ce apare şi-n ziar, cu velatura de pe cele două catarge plină de steaguri. Sub fotografie a fost trecută data la care ambarcaţiunea a fost lansată la apă: 7 iulie 1921.

În partea de jos a paginii a fost trecut un link către pagina de web a companiei Larkin and Sons, care deţinea vasul când a dispărut. E un site frumos. Compania activează încă, în Chicago. Evident, a suferit schimbări, de-a lungul anilor, dar se ocupă tot cu transportul maritim şi se pare că-i merge foarte bine. Dau clic pe secţiunea „Despre noi”.

E ciudat ca pe-un astfel de site găseşti o referire la scufundarea vasului *Kelowna.* Mă aşteptam ca istoricul lor să fie axat mai degrabă pe partea de afaceri. Dar informaţia e acolo. Decembrie 1926. Vasul *Kelowna* făcea o ultimă cursă, în acel sezon, cărând marfa din Montreal în Port Arthur, când a dispărut în timpul furtunii. Robert Larkin, unul dintre „fiii” la care se referă numele companiei, era la bord împreună cu soţia şi cei doi copii mici. Călătorea spre Port Arthur, pentru a petrece iarna alături de familie. Nava, împreună cu toate persoanele aflate la bord, a dispărut.

* * *

În casă s-a lăsat liniştea şi toată lumea se duce la culcare, în afară de Laurie. Ea e-n bucătărie şi umple până la refuz maşina de spălat vase, aşa cum face în fiecare seară. Se apropie şi-mi dau seama că priveşte peste umărul meu ce fac la calculator. O înţeleg. Dar mă scoate din sărite.

— Ceva teme?

— Da, o mint.

Asta o s-o bucure.

Adună ambalajele de bomboane şi, în timp ce face asta vede

[108] Zona limitrofa a Whitefish Bay, golf din Michigan, Statele Unite ale Americii (n.tr.).

articolul de ziar, îl ia în mână şi îl citeşte.

— Ce tragedie, spune ea. Ce-o fi căutat un vas pe Lacul Superior în noiembrie, pe furtună? Din câte îmi amintesc, e destul de rău şi-n iulie.

Pune articolul la loc, ia o ceaşcă goală şi se îndreaptă spre bucătărie.

— Tu mergeai cu barca? o întreb.

Deschide maşina de spălat vase, aşază ceaşca în ea şi o porneşte.

— Când şi când, în copilărie. Unchiul meu ne ducea uneori; pe insula Thompson[109], în Sawyers Bay[110], pe Loon Harbor[111], pe insula Porphyry. De cele mai multe ori, era minunat, dar când bătea vântul şi erau valuri, mă speriam de moarte. Dar asta a fost demult. N-am mai mers cu barca de ani de zile.

— Insula Porphyry?

— Da. Chiar aproape de locul unde-a fost găsită epava aia. Ne plăcea să facem o excursie până la far şi să-i salutăm pe paznici. Îmi aduc aminte că era plin de iepuri peste tot. Erau cu sutele. Îi fugăream, dar nu reuşeam să prindem niciunul. Şi mi-amintesc copacii arşi de pe ţărm; chiar şi după câteva decenii de la incendiu, încă mai erau acolo trunchiurile lor negre, pârjolite.

— Incendiu? Ce incendiu?

— Vărul meu mi-a spus că acolo stătea o femeie, care în timpul războiului devenise paznicul farului, după moartea soţului ei. Se pare că fiica ei a înnebunit şi a dat foc casei, care-a ars din temelii, iar mama a murit în incendiu.

O, Doamne! Emily!

— Bineînţeles, pe-atunci credeam că locul era bântuit. În tabără, când eram în jurul focului, se spuneau poveşti grozave pe tema asta.

Stinge lumina din bucătărie şi se uită la mine.

— Eşti bine? Arăţi de parc-ai fi văzut o fantomă.

Povestea are mai multe detalii.

— Sunt bine, doar că...

Mă priveşte un minut, fără să spună nimic. Tăcerea începe să

[109] Insulă din Boston, Massachusetts, Statele Unite ale Americii (n.tr.).

[110] Probabil e vorba de extremitatea estică a regiunii administrative Nunavut din Canada, ce poartă de fapt numele Sawyer Bay (n.tr.).

[111] Insulă de mici dimensiuni din Michigan, Statele Unite ale Americii (n.tr.).

mi se pară apăsătoare, iar Laurie aşteaptă să spun ceva.

— Doar că-i o poveste interesantă.

E cu o mână pe balustradă şi un picior pe prima treaptă a scării. Cred că vrea să mai spună ceva. Dar n-o face. Înclină capul într-o parte şi zâmbeşte.

— Noapte bună, atunci.

Se întoarce şi se duce sus.

— Vezi să nu stai până târziu.

În toate camerele e întuneric. Singura sursă de lumină e monitorul calculatorului. Tastez alte cuvinte de căutare pe Google. Emily Livingstone.

Paginile cu rezultate sunt nenumărate, iar la jumătatea ecranului e un banner alcătuit din imagini – picturile ei, vibrante, profunde şi îndrăzneţe – şi o poză alb-negru, neclară, cu o tânără. Dau clic pe ea şi ajung pe un site.

E o galerie din Anglia care are o pagină dedicată operei lui Emily. Are şi o scurtă biografie: născută în Canada, fiica unor paznici de far, crescută pe ţărmurile Lacului Superior, care i-a servit drept sursă de inspiraţie pentru opera artistică. S-a zvonit că ar fi fost internată pentru o perioadă într-un spital de psihiatrie. Apoi a fost sponsorizată de renumitul biolog Alfred Tanner, care era ceva lord, unul cu-o grămadă de bani, şi de soţia lui, Mildred. Ei au ajutat-o pe Emily şi pe sora ei geamănă, Elizabeth, să se mute în Anglia, şi au introdus-o pe Emily în lumea artei, promovându-i lucrările într-o galerie din Londra. Mai scrie şi că Emily „s-a bucurat de aprecierea criticilor şi de succesul comercial în anii 1970, în ciuda faptului că nu avea vreo pregătire formală şi nu apăruse niciodată în public. Era retrasă, ceea ce făcea ca opera ei să fie şi mai căutată de către colecţionari, pentru că rareori apăreau lucrări noi pe piaţă. Ultima oară când s-a auzit ceva de ea, locuia în Italia. O singură galerie avea permisiunea de a-i vinde lucrările. Nu mai avuseseră lucrări noi de aproape zece ani, dar erau foarte mulţi oameni care-i cumpărau şi vindeau operele vechi. Se pare că încă sunt populare printre colecţionari.

Mă uit la unele picturi. Parcă-mi sunt cunoscute, şi totuşi nu ştiu de unde. Preţurile sunt afişate în lire şi nu-mi pot da seama ce valoare reprezintă, dar sunt multe zerouri în coadă.

E şi o poză cu pictoriţa. Dau clic pe ea şi apare pe tot ecranul. E o femeie tânără. Părul ei închis la culoare e strâns în coadă şi

prins într-un coc în creştetul capului. Poartă o bluză simplă, cu guler înalt. Stă pe un scaun, cu o mână pe obraz. Caut asemănarea cu domnişoara Livingstone – cu Elizabeth – pe faţa ei. Bănuiesc că o să dau de asemănări, dacă le caut destul de atent, dar nu sunt evidente. Ochii ei mă captivează. Nu seamănă deloc cu ai domnişoarei Livingstone. Parcă privesc prin mine, parcă-mi văd în adâncul sufletului. Sunt tulburători.

Când nu mai suport să-i privesc, opresc monitorul. Mă înconjor de întuneric.

44.

Elizabeth

Stau singură pe verandă. Sunt foarte atenţi cu mine şi mi-au oferit intimitatea de care-aveam nevoie. Ultimele raze de soare pătrund în încăpere, mângâindu-mă, încălzindu-mă. Încă ţin obiectul în mână. Are forma unei haltere, e rece, iar partea din mijloc şi unul din capetele sferice sunt netede. E gravat, dar nici degetele mele dibace nu pot descifra literele imprimate în metal. Celălalt capăt e plin de denivelări şi are un model complex. Mi-l închipui încărcat de reziduuri, că negreala lor a ajuns în crestăturile dintre buclele filigranate ce se află pe circumferinţa obiectului, încadrând perforaţiile în formă de inimă care scot clinchete la cea mai mică mişcare. Nu trebuie să văd obiectul ca să ştiu ce e.

Îl ştiu, dar nu mi-e cunoscut. L-am văzut doar o dată, şi atunci pentru scurt timp, când a apărut dintr-o cutie de biscuiţi, căzând pe podeaua casei ajutorului de paznic. Dincolo de acel moment, nu are vreo semnificaţie pentru mine. Credeam că, dacă o să-l ţin în mână, o să reuşesc cumva să pun într-un fel totul cap la cap şi o să mă simt întreagă, desăvârşită. Dar n-a fost aşa.

Volumul pe care-l ţin în poală mi-e cunoscut. Recunosc mirosul de mucegai al paginilor demult uitate şi literele ieşite în relief de pe coperta din piele. E greu. Hârtia-i e îmbibată în apele Lacului, umflată ca pântecele celor înecaţi. Ştiu datele înscrise pe paginile îngălbenite şi cunosc mâna care le-a scris fără să-mi spună nimeni cui îi aparţine.

Au plecat cu mai bine de-o oră în urmă. Dar eu am rămas aşezată aici. Veştile pe care le-au adus nu mă surprind. De cum au păşit pe coridorul liniştit, cu încălţările lor elegante, ce scârţâiau pe podeaua de lemn, am ştiut că găsiseră cadavrul lui Charlie. Mi s-a spus că va fi efectuată o autopsie, pentru a stabili cauza morţii. Şi că prezenta semne de traumatisme la nivelul capului. Sunt de părere că ghiul l-a lovit prin surprindere, când a zburat prin carlingă, aruncat de un val sau de o rafală de vânt neaşteptată. Şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut peste bord. Se presupune că s-a înecat.

Nu mai era ager ca odinioară.

Lacul ştia asta. Ce neobişnuit din parte-i să renunţe la morţii săi! Mă întreb ce-o vrea să-mi spună.

Se aud alţi paşi. Nu sunt paşii hotărâţi ai personalului, nici cei şovăitori ai vizitatorilor.

Morgan.

45.

Morgan

Mă întreb dacă o deranjez, dar înalţă capul când mă aude, aşa că mă aşez în faţa ei, simţind cum îmi bate soarele în spate. Marty mi-a povestit ce s-a întâmplat. Ştiu că sunt unele lucruri care se spun de obicei când afli că a murit cineva. E cam prostesc, pentru că la urma urmei nu e vina mea. Chiar n-am de ce să spun că-mi pare rău, dar nu ştiu ce altceva să spun.

— Îmi pare foarte rău.

— Lacul l-a luat, zice ea.

E calmă. Cred că vestea n-a surprins-o deloc, dar faptul că a aflat înseamnă o confirmare definitivă. Că în privinţa asta nu mai are ce spera şi ce aştepta. Că trebuie să îşi ia adio.

— Mă gândesc că e un sfârşit care i se potriveşte. Aşa şi-ar fi dorit.

Nu spune nimic despre jurnal. Îmi dau seama imediat ce e cu el. Şi din ce ani sunt însemnările. Îl iau şi-l deschid cu grijă, inima-mi bate puternic şi mă gândesc la informaţiile pe care le-ar putea conţine.

— Nu are rost, spune ea. L-am rugat deja pe Marty să se uite. Lacul n-a avut milă de cerneală. Orice cuvinte ar fi scris tata pe aceste pagini au fost spălate de valuri. Poate că nu o să ştiu niciodată motivul pentru care Charlie a ales să dezgroape aceste relicve vechi de zeci de ani. Orice secret ar ascunde, Lacul l-a luat odată cu viaţa lui Charlie.

Ating prima pagină cu degetele. Are dreptate. Scrisul s-a întins. Paginile în sine sunt lipite şi, când încerc să le separ, încep să se rupă, să se destrame.

Tăcem. Mă gândesc că-i mai bine să nu zic nimic decât să spun o prostie. Observ că ţine ceva în mână.

— Ce-i aia?

Ridică o jucărie pentru bebeluşi. E veche şi pare-a fi făcută din argint. Scoate un clinchet delicat.

— O avea în buzunarul gecii.

— Pot s-o văd?

Domnişoara Livingstone mi-o dă. N-am mai văzut aşa ceva şi o întorc de pe o parte pe alta. E gravată. Are un nume pe ea. Anna.

— Domnişoară Livingstone, întreb eu, scuturând jucăria, cine e Anna?

— Anna?

Se apleacă spre mine întinzându-se disperată în gol până când îi pun jucăria în mână, şi o aduce aproape de piept, trecându-şi degetele peste literele gravate.

— Scrie „Anna” pe ea?

46.

Elizabeth

Mă simt de parcă aş pluti. Tot ce mă ţinea cu picioarele pe pământ a devenit o nălucire. Nu mai sunt sigură care este adevărul. Înot. Elizabeth. Emily. Anna.

Mă doare. Nu poate fi a ei – ştiu că nu e – şi totuşi...

Strâng jucăria la piept, nu pentru că simt vreo legătură cu ea, absolut deloc. E din cauza numelui.

Anna.

— Cred că mai e o parte din poveste pe care ar trebui s-o ştii.

* * *

În noiembrie, am început să bănuiesc că era vorba de-o sarcină. Emily avea nevoie de timp pentru a se vindeca şi a rămas în pat câteva săptămâni. Îşi pierduse strălucirea, dar vedeam încă la ea mici sclipiri şi am încercat s-o încurajez aducându-i blocuri de desen, creioane şi acuarele lângă pat. N-o interesau deloc. Asta mă îngrijora mai mult decât vânătăile devenite violet, apoi verzi şi galbene, înainte de a-i dispărea de tot de pe piele. Ştiam că semnele invizibile erau acelea care-aveau să lase urmele cele mai adânci. Până la sfârşitul lunii septembrie, ajunsese să petreacă afară scurte reprize de timp, dar n-avea curaj să meargă decât până la coteţul găinilor sau aproape de marginea insulei.

O găseam adesea stând în pragul casei ajutorului de paznic, cu capul sprijinit de uşă, cu o privire întrebătoare. Îi explicam că a trebuit să plece. De dragul ei. Nu înţelegea. Nici eu nu eram sigură că înţeleg.

Îi duceam dorul, dar eram conştientă că aşa era mai bine. Dacă el ar fi fost acolo, nu aş fi putut să mă dedic lui Emily, iar ea avea nevoie de mine. Ceea ce se întâmplase n-a făcut decât să demonstreze acest adevăr. Ei m-au împărţit; am fost nevoită să aleg între ei. Dar îmi lipsea. Îmi lipsea prezenţa lui liniştitoare. Îmi lipseau discuţiile noastre. Îmi lipsea muzica, îmi lipsea ceea ce am fi putut avea.

De moartea lui Grayson s-a aflat de-abia primăvara următoare. Era ca un pustnic, îl cunoşteau doar câţiva oameni, pentru că petrecea luni de zile pe apă, în timpul verii, şi la capcane, pe timp de iarnă. Dispariţia lui a fost anunţată de abia la încheierea sezonului de transport, pentru că nu s-a prezentat să ia o comandă de la Sewchuck’s Brokerage. Au bănuit că se răsturnase cu barca, se înecase, fusese atacat de un urs sau căzuse pradă vreunei alte nenorociri, specifice traiului în sălbăticia din nordul provinciei Ontario. Circulau diverse vorbe, zvonuri, cum că s-ar fi întâlnit cu grupul de pe Silver Islet şi i-ar fi fugărit cu puşca, făcându-i să gonească până la barca lor şi să plece de pe insula Porphyry. Existau încă şi mai multe speculaţii despre dispariţia ajutorului de paznic de la farul de pe insula Porphyry. Însă erau doar lucruri pe care obişnuiau să le comenteze minerii, la o ceaşcă de ceai, în casele vechi de pe

drumul care ducea spre cheiul de pe Silver Islet sau simple conversaţii de debarcader. Nu se mergea mai departe de-atât. Nimeni din grupul care fusese pe insulă la sfârşitul lui august, în acel an, nu suflase o vorbă despre asta. Nici măcar Arnie Richardson. La început, nici n-am fost sigură că era conştient de ceea ce făcuse Everett, dar bănuiesc că aflase, pentru că nu s-a sinchisit să ne avertizeze că se întâlniseră cu Grayson. Şi n-o făcuse pentru că avea un motiv. Aflase că lupul singuratic nu reprezenta o ameninţare pentru noi, pentru că îl gonise pe Everett de lângă Emily, iar pe ei îi gonise de pe insulă. Mă enerva faptul că nu găsise de la bun început o cale de a o proteja pe Emily, dar, deşi părea ciudat, îi eram recunoscătoare pentru că păstrase tăcerea. Ar fi fost tăcerea ei, tăcerea ciudatei fiice a paznicului de far, şi „cuvântul” unui pustnic mort, împotriva cuvântului unor tineri educaţi, din familii înstărite.

Până-n octombrie, Emily începuse să-şi vină în fire. Cred că asta i se datora lui Charlie, care ne anunţase c-avea să se întoarcă acasă. Mai multe nu ne-a comunicat. A zis doar că în primăvara aceea avea să se întoarcă la farul de pe insula Porphyry. Veştile erau bune din mai multe puncte de vedere, inclusiv cel logistic. Plecarea bruscă a lui David generase o problemă pentru Departamentul Transporturilor. Mama şi cu mine ne-am descurcat şi, cum era aproape de sfârşitul sezonului, nu au făcut schimbări de personal. Din nou, reuşisem să rămânem acolo.

Înainte ca iarna să-şi intre în drepturi, am făcut un drum până în oraş ca să refac proviziile. Emily şi mama au rămas în urmă. Am trecut pe la soţia lui Peter, Maijlis. Se recăsătorise cu un bărbat cu aproape zece ani mai în vârstă decât ea, care muncea în lagărele din afara oraşului. Tăia pini şi mesteceni din păduri şi îi trimitea la fabrici, ca să facă din ei cherestea.

Şedeam în bucătăria ei, bând cafea tare şi neagră şi mâncam din prăjitura proaspăt scoasă din cuptor. Era imaginea desăvârşită a unei casnice şi mi-am dat seama c-o invidiam pentru casa ei confortabilă, pentru cuptorul electric şi părul său blond. Eram îmbrăcată în pantalonii cu care mă obişnuisem, iar părul negru, care-mi trăda originile, era împletit lejer într-o coadă groasă, la spate. În raport cu Maijlis mă simţeam necizelată şi stângace. Aştepta un copil, avea burta rotundă, sânii plini, iar obrajii i se rumeniseră, căpătând nuanţa obrajilor

unei mame. Cât timp vorbeam, mâinile i se îndreptau absente spre copilul care-i creştea în pântece, mângâindu-l prin materialul rochiei cu flori şi prin şorţul de bumbac, plin de făină.

Câteva săptămâni mai târziu, într-o după-amiază de la sfârşitul lui noiembrie, stăteam în casă. Ploaia torenţială se scurgea pe ferestre, iar norii negri se lăsaseră până jos. Atunci am văzut-o pe Emily făcând acelaşi gest ca Maijlis.

Stătea şi privea pe fereastră, spre apă, spre spaţiul în care ploaia şi Lacul se contopeau. Şi-a dus mâna involuntar spre burtă. Am văzut mişcarea cu coada ochiului şi am ridicat ochii din carte ca s-o privesc. Într-o clipă mi-am dat seama ce anume-mi atrăsese atenţia şi atunci mi-am adus aminte de Maijlis. Realizând despre ce e vorba, m-au trecut fiori pe şira spinării; pielea mi s-a înfierbântat, iar gura mi s-a uscat. Am privit-o pe mama. Mi-a întors privirea, dar mai apoi nu şi-a îndreptat-o spre Emily, ci m-a privit în ochi îndeajuns încă să-mi transmită că îşi dăduse seama, apoi a continuat să cureţe cartofi.

Emily a simţit c-o privesc atent şi s-a întors spre mine. Ochii ei aveau culoarea cerului, a Lacului. Străluceau din nou. Ştia. După câteva zile, s-a reapucat de pictură.

Mama şi cu mine nu am vorbit despre asta, decât o dată, la mijlocul lunii februarie, când burta lui Emily se umflase atât de tare încât nu mai aveam cum să negăm sarcina. Emily era afară, îmbrăcată cu o haină călduroasă şi stătea în marea întindere albă care cuprinsese împrejurimile şi făcuse Lacul să amuţească. Mama o privea pe fereastră. O privea, pur şi simplu, iar de data aceasta nu avea mâinile ocupate.

— Există o plantă, a spus ea. Am putea să fierbem un ceai.

— E prea târziu, am răspuns.

— Copilul ăsta va fi o povară.

Mâinile-i erau în continuare libere.

— Am avut şi poveri mai grele.

A luat o cârpă şi a început să şteargă de praf barometrul de pe perete şi lampa cu kerosen de pe birou.

— Nu e povara noastră.

Nu fusese niciodată o femeie afectuoasă, caldă; nu-i stătea în fire, iar moartea tatei stinsese chiar şi acele puţine sentimente care-o animaseră. Dar când am auzit-o vorbind aşa despre copilul lui Emily, indiferent cum ar fi fost conceput sau cine ar fi fost tatăl, m-a întristat la fel de mult ca situaţia lui Emily. Totuşi,

era nepotul ei.

— O să găsim o soluţie, am răspuns. Mereu găsim.

Şi n-am mai vorbit despre asta.

N-am luat în calcul ideea de a o duce pe Emily în oraş, s-o vadă un doctor. Nici n-am fi avut cum. Pentru asta ar fi trebuit să facem o călătorie istovitoare până pe Silver Islet, încălţate cu tălpicii pentru zăpadă, apoi cu sania trasă de câini până în oraş. Mama îşi ocupa timpul cu tot felul de îndeletniciri, făcându-se nevăzută de câte ori venea cineva în vizită pe insulă, ceea ce nu se întâmpla foarte des. Acum realizez că se ascundea de ochii curioşilor şi de aceia puşi pe speculaţii, în special de oamenii care aflaseră de dispariţia misterioasă a bunicului tău. Pe vremea aceea, nu se cădea ca fetele să aibă copii înainte de căsătorie, indiferent de circumstanţe, şi se pare că familia noastră nu făcea excepţie de la regulă. În timpul iernii eram protejaţi de izolare, dar curând avea să vină primăvara, iar odată cu ea, copilul. Şi, chiar dacă ne aflam acolo, departe de lume, pe mica noastră insulă de pe mijlocul unui mare Lac, ne-aveam cum să ţinem un copil departe de ochii lumii. Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult la asta. Ne pândea un mare pericol, pe care eu nu-l anticipasem.

Îmi făceam griji că pe Emily ar fi putut-o îngrozi gândul că în ea creştea un copil. Că poate avea să-l dispreţuiască, din cauză că era o amintire a calvarului prin care trecuse. Nu era cazul. Într-o seară, în timp ce stăteam amândouă întinse în pat, m-a luat de mână şi mi-a pus-o pe burta ei, ţinând-o lipită de pielea ei caldă, până când bebeluşul s-a mişcat. Mi-a crescut pulsul. În pântecele surorii mele creştea o nouă viaţă şi, după toate greutăţile şi morţile care ne înconjuraseră, era bine, era minunat şi speranţa renăştea.

Reacţia lui Charlie a fost una neaşteptată.

S-a întors pe insulă în aprilie, după ce gheaţa s-a topit îndeajuns încât să-i permită lui *The Red Fox* să navigheze. Am urmărit apropierea vasului dinspre nord. Avea pânzele întinse, ca să mai domolească valurile. Mi-l imaginam pe fratele meu stând pe punte, încercând să-şi ţină echilibrul în timp ce vasul se apleca într-o parte, iar vântul urla prin velatură. Apa răspândită de valuri îl stropea pe faţă şi trebuie să se fi simţit în largul lui, pe Lacul iubit. Ar fi fost dificil să aducă barca pe uscat în apropierea farului şi am văzut că se îndreptau spre port.

Nerăbdătoare, n-am putut aştepta să ajungă pe cărarea care ducea spre far şi i-am ieşit în întâmpinare. Eu şi mama ne-am repezit pe debarcaderul din lemn ca să prindem frânghiile aruncate şi să le legăm de tacheţi, ca să ajungă mai repede la noi. Charlie a sărit din barcă înainte să fie strânse bine, îmbrăţişându-mă puternic şi sărutând-o cu vioiciune pe mama pe ambii obraji. Emily a rămas pe ţărm, aşa cum făcea de obicei, după care s-a furişat în hangarul pentru bărci. El a mers spre ea, iar zâmbetul larg i-a pierit după ce-a observat ceea ce nu avea cum să nu observe. Mă privea întrebător, chiar în timp ce ea îi accepta forţat îmbrăţişarea şovăielnică.

N-am vorbit despre asta pe drumul spre far.

La început, am fost plini de vervă, povestind întâmplări din anii petrecuţi departe unii de ceilalţi, am ascultat poveşti despre perioada pe care-o petrecuse în Anglia şi despre oamenii pe care-i cunoscuse acolo. Charlie nu ne pomenise nimic în scrisorile lui despre vreo rană, dar avea braţul bandajat, iar mâna îi era sucită într-un mod ciudat. Când l-am întrebat despre asta, a ridicat din umeri.

— Nu-i nimic. Pe bune.

Am aflat mai târziu că nu se rănise pe front, ci cu câteva seri în urmă, pe o alee întunecoasă din spatele unei taverne. Era una din metehnele noului Charlie. Pe măsură ce ne apropiam de far, ne-am oprit din vorbit. Ascultam, de parcă ne-am fi aşteptat să auzim vocea lui Peter şi a tatei. Charlie nu mai fusese acasă de când murise tata şi am lăsat liniştea să se aştearnă şi amintirile să ne cuprindă.

În aceeaşi seară, Charlie m-a încolţit în depozitul de combustibil, când mama şi Emily nu erau de faţă.

— Ce mama dracului se întâmplă? m-a întrebat.

M-a surprins că mirosea a alcool. Tata bea rar şi păstra coniacul doar pentru momentele în care corpul simţea nevoia să fie încălzit atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Şi când bea, n-o făcea niciodată în prezenţa mamei. Mama urma încă principiile educaţiei sale stricte şi nu îngăduia prezenţa alcoolului în casă. Nu mă aşteptasem din partea lui Charlie să aducă băuturi alcoolice pe insulă şi să facă din consumul lor o obişnuinţă.

— Al cui e?

Cum să spui o asemenea poveste? Am încercat. Am bâiguit ceva până când am reuşit să înşir cuvintele în propoziţii şi i-am

spus cât am putut. I-am povestit despre Everett, despre cum am găsit-o pe Emily bătută, cu vânătăi şi sângerând. Nu i-am spus despre vânătorul de blănuri, despre David şi de faptul că îl împuşcase pe Grayson. Nu i-am explicat ce fusese cu plecarea bruscă a ajutorului de paznic şi nici el nu m-a întrebat.

— Şi tu unde dracului ai fost? m-a întrebat, cu o privire mânioasă, acuzatoare. Limba i se împleticea în timp ce se străduia să pronunţe cuvintele. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu l-ai ţinut pe nenorocitul ăla departe de ea?

Îmi pusesem aceeaşi întrebare de o mie de ori, dar a fost cumplit de greu să o aud din partea lui. Şi-a apropiat faţa de a mea. Am închis ochii, ca să nu-i mai văd privirea dispreţuitoare, simţindu-i saliva cum mă împroşca în timp ce vorbea.

— I-ai permis... le-ai permis să ne facă de ruşine.

Am ridicat privirea spre el, simţind că încep să mă enervez şi eu. Cum îndrăznea să dea vina pe Emily pentru ceea ce se întâmplase?! M-am încruntat, dar n-am reuşit să opresc valul de indignare care a urmat.

— De ce dracului n-aţi scăpat de el? Voi trei aţi fi putut găsi o soluţie.

Îi venea să-mi dea o palmă. A vrut să plece, dar s-a oprit şi s-a întors.

— Uită-te la tine. Uită-te la tine, cum te porţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. De parcă Peter nu s-a prăpădit. De parcă tata o să apară data viitoare când vine *The Red Fox* în port, o să se-aşeze din nou în scaun şi o să-şi aprindă pipa, ca şi cum l-am fi aşteptat cu toţii, să dea dracii! N-o să se întâmple aşa, Lizzie!

A clătinat din cap.

— Şi-acum mai e şi asta. Cum ai putut să laşi să se întâmple aşa ceva?! Ce-o să faci acum?

După aceea s-a întors şi a pornit spre far pe o cărare şerpuită, trântind uşa în urma lui. Am rămas o clipă pe loc, uitându-mă încotro o luase. Mă pregăteam să mă reapuc de lucru şi l-am văzut din nou, chinuindu-se să care scaunul tatei câţiva paşi, până la casa ajutorului de paznic, în care a intrat, făcându-se nevăzut. N-a mai ieşit până a doua zi. Era de parcă nici nu se întorsese acasă. Ne lăsase pe mine şi pe mama să ne ocupăm de far, aşa cum făcusem atâta vreme în lipsa lui, iar în sufletul meu s-a născut un dor nestins de omul care fusese odată fratele

meu.

Mi-am dat atunci seama că acel Charlie, care plecase de atât timp, acel băiat hotărât să-şi răzbune fratele, nu se mai întorsese acasă. Charlie acela murise. În schimb, noul Charlie trecuse pragul casei încărcat de toată ura şi toate prejudecăţile care mocniseră în tranşeele Europei. Ceva se schimbase în relaţia noastră şi în relaţia lui cu Emily. Poate că era din cauza războiului sau a băuturii. Poate că acum nu mai putea tolera particularităţile care o făceau să fie... ea însăşi. Şi asta complica foarte mult situaţia pentru noi două.

După câteva zile, a părut să accepte fără tragere de inimă noua realitate, ducând la îndeplinire ce-i revenea din treburile casei, atât cât îi permitea braţul rănit, luând masa cu noi, în camera de sub far, dar furişându-se în cele din urmă, cu o sticlă de whisky, ca să stea singur în cabana ajutorului de paznic, în bătaia curenţilor. Mi-a dat o senzaţie de linişte, ce era însă înşelătoare.

Pe Emily au apucat-o durerile într-o zi călduroasă de primăvară de la începutul lunii mai. În zona Lacului, anotimpurile îşi intrau mai târziu în drepturi. Erau ani în care zăpada rămânea ascunsă pe alocuri în scorburile umbroase din pădure, în timp ce plantele se străduiau să răsară ca să dea de lumina soarelui. La fel a fost în anul acela. Eu şi Emily căutam ferigi prin mlaştină. Se mişca încet, trupul său mărunt fiind apăsat de greutatea copilului.

M-a luat prin surprindere. Mergeam împreună printr-o mlaştină unde se găseau lăstarii de ferigă, pe drumul ce se întinde între far şi portul destinat bărcilor. S-a oprit din cauza unei contracţii, sprijinindu-se de un copac, în timp ce un spasm îi străbătea tot corpul. N-a strigat de durere. Înaintasem deja câţiva metri pe cărare, când deodată mi-am dat seama că nu mai era lângă mine. M-am întors ca să mă uit la ea, să văd de ce rămăsese în urmă şi am realizat că-i venise sorocul, dar cu toate astea am întrebat-o:

— E copilul, Emily?

A încuviinţat.

Am mers alături de ea şi am luat-o de braţ, ca s-o sprijin în timp ce ne întorceam la cabană. Mă bazam pe mama, că va şti ce-i de făcut. Mai asistase la naşteri. Cunoştea miracolul aducerii pe lume a unui nou-născut. Era o persoană pragmatică.

Dar Emily n-a mai vrut să înainteze. Contracţia a trecut, iar ea şi-a îndreptat spatele, înaintând pe cărare, îndepărtându-se de cabană şi intrând mai adânc în pădurea întunecată. Mi-am dat seama că avusese contracţii de ceva vreme şi că fusese neliniştită pe timpul nopţii nu doar din cauza stării proaste prin care trecea. Intrase deja în travaliu. I-am spus că trebuia să ne întoarcem, că trebuia să stea în pat, că aveam nevoie de mama. Dar a clătinat din cap şi a continuat să meargă.

Neştiind ce altceva să fac, am urmat-o.

A rămas pe cărarea care ducea spre port, oprindu-se ca să se sprijine de peretele hangarului, pentru că începuse o altă contracţie. Când i-a trecut, a mers în partea cealaltă, pe plaja de pe insula Porphyry, unde s-a aşezat şi-a început să privească spre insula Dreadnaught. Am petrecut acolo mai mult de o oră. Măsurăm timpul în funcţie de contracţiile regulate ale travaliului ei, abia perceptibile. Respira repede şi-şi încleşta mâinile. S-a stârnit o briză uşoară, proaspătă şi caldă, ce purta cu ea promisiunea unor zile mai blânde, însă odată cu aceasta am început să simt frigul strecurându-se pe sub haine şi ajungând la piele. Emily părea mulţumită, dar eu eram neliniştită şi i-am cerut din nou să ne întoarcem acasă, unde am fi stat la căldură şi mama ne-ar fi ajutat cu deprinderile ei.

Când s-a ridicat în picioare i s-a rupt apa, revărsându-se pe ţărm şi dispărând în nisipul zgrunţuros şi negru. Apoi s-a întors spre mine, cu acei ochi cenuşii-închis ce mă implorau, dar nu ştiam ce voia de la mine. Farul era prea departe, prea departe ca să o las, să fug ca să-l caut pe Charlie sau pe mama. Eram nehotărâtă, nu ştiam cum să fac s-o duc înapoi, cât de repede aş fi putut aduce ajutoare, când deodată ea s-a prăbuşit pe plajă, scoţând gemete înfundate în timp ce-şi strângea hainele.

Am îngenuncheat lângă ea. Nisipul negru absorbise ceva din căldura soarelui, dar nu era un loc potrivit pentru aducerea pe lume a unui copil. Îmi doream o sobă, un pat, prosoape, apă şi pe mama. Îmi făceam griji pentru Emily, pentru copilul nostru.

— Uite, Emily, dacă reuşeşti să ajungi până la hangarul pentru bărci, pot să te împing cu căruciorul până la far. Trebuie neapărat să ne întoarcem. Trebuie neapărat să...

Clătina violent din cap în timp ce o mai cuprinsese o contracţie, care a ţinut-o mult, Emily prinzându-se de mine şi lăsând capul pe spate pentru a scoate un geamăt din toată fiinţa

ei. Dincolo de acesta, puteam auzi freamătul Lacului, în timp ce valurile sale se loveau de stânci şi ajungeau pe ţărm. Nu aveam de ales.

Mi-am scos haina şi am întins-o pe pământ, ghemuindu-mă pe ea şi luându-mi sora în braţe. Se sprijinea de mine, cu spatele lipit de corpul meu. Ţipetele ei se amestecau cu acelea ale pescăruşilor de deasupra noastră. Eram îngrozită, iar lacrimile-mi şiroiau în timp ce spatele i se arcuia cu fiecare spasm. Eram sigură c-aveam s-o pierd, sigură că acel copil avea s-o rupă-n două. Dar corpul ei ştia ce să facă, iar ea îi urma ritmul. Când i-a venit sorocul, şi-a adunat forţele, şi-a tras genunchii la piept şi a băgat mâna sub fustă, ca să ajute copilul să vină pe lume, după un ultim şuvoi de apă şi sânge.

A strâns copila la piept, băgând-o sub haină, sub bluza ei, ţinând-o lipită de piele, cuibărind-o între sâni. Ştiam destule despre naşteri ca să mă aştept la un plânset atunci când copilul avea să respire, aşa că mi-am ţinut respiraţia. În cele din urmă, am auzit-o gângurind de două ori, i-am văzut pieptul micuţ mişcându-se sus-jos, degeţelele roz şi i-am auzit plânsetul răspândindu-se printre copaci. Emily a privit-o. A privit-o la fel ca pe floarea de căldăruşă, atentă la fiecare detaliu: părul negru lipit de cap, ochii negri care clipeau, încreţiturile de la picioare şi braţe, forma urechii. I-a urmărit cu degetul conturul feţei, apoi i-a luat căpşorul în palmă, mişcând-o uşor pentru ca guriţa în formă de arc să prindă un sfârc şi să înceapă să sugă.

Am început să râd. Era perfectă. Cu totul perfectă şi era a noastră.

Atunci am auzit-o pe Emily vorbind. Pentru prima dată, singura dată. Deşi cuvântul nu era clar nici pe departe, fiind rostit de o voce care până atunci scosese doar sunete rare şi nedefinite, am ştiut fără niciun dubiu ce spunea – „Anna”.

47.

Morgan

— Faceţi mişto de mine, nu?

După expresia feţei, îmi dau seama că nu glumeşte. Nu cred

că-i genul de om care să glumească în legătură cu aşa ceva.

— Chiar e o coincidenţă interesantă, nu-i aşa? mă întreabă în replică. Of, Morgan, a trecut atât de mult timp, încât uneori mă întreb dacă nu cumva îmi joacă mintea feste. Dar când mă gândesc că asta – ridică jucăria argintie şi o scutură uşor – a aparţinut unui bebeluş cu acelaşi nume, ei bine...

Vocea i se pierde.

— Nu ştiu cum am ajuns în posesia ei. Probabil că i-a fost dată lui Peter sau lui Charlie...

Nu spune că e posibil s-o fi primit ea. Ştie că nu e a ei. Dacă ar fi fost, şi-ar fi amintit-o. Poate că are dreptate, poate c-a fost un cadou, dar de ce ar da cineva o jucărie din argint, pentru bebeluşi, cu numele altui bebeluş pe ea? Sau de ce-ar ţine-o ascunsă, chiar dacă era doar o jucărie primită de pomană?

Nu conta. Emily avea un bebeluş. Indiferent care-i era numele, bătrânica avea o nepoată pe undeva. Al naibii de interesant.

— Unde e bebeluşul lui Emily... Anna, acum?

Tace, de parcă e prea dureros să-şi aducă aminte. Pune jucăria înapoi în poală, peste jurnalul îmbibat cu apă.

48.

Elizabeth

Oricât de romantică ar părea ideea de a da naştere unui copil pe nisipul vulcanic al unei insule, lângă apa purificatoare a Lacului, sub cerul de primăvară de un albastru pastelat, cu pescăruşii rotindu-se deasupra capului, realitatea era alta, aşa cum aveam să aflu curând. Emily a început să tremure. Corpul îi era stors de vlagă, iar briza rece nu înceta să bată, dinspre apă. Ştiam că nu puteam rămâne acolo. Anna era cuibărită lângă mama ei, mulţumită, cu capul pe pieptul ei, ascultând bătăile inimii care-i fuseseră cântec de leagăn luni de zile, învelită între straturile hainelor lui Emily şi ale mele. Emily era slăbită. Am ajutat-o să se ridice în picioare şi s-a sprijinit de mine. Am trecut în partea cealaltă, spre port. De-acolo, am ajutat-o să urce împreună cu copilaşul nostru în căruţ şi am pornit în călătoria

către far, spre căldura cabanei, spre mama şi spre Charlie.

De îndată ce-am văzut clădirile albe, am început să-i strig, un strigăt de ajutor, marcat de efort. Charlie a venit primul, făcând doar o pauză scurtă ca să se uite la noi; eu, neavând haină pe mine, tremuram şi aveam o privire îngrijorată, care luase locul încântării pe care-o simţisem la naştere. Emily, învelită şi în haina mea, şi în a ei, stătea în cărucior. Mama a apărut în pragul cabanei. L-a văzut pe Charlie ducând trupul micuţ al lui Emily, a aruncat doar o privire la sângele proaspăt care-i păta fusta şi a intrat înapoi în casă, târşâindu-şi picioarele.

Charlie a întins-o pe Emily pe pat, iar mama a înaintat anevoios, întinzând mâinile-i dibace, ridicând faldurile fustei şi încruntându-se la sângele proaspăt care-i păta hainele şi i se scurgea dintre picioare. Nu şi-a dat seama că se născuse copilul, nu-l văzuse ascuns sub straturile de haine. În ciuda excentricităţilor lui Emily, nu se aşteptase niciodată ca ea să fi ales unde şi cum să aducă pe lume copilaşul nostru şi să dea dovadă de o putere pe care niciunul dintre noi nu ar fi putut să şi-o închipuie vreodată.

Scâncetele nou-născutei au oprit-o pe mama, care scotocea prin haine.

— S-a născut? a întrebat ea, surprinsă, dând la o parte hainele ca să se vadă bebeluşul.

— Da, *ea* s-a născut, am răspuns eu. Am început să tremur, picioarele fiind slăbite de emoţie şi de efort şi, cu ultimele puteri, m-am ţinut să nu mă prăbuşesc pe podea.

— O cheamă Anna.

Mama m-a privit, iar în privirea ei am citit milă şi înţelegere, ca şi cum fusese un incident neplăcut pe care l-am fi putut evita. A înnodat repede cordonul ombilical şi l-a tăiat, a pus placenta într-un bol şi s-a întins să ia copilul de la Emily. Sora mea s-a opus.

Mamei nu i-a picat bine. Ea nu fusese atinsă de miracolul naşterii Annei, ca mine. Nu vedea frumuseţea şi speranţa întruchipată în acel trupuşor desăvârşit. În schimb, părea iritată, dezamăgită, privind silueta măruntă a nepoatei odihnindu-se confortabil în braţele fiicei sale.

— Dă-mi-o mie.

Vocea-i era blândă şi fermă, dar Emily a strâns mai tare copilul la piept şi a clătinat din cap.

Charlie a ieşit la iveală din întuneric şi a aruncat o privire spre Emily şi spre copil. Apoi a plecat. Ne-a întors tuturor spatele şi a plecat, trântind uşa în urma lui.

Mama a dus mâinile lângă corp şi a rămas pe loc tăcută, cu o expresie de exasperare, gânditoare, şi m-am temut c-avea să-i smulgă lui Emily copilul din braţe. Am păşit în spaţiul dintre ele şi m-am aplecat să iau hainele şi să pun în locul lor o pătură. M-am întors şi m-am ocupat de sobă, cu mâinile tremurând în timp ce încercam s-aprind chibrit după chibrit, până când am reuşit să menţin flacăra suficient de mult, încât s-o apropii de amestecul de iască şi surcele din vatră. Când au luat foc, în sfârşit, am scormonit în sobă ca să împrăştii căldura în toată camera, apoi am pus apă la fiert în ibric. Încă-mi tremurau mâinile.

Mama s-a îndepărtat în cele din urmă de pat, târşâind picioarele, s-a aşezat în scaunul ei şi s-a apucat iar să tricoteze. Am început să trebăluiesc prin bucătărie, ascultând andrelele lovindu-se într-un ritm constant.

În ultimele luni, pe măsură ce burta lui Emily creştea şi zilele se lungeau, iar noi ne ocupam cu diverse lucruri pe timp de seară ca să mai treacă timpul, mama se apucase să tricoteze ciorapi pentru soldaţi. Cu ajutorul acelor forma un pătrat frumos, petrecea firul prin ochiul împletiturii cu migală, răsucea materialul pentru a face glezna şi la final făcea clinul pentru vârf. Aşadar, mama făcea ciorapi. Nu pături. Nici trusouri. Nici pulovere. Nici salopete. Nici nu-l învăţase pe Charlie cum să facă un leagăn sau pe mine cum să croiesc pijamale. Mama, pe a cărei experienţă mă bazasem ca să fac faţă naşterii, bebeluşului, perioadei maternităţii, mama, ale cărei mâini trebăluiau mereu, nu se pregătise deloc pentru naşterea copilului lui Emily.

Pe măsură ce auzeam sunetul andrelelor, m-am înfiorat, în acea cameră încălzită de flăcările sobei, în care o femeie-şi alăpta copilul nou-născut, iar mama ei stătea deoparte, la distanţă, tricotând ciorapi, am realizat un lucru.

Mama nu avusese de gând s-o lase pe Emily să păstreze copilul.

Emily, care văzuse mereu mai multe lucruri decât mine, înţelegea ce era dincolo de cuvinte. Ştia. Ştia îndeajuns cât să fi fugit de confortul patului şi de pereţii din lemn ai cabanei, care

ţineau vântul la distanţă. Ştia ceea ce mie-mi scăpase. Ştia ceea ce eu nu ştiam: că n-avea cum să găsească un refugiu în mâinile pricepute şi trecute prin viaţă ale mamei.

„Ar fi trebuit s-o laşi să moară”.

Emily ştia. Iar copilul se născuse. Fetiţa avea un nume. Sugea la pieptul mamei ei.

După o vreme, Emily m-a lăsat să iau fetiţa din braţe. Am îmbăiat-o cât de bine am putut într-un lighean, ştergând cu blândeţe resturile de placentă de pe ea, înainte de a o înveli frumos în prosoape. Am îmbăiat-o şi pe Emily, i-am scos fusta şi bluza şi le-am înmuiat în găleţi cu apă, le-am frecat până s-au curăţat şi le-am întins afară, să stea în briza Lacului. Ea refuza să se îmbrace şi stătea goală în pat, încălzită de flacăra portocalie din sobă, cu Anna cuibărită la sânul ei. Le-am urmărit învăţând să se iubească.

La căderea nopţii, Charlie a fost cel care a aprins farul. I-am auzit paşii greoi urcând scările şi păşind pe podeaua de lemn a galeriei. Când a terminat, a coborât din nou, anevoie, şi a ieşit pe uşă, fără să ne spună un cuvânt sau măcar să ne arunce o privire. Mama a pregătit cina în tăcere. Tot în tăcere am şi mâncat.

Am încropit un leagăn dintr-un sertar al noptierei, i-am golit conţinutul pe podea şi l-am căptuşit cu o pătură din lână şi cu cârpele moi şi curate cu care lustruiam farul. L-am pus pe podea, lângă patul nostru şi am aşezat-o pe Anna cea adormită, mică şi desăvârşită, în el. Epuizate, Emily şi cu mine am adormit, legănate de ritmul farului şi de corul familiar al broaştelor care cântau în mlaştină.

Deşi l-am auzit pe Charlie intrând câteva ore mai târziu şi apoi urcând scările spre far, nu l-am auzit că se oprise lângă patul nostru înainte de a ieşi. N-am auzit nici zgomotul motorului extern în timp ce *Sweet Pea* se îndepărta de ţărm, îndreptându-se spre luminile răzleţe ale cătunului Silver Islet, ducând cu el bebeluşul înfăşat şi aşezat în leagănul improvizat la picioarele lui.

49.

Morgan

Ce dobitoc! Ce dobitoc ordinar! Înţeleg de ce nu a mai vorbit cu el timp de şaizeci de ani.

— Anna, rosteşte ea numele, din nou. Ce coincidenţă! Ce coincidenţă tristă şi tragică!

Nu sunt convinsă că-i o coincidenţă.

* * *

Nu observă când iau jurnalul cu mine, la plecare. O conduc înapoi în camera ei şi mă prefac că-l pun pe masă, lângă celelalte şi mă asigur că jucăria face cât mai mult zgomot când o las jos. Le-a spus că nu merge-n sufragerie să ia cina – că vrea să fie lăsată în pace. Cu toţii ştiu ce s-a întâmplat. Îi spun din nou că-mi pare rău. Mi se pare că aşa se cade. Apoi plec, lăsând-o în cameră, în scaunul tatălui ei.

În instrucţiuni scria să bag jurnalul în congelator. Voiam să-l pun într-o pungă mare de orez, cum a făcut Laurie cu telefonul când l-a scăpat în chiuvetă în timp ce spăla vasele. Dar când caut pe Google „cum se usucă o carte udă sau umedă”, găsesc site-ul bibliotecii Universităţii din Michigan unde scrie s-o bag imediat în congelator. Jurnalul nu e ud leoarcă. E doar umed şi paginile s-au umflat. Mă întreb când au găsit cadavrul lui Charlie, cu jurnalul şi jucăria în buzunar. S-ar putea să fi fost ieri sau chiar mai înainte. Aşa că fac cum scrie pe site şi-l bag în congelator. Cât se congelează acolo, lângă calzone[112] şi îngheţata de vanilie, am timp să găsesc celelalte chestii de care am nevoie.

Trebuie să fac asta în etape, deci mă duc în camera mea şi golesc măsuţa, ca să pot lucra acolo. Pun pe jos un strat de ziare, iau uscătorul de păr şi pregătesc o rolă de prosoape de hârtie. Habar n-am cât durează să congelezi o carte şi verific congelatorul atât de des că Bill începe să se enerveze. Mă gândesc că odată ce s-a întărit e gata, aşa că iau jurnalul şi-l duc jos, în camera mea, cât de repede pot. Pornesc uscătorul şi-l îndrept uşor spre prima pagină din interior, mişcându-l înainte şi

[112] Tip de pizza „împăturită“, foarte popular în Italia (n.tr.).

înapoi ca să usuc umezeala rămasă în urma dezgheţului în partea de sus a paginii. O netezesc cu mâna, sperând să nu fac dracu' ceva greşit. Mă gândesc c-oricum n-are cum să-i facă mai rău decât Lacul. În plus, domnişoara Livingstone nici n-o să-şi dea seama. Odată ce jurnalul s-a dezgheţat suficient de mult încât să fie din nou ud, aşez o bucată dintr-un prosop de hârtie între paginile uscate şi cele ude şi îl bag din nou în congelator. Trebuie să aştept să se congeleze din nou ca să merg mai departe.

Laurie şi Bill nu-mi dau voie să fumez în casă. Nu-s atât de tâmpiţi încât să nu-şi dea seama că mai fumez câteodată şi, deşi li se cam fâlfâie, mă obligă să merg afară, pe terasa din spate sau pe trepte casei. Oricum, de cele mai multe ori nu mă deranjează. În felul ăsta am ocazia să ies din casă şi să scap de zgomotul televizorului care-i pornit non-stop şi de cicălelile ălorlalţi puşti. Mă hotărăsc să ies afară şi să-mi aprind o ţigară, în timp ce aştept să se congeleze din nou jurnalul. E o noapte de-aia în care se simte mirosul iernii. E un iz care n-are nimic de-a face cu mirosul de flori şi de rahat de câine, de primăvară sau cu frunzele ude, mucegăite, din timpul toamnei, dar îţi dai seama c-o să ningă doar după cum e aerul, după cum miroase. Sting ţigara înainte s-o termin, doar ca să trag mirosul ăsta în piept.

* * *

Îmi ia mult timp să usuc jurnalul. Mai mult decât mi-aş fi închipuit. Dar am răbdare şi paginile încep să se desfacă, încet-încet. Pot să disting ceva din scris, deşi cerneala s-a întins. Citesc, pe măsură ce desfac paginile. Sunt chestiile obişnuite despre care scria paznicul farului. Detalii despre toate navele şi ce făcea ca să ţină farul în funcţiune. De câteva ori îi pomeneşte pe Charlie şi pe Peter. Scrie despre cum îi ducea la pescuit, despre cum ocoleau insula şi mergeau la vânătoare de reni. Ajung în sfârşit la partea cu naşterea domnişoarei Livingstone şi a lui Emily.

Sâmbătă, 16 mai 1925 – Lil a născut astăzi, cu o lună înainte de termen. N-am avut timp s-o ducem în oraş, aşa că n-a beneficiat decât de ajutorul meu oarecum limitat, eu fiind un nepriceput. Avem parte de o binecuvântare dublă – am fost surprinşi de venirea pe lume a unor gemene! Două fetiţe cu

părul şi ochii negri. Sunt mici şi par foarte fragile, fiind născute prematur, dar astfel s-ar explica graba lor de a veni pe lume. Lil se simte bine. O să avem grijă de ele şi sperăm la ce-i mai bun. Le-am botezat Elizabeth şi Emily.

Aflu că gemenele nu doar c-au supravieţuit, ci au prosperat, hrănindu-se des, devenind gălăgioase şi foarte solicitante în raport cu mama lor. Toată lumea era, aşadar, obosită, iar micul Peter era cel care îi ajuta deja la treburi. Spune că gemenele erau de nedespărţit; cea mică, Emily, nu suporta să fie despărţită de Elizabeth nici măcar o clipă şi făcea un scandal monstru. Cred că Emily avea nevoie de Elizabeth chiar şi la o vârstă atât de fragedă.

Data inscripţionată pe misteriosul mormânt de pe insula Hardscrabble e 29 noiembrie 1926. Vasul *Kelowna* s-a scufundat în decembrie 1926. Mai am de făcut multe drumuri până la congelator cu jurnalul, chiar foarte multe, până s-ajung la paginile-alea.

O să am nevoie de un pachet de ţigări.

* * *

E trecut de mult de miezul nopţii. În casă e linişte. Repet procedura – congelează, usucă, absoarbe, congelează, usucă, absoarbe... sunt la jumătatea jurnalului, dar tot mai am câteva luni până la scufundarea vasului *Kelowna.*

Paznicul farului descrie o viaţă idilică. Fetiţele cresc. Trece un an şi ajung amândouă la etapele esenţiale din viaţa bebeluşilor: rostogolirea, zâmbetele, mersul târâş. Între timp, sunt înlocuite pervazurile de deasupra şemineurilor, e livrat kerosen şi se fac reparaţii. De-a lungul iernii nu se petrec evenimente importante. În acel an, îl învaţă pe Charlie să citească, folosind teancuri de ziare vechi, pe care le primeşte câteva săptămâni la rând. Vânează reni şi căprioare. Sezonul de transport lacustru se deschide târziu şi adesea au parte de furtuni cu descărcări electrice violente. Marchează ziua de naştere a gemenelor, dar nu cu cadouri şi tort, ci cu o simplă notă în calendar la luna mai 1926, în care scrie că au un an. Pare să fie mai încântat de fiicele lui decât a fost de băieţi, pentru că vorbeşte mai des despre ceea ce fac. Mai ales despre Emily. Se vede de la o poştă că e favorita lui.

Vineri, 16 iunie – Azi am luat o bărcuţă cu vele care va înlocui barca veche, spartă, pe care-am avut-o înainte. E sprinţară tare şi va fi grozavă la călătorii şi pescuit. I-am spus Sweet Pea. *Gemenele-au pornit deja pe picioruşe. Elizabeth e mult mai puternică şi mai mare decât Emily, dar Emily a învăţat mai multe cuvinte şi le foloseşte uneori obositor de des. A devenit umbra mea, se ţine după mine peste tot în timp ce muncesc, dar nu se îndepărtează niciodată prea mult de Elizabeth.*

Trebuie să se fi schimbat ceva. Domnişoara Livingstone spune că Emily n-a vorbit niciodată. Cu excepţia unui cuvânt, numele fiicei ei. Anna.

Sâmbătă, 10 iulie – N-a mai plouat de trei săptămâni. Merg aproape în fiecare zi în grădina de cartofi, s-o ud. Charlie e mereu dornic să mă însoţească şi-i plac în mod deosebit excursiile cu Sweet Pea. *Se anunţă a fi un navigator destoinic.*

Luni, 9 august – Recolta de mure nu e bogată anul acesta, dar am petrecut câteva zile lungi pe insula Prinţului Edward, la cules. Copilele se distrează, jucându-se ore-n şir cu beţe şi pietre, în timp ce Lil culege fructe şi le dă fetelor, umplându-le gurile până de li se mânjesc buzele şi obrajii. Sunt de nedespărţit şi se pare că împărtăşesc o legătură şi un limbaj numai al lor. Emily, evident, e cea mai inteligentă dintre cele două. Mi se vâră în poală, îmi cere să-i citesc poveşti şi se preface că citeşte şi ea odată cu mine, într-o limbă de neînţeles, imitându-mi gesturile într-un mod cu totul şi cu totul adorabil.

Aţipesc în jurul orei trei dimineaţa, cât timp jurnalul mai stă o tură în congelator. Dorm mai mult decât aveam de gând. Când mă trezesc, sunt încă îmbrăcată în hainele de zi, iar lumina lămpii de pe birou pare să-mi arunce o privire acuzatoare. Îmi ia ceva vreme ca să-mi dau seama ce fac şi de ce zac ca o beţivă leşinată peste aşternuturi. Afară e întuneric, deşi s-a făcut dimineaţă de câteva ore bune. Cred că toată lumea a ieşit din casă, pentru că-i linişte; nu se-aude nici televizorul. Când mă uit pe fereastră, nu văd nicio maşină pe alee. Cred că sunt singură. Norii sunt joşi şi încărcaţi şi nişte picături albe sunt răspândite de bătaia vântului. Mă întorc la treaba mea. Nu mai trece mult şi descopăr secretele pe care le-ascunde jurnalul. Dar nu sunt cele

la care mă aşteptam.

Joi, 18 noiembrie – O boală şi-a făcut loc în casa noastră. Peter şi Charlie au amândoi temperatură. Au stat în pat, când unul, când altul, tremurând sub mormane de pături şi dând la o parte aşternuturile cu picioarele când căldura îi copleşea. Sunt pe mâini bune. Lil le-a fiert tot felul de licori din ierburile care-atârnă în cămară şi am încredere că se vor face bine în curând.

Duminică, 21 noiembrie – Băieţii dau amândoi semne de înzdrăvenire. Febra le-a scăzut, dar sunt tot letargici şi abia sorb nişte zeamă. Le citesc dintr-un roman de Jules Verne, intitulat Douăzeci de mii de leghe sub mări. *Cartea îi distrează, deşi sunt mai mult adormiţi decât treji. Acum mă preocupă fetele. Au început să fie neliniştite şi mă tem că ele sunt următoarele care vor fi lovite de boală.*

Luni, 22 noiembrie – Şi Emily, şi Elizabeth sunt destul de bolnave. S-au roşit la faţă din cauza febrei şi refuză orice mâncare le dă Lil. Sunt foarte îngrijorat pentru Emily. Nu are puterea surorii ei. E atât de mică şi de fragilă!

Congelează, usucă, absoarbe...

Sâmbătă, 27 noiembrie – Au trecut patru zile de când fetele s-au îmbolnăvit de febra asta. Sunt din ce în ce mai letargice. Spre deosebire de băieţi, sunt pline din cap până-n picioare de o iritaţie puternică, roşie. Vremea e neplăcută, altfel le-aş lua pe toate cu Sweet Pea *şi m-aş duce în Port Arthur să caut un doctor. Lil face tot ce poate, iar chinul acestei boli, mai întâi cu băieţii, apoi cu gemenele, începe să-şi spună cuvântul. O ajut cât de mult pot. Sunt tot mai îngrijorat.*

Duminică, 28 noiembrie – Lui Emily i-a scăzut febra azi-noapte. Trupuşorul ei a început să lupte cu boala, fiind ajutat de ierburile lui Lil. Elizabeth încă suferă. Trupul îi e cuprins de convulsii şi respiră scurt şi trăgând greu aer.

Luni, 29 noiembrie – Elizabeth a murit în această dimineaţă. Şi-a dat ultima suflare la jumătate de oră după răsăritul soarelui. I-am luat trupul neînsufleţit din pătuţ, de lângă sora ei. Emily e

de neconsolat.

Am citit paginile pe măsură ce le uscam cu aerul fierbinte al uscătorului. Dar când citesc cuvintele-astea, îl opresc. Liniştea mă copleşeşte. S-a întâmplat atât de demult! Dar, cu toate astea, mă mişcă.

Dau la o parte următoarea pagină şi pun o bucată de prosop de hârtie între ea şi cea uscată, apoi pornesc din nou uscătorul de păr.

Marţi, 30 noiembrie – Lil a dus-o în pat. Mă asigură că nu-i vorba decât despre oboseală, că nu e bolnavă, dar sunt îngrijorat. Fac un sicriu simplu din lemn pentru Elizabeth, şi o voi îngropa aproape de hangarul pentru bărci. Emily plânge în continuare. Ţipetele ei sunt asemenea vuietelor vântului şi-mi sfâşie inima. Nimic nu o poate consola. Am încercat de toate. Parcă ar fi murit o parte din ea. Mă tem şi pentru viaţa ei.

Mi-am mutat proiectul pe masa din bucătărie, ca să fiu mai aproape de congelator. Am pe post de scrumieră o conservă goală, de ton, şi e cât pe ce să dea pe-afară. Nu-mi pasă dacă se iau de mine că fumez în casă.

Congelează, usucă, absoarbe...

Sâmbătă, 4 decembrie – Mă minunez de cum merge viaţa, de încurcăturile destinului şi ale norocului, de binecuvântările ce vin odată cu o nenorocire. E o întâmplare cu totul neobişnuită şi sunt copleşit de vinovăţie şi în acelaşi timp uşurat. Ea e un dar din partea Lacului. A adus o viaţă. Nu mai pot da înapoi. O să scriu povestea pe pagina aceasta şi o voi întoarce, ca să nu mă mai gândesc la ea.

Inima îmi bate repede. E data pe care-o căutam. Scrisul de pe pagina asta e mult mai greu de citit. Îmi dau seama că paznicul farului scria repede, formând cuvintele cu litere mari, cu bucle, litere care curg parcă împreună. Nu vreau decât s-ajung cât mai repede la sfârşit.

Plânsetele singurei mele fiice, scumpa mea Emily, m-au obligat să renunţ la confortul casei şi să ies în mijlocul celei mai cumplite furtuni pe care-am văzut-o în mulţimea de sezoane

petrecute la acest far. Sau poate am fost atras de lupi – nu ştiu care dintre acestea două e adevărată. Între urletele vântului şi bocetele singurei fete care a supravieţuit, i-am auzit urlând, parcă-şi vorbeau între ei. Aşa că mi-am luat puşca şi am pornit pe ţărmul estic, pentru a-i căuta. În timp ce mă căţăram pe stâncile alunecoase, am văzut o barcă îndreptându-se spre ţărm. Părea goală, dar tot am intrat în apa îngheţată, amestecată cu zăpada viscolită, de-a îngheţat şi sufletul din mine. M-am prins de prova, întorcând barca înspre ţărm şi îndreptând-o spre plajă, luptându-mă cu valurile. Am reuşit s-o trag destul de departe de apă încât să nu mai existe riscul de a sări aşchii şi, când mă chinuiam cu barca, am văzut cadavrul dinăuntru. Era al unei femei învelite într-o pătură de lână, îngheţată bocnă şi ghemuită pe fundul bărcii. Ochii negri tulburători îi erau deschişi şi priveau fix în gol, iar părul roşcat îi încadra faţa frumoasă, dar foarte palidă şi buzele vineţii. Nu m-am îndoit nicio clipă că era moartă, că plutea de ceva vreme, împinsă de vânt spre Porphyry Point. Am aruncat o privire spre plajă şi apă, căutând urmele vreunei epave sau urmele altor bărci, dar n-am găsit nimic. Ştiam că nu o pot lăsa acolo, pradă stihiilor, aşa că am urcat în barcă şi am luat trupul neînsufleţit în braţe, având de gând să-l las în magazia pentru lemne până când se potolea furtuna. Când o ridicam, am auzit un plânsei slab, al cuiva care parcă se sufoca. La început, am crezut că mă înşel, că viaţa încă mai curgea prin vinele femeii, şi am sprijinit-o din nou de parapetul navei, dar ochii ei care priveau fix, în gol, mi-au confirmat că murise. Plânsetele se auzeau de sub aşternuturile cu care era acoperită şi am recunoscut ceva din plânsetele scumpei mele Emily. M-am grăbit să dau la o parte păturile. Era o copilă de vreo doi ani – mică şi delicată, abia mai trăia. Am luat-o repede, am băgat-o sub geaca mea şi m-am întors la far. Peter şi Charlie dormeau. Lil făcuse febră; ochii lucioşi i s-au deschis pentru o clipă când am intrat în cabană, dar n-au văzut nimic. Emily era în pătuţul ei. Plânsetele i se transformaseră în scâncete slabe şi mă temeam că şi ea se apropia de moarte. Ştiam că trebuia să încălzesc trupuşorul pe care-l purtam cu mine şi mai ştiam că moartea plutea în vântul care urla afară. I-am scos copilei hainele umede şi am pus-o în pat, lângă Emily, în locul pe care-l ocupase cu atât de puţin timp înainte Elizabeth. În câteva clipe, plânsetele lui Emily au încetat.

Temându-mă de ce era mai rău, m-am întors şi le-am aruncat o privire. Le-am văzut trupuşoarele lipite unul de celălalt. Emily apucase un smoc de păr de-al celeilalte, atât de asemănător cu al surorii ei moarte.

Dar cealaltă m-a ţintuit cu privirea. Copila nu plângea, dar ochii ei spuneau o mie de cuvinte. Mă tem c-am furat viaţa uneia pentru a reda viaţă celeilalte.

Are logică. Dumnezeule, totul are logică. Elizabeth e moartă şi-ngropată. Bineînţeles.

Dar ceva nu e-n regulă. Nu pot să-mi dau seama exact ce. Jurnalul e din nou în congelator, dar mi-am pierdut răbdarea. Stau şi aştept în bucătărie.

Marţi, 7 septembrie – Ambele fete o duc bine. Mănâncă bine. Băieţii continuă să-şi adune forţele; Peter a îndrăznit să coboare din pat. Am căutat pe ţărm urmele vreunei epave, dar nu am găsit nimic. Barca n-are însemne. Pot doar să presupun că nava de care aparţinea a eşuat în zonă. S-ar putea să mai treacă multe zile până primim un comunicat. Am aruncat în apă trupul neînsufleţit al femeii. Am învelit-o în pânză şi am legat pietre de ea. Nu sunt sigur de ce am făcut asta. Am îngropat-o şi pe Elizabeth, dar nu aşa cum îmi propusesem. Am dus-o pe insula Hardscrabble. Îşi doarme somnul de veci sub un morman de pietre, departe de cărările ce-ar putea conduce lumea, din greşeală, spre zona unde e înmormântată, într-un loc în care poate privi Lacul pentru eternitate, unde lumina farului îi luminează mormântul şi unde va dormi fără să fie văzută.

Ceea ce e scris mai departe mă şochează întru totul. Mai reuşesc să citesc doar ce scrie în partea de jos a paginii, apoi îmi iau repede lucrurile şi ies în furtună, cu jurnalul înghesuit în rucsac şi cu vioara sub braţ. Trebuie neapărat să-i spun domnişoarei Livingstone.

Ea nu e Elizabeth.

50.

Elizabeth

Stau sub duş, ţinându-mă strâns cu mâinile de barele din crom prinse de pereţii acoperiţi de faianţă. Apa curge de sus, ca dintr-o mie de pâraie, pe tot corpul meu. Închid ochii şi ridic capul, dând voie picăturilor să mi se reverse pe faţă şi să îmi pătrundă-n păr, până când acesta atârnă, ud şi des, ca un râu plin de zăpadă din care apa picură, adunându-se în băltoace la picioarele mele şi dispărând prin scurgerea din podea. Simt lupul cum pândeşte. Devine tot mai insistent, mă vizitează în fiecare zi. E răbdător. Stă şi mă urmăreşte, aşteptând. Mă şterg la ochi, dar mi se umplu imediat de apă şi nu mă mai obosesc să-i şterg. Întind din nou mâna, pipăind peretele până când găsesc robinetul şi-l întorc cât pot de mult spre dreapta. Mi se taie răsuflarea când simt apa îngheţată, la fel de rece ca a Lacului. Ochii mi se deschid brusc din cauza şocului. Simt furnicături pe piele. Îmi creşte pulsul.

51.

Morgan

Doamne, ce ninge! Vântul e ca o mână îngheţată care m-apucă prin geacă. Zăpada udă şi grea mi se izbeşte de faţă şi de ceafa. A acoperit deja străzile, lăsând o fleşcăială alunecoasă pe jos. E greu să mergi. Maşinile derapează la colţuri de stradă. Aşa se întâmplă întotdeauna când vine prima furtună de zăpadă. Să mor eu, ăştia parcă uită să conducă. Dar tre' să admit: i-o furtună straşnică, mai ales pentru perioada asta a anului.

Inima îmi bate cu putere şi vreau să ajung cât mai repede la Boreal, dar autobuzele întârzie şi trebuie să stau să aştept pe mizeria asta de vreme. Mi se pare că trece-o veşnicie până vine în sfârşit unul. Nu sunt mulţi oameni în autobuz, iar şoferul mă lasă chiar în faţa clădirii. Apuc să-i mulţumesc în timp ce ies în grabă pe uşă.

Când mă apropii de intrare, îmi dau seama că nu-i totu-n regulă. Apăs pe sonerie şi stau acolo, tremurând, în timp ce vântul îmi viscoleşte zăpada pe lângă cap. Nu răspunde nimeni. Încerc şi uşa, dar e încuiată. Normal că-i încuiată.

Mereu e aşa. Dar mereu se-aude o voce hârâită în interfon,

care-i ceartă pe toţi care vor să intre. De ce nu-i acolo acum, exact când aş avea nevoie? Stau cu faţa lipită de geam şi arunc o privire înăuntru. Văd câţiva membri ai personalului tocmai în capătul holului. Stau în grup şi vorbesc, iar unul dintre ei flutură din mâini şi arată spre uşă. Dar nu mă văd.

— Hei! Hei!

Lovesc cu putere în uşă ca să le atrag atenţia, dar au luat-o cu toţii pe hol şi eu rămân afară.

— Băga-mi-aş!

Dau un ocol şi ajung în partea din spate a clădirii, trecând de gardul la care-am vopsit atâta. Acum se potriveşte cu decorul, cu zăpada viscolită din jurul lui. Alb desăvârşit. Încerc să deschid uşa care dă din verandă în grădină, dar şi-asta-i încuiată. Ştiam c-aşa o să fie, dar trebuia să încerc. Când îmi lipesc faţa de geam, îl văd pe Marty înăuntru. Bătăile în uşă şi strigătele mele îi atrag atenţia.

Marty nu mă întreabă ce caut acolo. Deschide pur şi simplu uşa, iar eu intru, scăpând de vânt şi de zăpada viscolită.

— Ăsta nu-i un moment potrivit, Morgan, spune el.

Pun vioara jos şi-mi scutur zăpada de pe haină. Înăuntru e întuneric, linişte şi bine, dar se simte ceva tensiune. Simt asta mai mult decât orice altceva. Marty îşi ia geaca pe el şi se pregăteşte să iasă. Mai e ceva.

— Care-i treaba?

— Domnişoara Livingstone a plecat de capul ei.

Nu mă mai scutur. Simt cum o mie de întrebări se luptă parcă disperate să prindă glas. Dar mă gândesc la cele întâmplate şi la ultima mea discuţie cu ea, şi nu pun nicio întrebare.

Îşi încheie geaca şi-şi pune o căciulă pe cap, trăgând-o până aproape de sprâncenele lui stufoase.

— Am rămas fără curent. O cracă îngheţată a căzut peste fire. La ceva vreme după ce s-a lăsat întunericul, a ieşit pe furiş. Alarmele nu s-au declanşat.

Marty vorbeşte mai mult ca de obicei şi lasă impresia că se simte răspunzător pentru situaţia asta.

— Ce pot să fac?

— În afară de-a o căuta pe-afară, nu prea multe.

Aruncă o privire spre pătura albă viscolită, după care mormăie că de abia îl pot auzi: „Şi mai e şi-o seară dată dracului!” Ridică de câteva ori din umeri şi iese în furtună.

Mă uit în jur. La uşa de la intrare sunt poliţişti. Anne Campbell e acolo şi-i lasă să intre. Mă strecor prin spate şi o iau pe urmele lui Marty. Acestea au început deja să dispară, împrăştiate de vânt şi acoperite de zăpadă.

* * *

Autobuzul s-a golit deja, când urc în el. Mă şi mir că şoferul m-a văzut, a oprit şi m-a luat. Îmi spune că ăsta e ultimul drum pe care-l face, că şoselele sunt într-o stare atât de proastă încât au decis să sisteze transportul, şi-i zic că nu merg departe. Are un radio de unde se-aude muzică rock din anii ’80 şi, între melodii, crainicul intervine şi face o trecere în revistă a tuturor evenimentelor care-au fost anulate. Un concert la biserica luterană, lecţiile de înot din Complex, chiar şi o şedinţă a Alcoolicilor Anonimi[113]. Prognoza anunţă zăpadă de treizeci de centimetri, iar mâine va cădea şi mai multă. Zăpadă şi viscol cu vizibilitate redusă. Au închis deja autostrada spre Nipigon.

Stau şi privesc fix pe fereastră. După câteva intersecţii, o găsesc. Merge pe o stradă lăturalnică. E îmbrăcată cu o haină închisă la culoare. Capul îi e descoperit şi-i văd părul alb desfăcut.

— Opriţi! Opriţi chiar acum, lăsaţi-mă să cobor aici!

Mă grăbesc spre uşi, încercând să le deschid, înainte ca şoferul să apuce să oprească autobuzul.

Sub nămeţi e un strat de gheaţă, îngropat, ascuns, care parcă aşteaptă. Nu-l anticipasem şi-mi pierd echilibrul când sar din autobuz. Aterizez într-un nămete şi înjur. Sunt cât pe ce să intru sub autobuz. Ce porcărie de vreme! Până să reuşesc să mă ridic, uşile autobuzului sau şi închis, şi aud zgomotul frânei, apoi cum se îndepărtează.

Nici nu-mi dau seama c-am lăsat vioara pe scaun.

Se îndepărtează de mine, aplecată în bătaia vântului, păşind încet şi cu grijă.

— Domnişoară Livingstone! Domnişoară Livingstone!

Alerg până când ajung în spatele ei şi o apuc de umăr.

— Ce dracului credeţi că faceţi? O să îngheţaţi naibii aici afară! Se uită toată lumea...

Tresare când o ating şi se întoarce spre mine. Cuvintele mi se opresc în gât. Părul de culoarea zăpezii îi cade pe umeri. E

[113] Organizaţie fondată în 1935 în Akron, Ohio, de către Bill Wilson, în scopul sprijinirii persoanelor care se confruntă cu alcoolismul (n.tr.).

identic. Dar asemănarea se opreşte aici. Nu e ea. E domnişoara Livingstone, dar nu e ea. Mă priveşte cu nişte ochi cenuşii foarte expresivi. I-am mai văzut, într-o fotografie. Sunt tulburători. Au culoarea Lacului.

E Emily.

* * *

Mă priveşte cu ochii ăia pătrunzători, iar eu fac un pas înapoi. Îmi zâmbeşte, de parcă m-ar recunoaşte, de parcă ştie cine sunt. Apoi face cel mai ciudat lucru posibil. Întinde o mână şi mă atinge pe obraz. Cu un deget îmi urmăreşte conturul sprâncenelor, nasului şi buzelor. Vreau să mă retrag, dar nu pot. Îmi ia capul în mâini şi scoate un sunet, dar buzele ei nu formează cuvinte.

O maşină opreşte lângă noi. E o maşină de poliţie. Rămân pe loc. Zăpada viscolită din jurul nostru sclipeşte în lumina farurilor, ca soarele pe suprafaţa Lacului.

52.

Elizabeth

Îmi spun c-a găsit-o fata. Că rătăcea prin viscolul ăsta cumplit care se năpusteşte asupra clădirii şi se-aruncă asupra ferestrelor ca o haită de lupi flămânzi. Acum s-a întors, e în camera ei, stă sub pături şi se încălzeşte, dar îmi dau seama că nu-i e bine. Mă mir c-a avut puterea să coboare din pat, să găsească o haină şi să facă faţă haosului provocat de pana de curent, c-a găsit uşile şi apoi a ieşit în viscol. Ce-o fi fost în capul ei de-a făcut asta?

Stau lângă patul ei. Respiră greu şi mâna de care-o ţin e uscată şi caldă. Prea caldă. Morgan e şi ea aici, cu mine. Stă lângă uşă şi tace, dar eu ştiu că e aici.

— Nu e nevoie să rămâi, spun eu.

— Nu, că... eu chiar vreau să rămân.

Mă bucură compania ei. Mă bucură şi mai tare că vrea să fie aici.

Nu ştia că Emily e în acelaşi azil; că are camera în capătul holului de vizavi de holul meu, într-o zonă de unde nu poate intra şi ieşi nimeni şi unde asistentele sunt cu ochii în patru şi au

auzul ascuţit. Emily are nevoie de mai mult. Mai mult decât îi pot eu oferi. Face des crize. De cele mai multe ori, mă descurc cu ele. Dar sunt bătrână. Şi obosită. Când am simţit că trebuie să ne întoarcem la Lac, lăsând în urmă viaţa izolată din Toscana, a fost şi pentru că nu-i mai puteam oferi lui Emily îngrijirea necesară. Locul ăsta ne oferea intimitatea pe care o voiam şi apropierea de Lac după care tânjeam. Lumea nu ştie unde este Emily Livingstone. N-ar putea-o accepta aşa cum e, sunt sigură de asta. Aşa c-am ascuns-o. Am protejat-o. Mi-am petrecut viaţa făcând asta. E scopul meu.

Fata îşi trage un scaun de partea cealaltă a lui Emily şi se aşază. O aud cum scotoceşte în geantă.

— E ceva ce trebuie să vă spun, spune ea. Ceva ce cred c-ar trebui să ştiţi.

Simt mirosul de mucegai al volumului. Ştiu că e jurnalul. A găsit în el ceva ce Lacul a încercat să-mi fure. Nu sunt sigură că vreau să ştiu despre ce e vorba. Dar începe să vorbească, şi nu pot s-o opresc. Prin intermediul ei, cuvintele tatălui meu se revarsă ca valurile care se îndreaptă spre stâncă, izbindu-se de aceasta şi vuind, apoi dispărând în adâncuri, pentru a urma altele şi altele.

Parcă mă hipnotizează.

53.

Morgan

Jurnalul are mai multe straturi. Între pagini sunt bucăţi de hârtie, astfel că volumul e şi mai gros decât era la început. Îl deschid cu grijă, întorcând paginile umede până când găsesc partea care descrie naşterea lui Elizabeth şi Emily. Nu sunt sigură cum să încep.

Domnişoara Livingstone... Elizabeth... o ţine de mână pe sora ei. Emily e slăbită. Nu respiră cum trebuie şi nu a deschis ochii de când am adus-o înapoi în cameră. M-am întors cu ea la azil. Într-o maşină de poliţie. Nu m-aşteptam vreodată s-ajung în postura asta pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. Când am reuşit să ne croim drum prin nămeţi şi să oprim la uşa

de la intrare, Emily tremura, iar ochii îi sticleau. N-a vrut să fie ajutată de asistente, când au vrut s-o ia şi s-o ducă în camera ei. Dar acum e liniştită, chiar senină. Eu şi Elizabeth suntem lângă ea.

Camera ei nu seamănă cu a lui Elizabeth. Cuvertura care o acoperă e asemănătoare, dar asta-i tot. Pereţii sunt plini de picturi şi desene, iar pe un birou de lângă fereastră sunt aranjate creioane, foi de hârtie şi acuarele. Desenele şi picturile au acelaşi subiect; un bebeluş, un nou-născut. Sunt complexe şi detaliate. Nu trebuie să-mi spună nimeni că e vorba de Anna.

Trag aer în piept şi încep.

Bătrâna mă ascultă citind cuvintele tatălui ei. Vorbeşte despre bebeluşi, despre fetiţele gemene, născute prea devreme. Vorbeşte despre boală, despre zilele petrecute îngrijindu-şi un copil, apoi altul, izolaţi de lume în timp ce febra îi topea. Apoi despre moartea lui Elizabeth.

Nu spune un cuvânt. Absolut nimic. Pe faţa ei nu se citeşte nicio emoţie. Aşadar, continui. Îi citesc despre barcă, despre cum plutea spre ţărm în timpul furtunii, despre o femeie cu părul roşcat, despre copilul înfăşurat în haina ei, pe care paznicul farului l-a pus în pătuţ, alături de Emily. Lăsându-le să-şi simtă una alteia căldura trupului, le-a dat viaţă amândurora.

Povestea nu s-a încheiat. Mai e ceva din ea. Mă pregătesc să întorc pagina în momentul în care mă întrerupe. Tonul e scăzut, vocea îi tremură.

— Ştiu, spune ea. Am ştiut dintotdeauna.

54.

Elizabeth

Se-aude Mozart. O fi pornit Marty muzica. Mă linişteşte. Trag aer în piept şi îmi trec mâna prin păr, de la rădăcină la vârf. Ştiu că e complet alb acum. Are culoarea zăpezii. Mă face bătrână, dar minte. Pe dinăuntru nu sunt.

Copila, Elizabeth. O simt. E rece, îngropată sub pietre, bătută de vânt şi spălată de ploi. Oare se simte singură? Sunt alături de ea. Am mers cu ea pe ţărmurile lacului. A trăit cu mine, a fost

mereu cu mine. Eu sunt ea. Suntem o singură fiinţă.

Eu şi Emily ne completăm reciproc. Suntem fire ţesute împreună din acelaşi material. Avem aceeaşi viaţă, aşa cum eu şi Elizabeth am împărţit aceeaşi moarte. Nu ar fi putut supravieţui fără mine. Am trăit pentru ea. E adevărul nostru.

Încep să vorbesc. În cameră are să răsune şi altceva decât răsuflarea chinuită a lui Emily, cuvinte ce vor porni năvalnic pe pereţi, spre tavan şi vor pluti în colţurile camerei. Poate că vor ţine lupii la distanţă.

— E o parte din poveste pe care nu ţi-am dezvăluit-o, îi spun.

* * *

În dimineaţa zilei ce a urmat după naşterea Annei, m-am trezit înaintea lui Emily. Era atât de devreme încât noaptea parcă se agăţa cu disperare de lumina slabă a zilei, cenuşie şi tăcută, nevrând să-i dea drumul. Era linişte; păsările nu începuseră să ciripească, păstrându-şi cântecele pentru momentul în care primele raze de soare aveau să apară la orizont şi să alunge întunericul. Lumina era slabă, doar cât să poţi zări ceva. Emily era ghemuită lângă mine, cu părul negru întins pe cearşafurile albe, cu o mână atârnând peste marginea patului. Bănuiam că o ţinea pe leagănul improvizat al fiicei sale. Am simţit imediat că nu era ceva în regulă. Era prea linişte.

Farul.

În toţi anii petrecuţi pe insula Porphyry, prin toate furtunile, prin boli şi greutăţi, n-am lăsat niciodată, *nici măcar o dată* lumina farului stinsă.

Până în ziua aceea.

Am coborât pe furiş din pat, lăsând deoparte umbrele care apăsau camera şi îmi bântuiau inima. Ştiam ce făcuseră. Ştiam încă dinainte să alung ceaţa somnului din minte, dar nu puteam să accept adevărul. Era mai mult decât cruzime. Nu mi-l închipuiam pe Charlie, chiar şi acel Charlie care se întorsese cu greu din război, cu inima şi mintea mai grav afectate decât trupul, în stare de un lucru atât de mârşav. Şi mama, de la sânul căreia supsesem, cum putuse să comploteze cu el?

Atunci am văzut-o. Stătea în scaun. Mama era trează şi se uita la mine cum îngenunchez pe podeaua tare din lemn, în locul unde fusese Anna – bebeluşul nostru. Mâinile mele o căutau în zadar, ridicau cuvertura, mutau ligheanele în care o spălasem pe Emily, desfăcând perdeaua care atârna în jurul

celuilalt pat, al patului pe care-l împărţise mama cu tata. Mă privea, cu ochii trişti, plini de milă, dar cu bărbia ridicată, cu buzele strâns lipite. Apoi mi-am amintit. Mi-am amintit de o seară de vară târzie, din anul în care Charlie plecase la şcoală, în oraş, când farul lumina camera cu intermitenţe şi am auzit vocile părinţilor:

„Le-am condamnat pe amândouă. Emily n-o să se facă bine niciodată”.

Văd şi-acum scena. Emily îşi jelea sora geamănă. O jelea pe Elizabeth, care fusese îngropată sub un morman de pietre acoperite cu licheni. Era incompletă, cu un picior pe tărâmul morţilor. Era un spirit în lumea celor vii. Iar eu nu eram decât o înlocuitoare care nu avea să fie niciodată de ajuns, o ofrandă din partea Lacului. În toţi acei ani. Cum de nu mi-am dat seama? Cum de n-am înţeles momentele în care Emily rătăcise, cutreierând insula, expunându-se tuturor primejdiilor ei, stâncilor, apei şi fiarelor sălbatice. Şi bărbaţilor. Băieţilor.

„Ar fi trebuit s-o laşi să moară”.

Mama n-ar fi acceptat niciodată copilul lui Emily.

— Ce-ai făcut cu ea?

Am încercat să şoptesc, dar furia clocotea în mine şi cuvintele au ieşit aspre, rămânând în gât şi făcându-mă să mă înec. Emily a tresărit. Mâna i s-a mişcat. O căuta.

— Îi va fi mai bine aşa.

Glasul mamei era rece, dispreţuitor.

— Mai bine, fără mama ei?

Mama a scos un mormăit.

— Mama ei nu e în stare. Nu-şi poate purta ei de grijă, darămite unui copil.

— Ea mea în aceeaşi măsură în care e a lui Emily, în aceeaşi măsură în care eu şi Emily suntem una şi aceeaşi. Cum ai putut să mi-o iei?

S-a ridicat, încet, anevoie.

— Nu e copilul tău.

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre scări, urcându-le încet, metodic. Faptul era consumat. Decisese că era timpul să se ocupe de far în cele câteva ore care mai rămăseseră până la răsăritul soarelui, să revină la firea ei conştiincioasă, să fie vigilentă, responsabilă.

Nu mă mişcasem din loc. Eram încă ghemuită pe podea, lângă

pat. Paşii ei răsunau.

— Te înşeli. De data asta n-am şoptit. E a noastră, a mea şi a lui Emily. Nu ai niciun drept asupra ei.

Emily era trează. Stătea pe pat. Căuta cu privirea, mă vedea pe podea, o vedea pe mama urcând scările, simţea liniştea dinspre farul stins şi căldura înăbuşită a tăciunilor aprinşi din sobă. Şi ştia că Anna dispăruse. Şi-a tras genunchii la piept şi a început să se legene.

Mama continua să urce.

— Unde este?

Ţipam, iar vocea mea trecea prin lumina zorilor, se lovea de stânci şi plutea peste lac. Ea urca în continuare.

Am început s-alerg pe scări, urcând câte două deodată. Mama-şi târâia picioarele mai repede decât credeam eu. Când am ajuns-o din urmă, era deja sus. Se pregătea să aprindă lumina farului; canistra cu combustibil era deschisă. A turnat nişte combustibil în rezervor. Era întoarsă cu spatele spre mine. A pus canistra pe podea şi a luat cutia cu chibrituri de pe poliţă.

* * *

Mă opresc din vorbit. Nici nu ştiu dacă fata mai e în cameră. Tace. Oare ascultă? Cuvintele astea n-au mai prins viaţă; rostindu-le, le fac să devină realitate şi mi-e teamă. Le-am lăsat să zacă în beznă, ascunse în cele mai adânci colţuri ale minţii mele, îngropate, prăfuite şi trecute sub tăcere – nu le pot nega, dacă apuc să le dau contur, formă şi sonoritate. Nu am spus nimănui.

M-am gândit adesea la ziua aceea. Mi-a bântuit visele. Am derulat în minte scena aia iar şi iar, am trăit-o în întunericul a o mie de nopţi. Îmi aduc aminte. Dar nu sunt sigură că îmi amintesc adevărul. Parcă aş fi trăit un vis din care te trezeşti prea devreme, unul în urma căruia rămâi scăldat în sudoare, cu inima bătând să iasă din piept. Apoi zaci în pat în întuneric, încercând să chemi înapoi somnul, îţi plăsmuieşti visul până când are un final care te mulţumeşte, care nu te tulbură şi abia atunci poţi să adormi din nou liniştit şi să laşi rămăşiţele lui să se piardă în depărtare, precum ceaţa de dimineaţă. Am plăsmuit un adevăr? Unul cu care să pot trăi? Am trăit oare momentul de atâtea ori încât închipuirea mea a devenit adevărul – un adevăr pe care mi-l doresc? Trebuie să fiu sinceră. Nu ştiu. Nu ştiu care este adevărul. Nu ştiu cine a aprins chibritul. Nu ştiu cum s-a

vărsat combustibilul. Nu ştiu dacă eu am împins-o sau ea m-a împins pe mine. Nu ştiu.

Aşadar, vorbesc în continuare.

* * *

A deschis cutia şi a luat un chibrit, apoi s-a întors spre mine. Tremuram din cap până-n picioare. Tot corpul îmi fremăta, iar gura-mi era atât de uscată încât îmi era greu să vorbesc.

— Unde e?

O auzeam pe Emily dedesubt. Frumoasa Emily cea tăcută scotea cele mai ciudate sunete posibile, în timp ce mergea împleticit prin cameră, şi-i vedeam mişcările de parcă s-ar fi aflat în faţa mea, luându-mă doar după ecoul acestora pe scări; zgomotul scaunelor pe podeaua din lemn, cărţile tatei care cădeau de pe rafturi, vase sparte, zdrăngănit de oale. Căuta, întocmai ca mine.

— Unde e?

M-am apropiat şi am apucat-o pe mama de mână. S-a tras înapoi, s-a întors spre far şi a frecat capătul chibritului de hârtia aspră din lateralul cutiei. Am văzut scânteile pornind din urmă şi începând să pâlpâie până când chibritul a luat foc, înconjurat de lumina galbenă care s-a aprins fulgerător, apoi a ars în continuare, cu o flacără domoală. Mama se îndrepta spre poliţa de deasupra şemineului, cu spatele la mine, ca să nu-i văd faţa. Mă ignora. Se terminase. Relaţia dintre noi nu mai exista. Aveam să ne vedem fiecare de treaba noastră. Charlie avea să devină paznicul farului, să aprindă lumina cea mare peste Lacul Superior, să marcheze pericolele, să lumineze calea tuturor vaselor care străbăteau valurile, aşa cum făcuserăm mii şi mii de nopţi la rând. Aveam să ne îngropăm morţii, să văruim clădirea şi să lustruim lentila mare a farului. Aveam să pescuim, să vânăm şi să plantăm cartofi în grădină. Emily avea să rătăcească, iar eu aveam s-o găsesc. Aveam s-o găsesc mereu. Avea nevoie de mine.

Dar eu aveam nevoie de Anna. Povestea nu se terminase. Treaba mea încă nu se terminase. Nu aveam de gând să mă las trecută cu vederea. Am apucat-o din nou pe mama şi am întors-o cu faţa spre mine. O auzeam pe Emily urcând treptele. O auzeam pe fiecare treaptă, cu paşi regulaţi.

— Unde e fiica noastră?

Vocea îmi tremura.

— Nu e fiica ta.

Avea chibritul în mână.

Acesta arunca scântei ce i se reflectau în ochi şi i-am înfruntat privirea, puternică.

— Nici măcar nu are acelaşi sânge cu tine.

Cuvintele ei m-au izbit. Şi mi-am dat seama. Mi-am dat seama că era adevărat. Într-un fel, am ştiut în tot acel timp. Apoi, chibritul a căzut. A sărit o dată, s-a învârtit pe marginea recipientului cu alcool, s-a răsucit, arzând, a căzut în canistră, a plutit şi-a rămas în combustibil. L-am privit o veşnicie. Emily a ajuns în vârful scărilor. Era lângă mine. A văzut chibritul căzând. L-a văzut parcă prins într-un dans pe marginea canistrei. L-a văzut suspendat.

Am văzut strălfulgerarea flăcărilor dedesubt. Am văzut-o pe mama, o siluetă în capătul scărilor, în timp ce cădeam pe spate, apoi nu am mai văzut nimic.

Flăcările au cuprins repede plăcile din lemn de brad care alcătuiau pereţii turnului farului. Au ajuns şi-n pod, la ziarele adunate de tata timp de zeci de ani şi le-au mistuit şi pe acelea. Au năvălit pe ferestre şi au aprins tufele de liliac pe care tata le plantase cu ani în urmă, apoi au trecut în partea cealaltă şi au continuat să ardă clădirea unde era staţia de ceaţă. Numai casa ajutorului de paznic a scăpat de furia flăcărilor.

Îmi aduc aminte frânturi răzleţe din cauză că mi-am tot pierdut şi recăpătat cunoştinţa. Chipul lui Emily, aplecată asupra mea. Sunetul flăcărilor şi pocnetele puieţilor de brad de balsam[114] care stăteau între stânci ca nişte torţe. Strigătele lui Charlie. Vela albă a lui *Sweet Pea* deasupra mea, în contrast cu cerul albastru-violet. Mirosul înecăcios al fumului ce se lipise de mine, de Emily. În depărtare, peste Lac, însăşi clădirea farului, în întregime, luase foc, arzând cu flăcări portocalii, pe când zorii urmau să se ivească.

Atunci am văzut pentru ultima oară insula Porphyry.

* * *

— Am petrecut luni de zile în spital. Arsurile de pe spate şi piept îmi provocau o durere cumplită, încât mi-am dorit moartea. Mi s-a spus c-am strigat, în somnul indus de morfină, am strigat-o pe Emily. Ştiam, în adâncul fiinţei mele, că nu aveam acelaşi sânge, că nu eram gemene. Dar asta nu schimba

[114] Nume dat câtorva specii de brazi răspândite în America de Nord (n.tr.).

faptul că în toate privinţele, Emily şi cu mine eram surori. Aşa c-am supravieţuit. Am supravieţuit pentru Emily.

Închid ochii, ochii ăştia care nu-mi mai folosesc la nimic şi care încă nu se pot dezlipi de amintirile care mă bântuie.

— Charlie a instituţionalizat-o. Au internat-o la Spitalul de Psihiatrie Lakehead[115], au închis-o acolo.

Fac o pauză.

— Au dat vina pe ea pentru incendiu. Pentru moartea mamei.

Abia şoptesc.

— Nu le-am spus niciodată adevărul.

Fata nu spune nimic. Nici nu mă condamnă, nici nu mă consolează.

— Când mi-am revenit suficient încât să fiu externată din spital, Charlie plecase. Abia după un an le-am scris lui Alfred şi Millie şi am reuşit s-o externăm pe Emily de-acolo. Nu am putut să mai aflu nimic despre Anna – nimeni nu putea să-mi spună ce se întâmplase cu ea.

55.

Morgan

Stăm în tăcere preţ de o clipă şi ascultăm respiraţia chinuită a lui Emily. Îmi dau seama că Elizabeth a făcut un mare efort ca să spună partea asta de poveste. Dar paznicul farului mai avea ceva de adăugat. Povestea lui nu s-a încheiat. Ea aşa crede, dar nu e aşa; ceea ce urmează e lucrul pe care aşteptam să i-l spun.

— Mai e ceva, spun eu. Mai e...

Tocmai când mă pregătesc să-ncep să citesc, Emily se mişcă, iar cuvintele lui Andrew Livingstone trec sub tăcere. Acei ochi cenuşii tulburători se deschid şi, deşi încă o ţine pe Elizabeth de mână, privirea lui Emily se îndreaptă spre mine, mă fixează şi nu mai pot vorbi nici să vreau. Degetele ei subţiri şi palide îmi caută mâna. Pleoapele i se îngreunează şi adoarme din nou, cu o mână în mâna surorii ei şi una în a mea.

Nu mai citesc.

* * *

[115] Spitalul de psihiatrie din oraşul Thunder Bay (n.tr.).

Afară, furtuna se dezlănţuie, chiar sub fereastră, dincolo de perete, dar cumva foarte, foarte departe. Stăm acolo, toate trei, ţinându-ne de mâini. Jurnalul, din care n-am mai citit, îmi zace în poală.

Emily îşi dă ultima suflare undeva după miezul nopţii. E atât de senină, încât nici eu, nici Elizabeth nu ne dăm seama când se întâmplă.

* * *

Rămânem în camera lui Emily mult timp după ce a murit. Niciuna dintre noi nu vrea să facă următorul pas, să se ridice, să meargă mai departe, să plece. Elizabeth îmi vorbeşte despre demenţa de care suferea Emily şi-mi spune că timp de luni de zile, chiar ani, starea acesteia s-a înrăutăţit în aşa hal încât erau zile în care n-o recunoştea nici măcar pe ea. În timp ce lacrimile îi curg pe obrajii plini de cute, îmi spune că i se pare c-a pierdut-o demult, dar tot îi vine greu să-şi ia rămas-bun.

După ce asistentele vin şi-i acoperă faţa lui Emily şi o ajută pe Elizabeth să ajungă în pat, mă culc pe scaun, în camera lui Elizabeth. Îmi aduc aminte s-o sun pe Laurie şi să-i spun că nu ajung acasă, că vreau să rămân cu domnişoara Livingstone. Sună jalnic, de parcă aş încerca să găsesc o scuză, o vrăjeală, ca să rămân la vreun chef. Dar n-am mai sunat-o – cu sau fără scuze – deci m-aştept să mă creadă. Îmi zice că se bucură c-am sunat-o şi că sunt în siguranţă. Şi că o să lase uşa de la intrare descuiată, pentru orice eventualitate.

Noaptea, Marty a intrat de câteva ori să ne verifice. Nu l-am văzut sau auzit, dar m-a acoperit cu cuvertura. Până dimineaţă, furtuna s-a liniştit. Stau în camera lui Elizabeth şi sorb dintr-un ceai.

— Într-un fel, spune ea, am ştiut întotdeauna. Dar am refuzat să mă las bântuită de mormântul unui copil, de ultimele cuvinte ale mamei – să petrec o viaţă întreagă întrebându-mă: „Oare cine sunt?”

Îşi aşază ceaşca de ceai lângă stiva de jurnale. Sunt toate acolo, în afară de cel pe care îl am eu; cel în care scrie adevărul.

— Doar de când au găsit-o pe *Wind Dancer* şi cuvintele tatei au ieşit din mormânt, a apărut misterul şi m-a făcut să mă întreb. Dar e irelevant, nu-i aşa? Ştiu cine sunt. Am ştiut în tot acest timp.

Ia jucăria care stătea pe teancul de jurnale, iar mâna îi

tremură uşor, făcând-o să scoată un sunet abia auzit.

— Sunt viaţa pe care-am trăit-o. *Sunt* Elizabeth.

Emily ştia. Cumva, ştia. Şi în felul ei, mă ruga să nu spun nimănui.

Elizabeth îmi dă jucăria, iar eu o întorc pe partea cealaltă ca să citesc numele.

Anna. Fiica lui Robert Larkin de la Larkin and Sons Shipping. Era la bordul vasului *Kelowna,* când s-a scufundat aproape de insula Porphyry. I-au spus numele ei, i l-au cântat. Făcea parte din fiinţa ei. Şi şi-a adus aminte.

— Păstreaz-o tu, a spus Elizabeth. Pentru mine nu înseamnă nimic; nu am nicio amintire legată de ea.

Şi chiar nu avea. Obiectul acela nu îi aparţinuse vreodată.

* * *

Au trecut patru zile de când am găsit-o pe Emily rătăcind prin furtună, în noaptea în care a murit. Am coborât pe chei şi stau pe stâncile din capătul Debarcaderului 3. Viscolul a durat doar o zi şi apoi a ieşit soarele care a încălzit suficient atmosfera încât să transforme zăpada într-o fleşcăială mizerabilă. Dar tot e frig. Al dracului de frig ca să stau afară, lângă Lac. Cu toate astea-s aici.

După ce străzile au fost deszăpezite şi maşinile au reuşit să iasă de sub troienele în care erau îngropate, Marty m-a dus cu maşina până acasă. Atunci mi-am dat seama că nu mai am vioara.

Când m-am oprit a doua zi la Azilul Boreal, Marty mi-a dat-o. Sunase la depoul de autobuze şi au reuşit să-i dea de urmă. S-a dus până acolo cu maşina şi a luat-o. Sunt recunoscătoare c-am recăpătat-o – vioara. Dar de fapt muzica e aceea care-mi vorbeşte şi aproape c-o pierdusem cândva, demult. N-o s-o mai pierd. Face parte din mine.

Marty m-a rugat să pictez gardul. Am crezut că face mişto, dar vorbea serios. A spus c-ar fi fain să aibă un fel de pictură murală – că suprafaţa albă cere nişte culoare. Am ieşit şi am privit în tăcere gardul şi toată munca noastră, în timp ce vântul viscolea zăpada în jurul nostru. Cerul era destul de senin încât să pot distinge liniile şterse ale libelulei mele – ale libelulei lui Emily – sub stratul alb.

— Ştii, mi-a zis el, când pictezi peste ceva, chestia aia nu dispare de tot. Rămâne acolo. Toate straturile de culoare, toate

zgârieturile şi ciobiturile, chiar şi lemnul care se-ascunde dedesubt, conturează pictura de deasupra, ba chiar o inspiră, dar nu o definesc. Asta face pictorul.

S-a uitat la mine cu ochii ăia de safir sclipind sub sprâncenele-alea stufoase.

— Asta ţine de artist.

Ştiu că nu se referea la garduri.

Nu sunt talentată, ca Emily, dar faptul că îi pot duce mai departe opera şi că povestea ei poate ieşi la iveală prin mine mă motivează. Deja am în minte ce vreau să fac. Cred c-o să pictez ambele libelule, una mai mare, alta puţin mai mică. „Surori în zbor”. Mi se pare că se potriveşte.

Un corb stă chiar pe marginea unui maldăr de zăpadă, cu penele ciufulite. Nu scoate niciun sunet din ciocul gros şi negru. Îşi desface aripile şi le-aud cum taie aerul pe când îmi zboară deasupra capului şi se face nevăzut deasupra oraşului. Marty şi Elizabeth vor veni în curând. Marty a fost cel care-a sugerat să-mprăştiem cenuşa lui Emily şi pe a lui Charlie în apă, şi cred că le-ar fi plăcut asta. Corzile viorii sper că-mi vor permite să cânt, pe temperaturile-astea.

Apa e de un albastru pur astăzi, zici că-i gheaţă lichidă. Am jurnalul. Îl deschid la pagina unde care scrie despre Charlie şi surorile lui şi o citesc pentru ultima dată.

Sâmbătă, 11 decembrie – Lil a rămas la pat aproape o săptămână întreagă, dar febra i-a scăzut şi acum ştiu că gripa a trecut şi suntem pe drumul spre însănătoşire. În curând o să se pună pe picioare şi va munci din nou în gospodărie. Slavă Domnului că n-am mai avut parte de morţi. Nu i-am povestit nimic despre copil, nici despre femeia pe care-am aruncat-o în mare. Voi avea timp să-i spun toate astea când se va înzdrăveni. Şi-apoi, ce-i făcut e bun făcut şi sunt recunoscător pentru darul care mi-a readus fiica la viaţă, a făcut-o să fie completă, i-a umplut golul lăsat de pierderea surorii gemene. Peter ştie. Îmi dau seama de asta când se uită la ele; ştie că fetiţa cea mică nu e câtuşi de puţin sora lui. Nu spune nimic. Asta îi e firea. Dar Charlie nu-şi aduce aminte că Elizabeth a murit. Încă delira din cauza febrei când i-am luat trupuşorul rece de lângă Emily şi l-am pus în loc pe cel dătător de viaţă, al altui copil. Da, seamănă între ele destul de mult, cu părul negru ca pana corbului, pielea

deschisă la culoare şi trăsăturile lor delicate. Dar nici măcar gemenele nu semănau atât de bine, *Elizabeth fiind mai mare şi mai puternică. Acum Emily e mai mare. Aşa că azi, când Charlie şi-a făcut curaj să coboare din pat şi s-a uitat în jos, la fete, când le-a vorbit şi le-a mângâiat pe obraji cum face de-obicei, le-a confundat. Ca să păstrez secretul întunecat şi ca să mă asigur că nu-l ia gura pe dinainte pe băiatul nostru*, *care-i învăţat cu sporovăială*, *o să fac ceea ce trebuie – de dragul lui Emily. Va lua numele surorii sale moarte şi-l va da pe-al ei copilei din Lac.*

Rup pagina din jurnal. Doamne, e atât de logic, pe bune! Aşa se explică felul ei de-a fi, faptul că nu şi-a găsit niciodată locul, rătăcind prin viaţă, captivă în lumea ei, tăcută, cu excepţia momentelor în care stătea de vorbă cu vântul, cu copacii sau cu animalele. Acum înţeleg de ce Lacul o atrăgea şi o îngrozea în aceeaşi măsură; aproape c-a ucis-o. Iar când vasul *Hartnell* a eşuat şi ea petrecea zi după zi umblând pe ţărm, retrăia toate acele momente. I-a dat chiar şi copilului numele acela din trecutul ei. Emily îşi amintise de el. Îşi amintise că ea era Anna.

„Ar fi trebuit s-o laşi să moară”.

Cuvintele mamei lor au bântuit-o pe Elizabeth; i-au dat un scop în viaţă. A devenit protectoarea surorii ei, purtătoarea de cuvânt, a sacrificat totul pentru ea. La început, nu Elizabeth a trăit pentru Emily; Emily a trăit pentru ea.

Dar în cele din urmă, paznicul farului nu a vrut s-o lase pe niciuna dintre ele să moară; nici pe Elizabeth, nici pe Emily, nici pe Anna. S-a asigurat că toate aveau să supravieţuiască într-un fel, chiar dacă astfel el era nevoit să trăiască în umbra unei minciuni.

Charlie ştia adevărul. În mod sigur. De-aia s-a întors după jurnale când a fost descoperită epava vasului *Kelowna.* Voia ca, după atâţia ani, să-i spună lui Elizabeth. Probabil le citise atunci când s-a întors pe insulă, după război. Oare se considera vinovat pentru secret? Avea doar vreo cinci ani pe-atunci. Era prea bolnav ca să-l fi văzut pe paznicul farului luând-o pe mica Elizabeth, care murise, din pătuţ şi înlocuind-o cu un alt bebeluş, mai mic, un bebeluş care ajunsese pe ţărm în timpul unei furtuni; n-avea de unde să-şi dea seama. Credea că sunt gemenele, surorile lui. Şi presupunea că fata mai mare era Elizabeth. Nici n-avea cum altfel. De ce să fi crezut altceva? Şi-n

felul acesta, copila care s-a născut Emily devine sora ei moartă, Elizabeth. Iar fiica lui Robert Larkin, fetiţa numită Anna, răpită din ghearele Lacului, dar şi din sânul familiei, devine Emily.

Rup pagina în bucăţi, pe care le arunc apoi în Lac. Se împrăştie pe suprafaţa apei, mişcându-se în sus şi-n jos pe unde, ca prinse într-un dans. Nu se topesc ca fulgii de nea, dar se îndepărtează după o vreme, ducând cu ele şi adevărul.

56.

Arnie Richardson

Lasă în maşină bătrânul câine şi porneşte pe drumul ce trece prin faţa CN Station[116], legându-şi strâns fularul în jurul gâtului şi sprijinindu-se în baston. Le vede pe ţărmul insulei, la capătul Debarcaderului 3. Bătrâna e într-un scaun cu rotile. E Elizabeth Livingstone, o cunoaşte. E şi o fată acolo, cântă la vioară, în ciuda vântului rece. E o ceremonie discretă, care n-are nimic de-a face cu atenţia de care s-a bucurat în întreaga lume vestea morţii lui Emily Livingstone, celebra artistă.

Îi cunoaşte bine opera. I-a urmărit cariera pe cât de bine a putut şi are chiar o mică reproducere, după o operă de-a ei, atârnată în cabana de pe Silver Islet. I-a fost tare greu să o găsească. Să le găsească. A fost şi mai greu să redacteze o scrisoare, aşa că a ajuns să le trimită un simplu bilet, în care le spunea unde-şi pot găsi bunurile de pe insula Porphyry, în caz că aveau de gând să se întoarcă vreodată. A trimis biletul impresarului lui Emily, la galeria din Londra, unde îi era expusă opera. Atunci când cineva a revendicat bunurile, cu câţiva ani în urmă, a fost sigur că primiseră biletul şi că s-au întors. Dar avea mai multe să le spună.

Copila n-a stat mult timp cu el. A ţinut-o puţin în braţe, în noaptea aceea de mai, în care Charlie a bătut la uşă când era încă întuneric, înainte de ivirea zorilor, spunând că fetiţa era responsabilitatea familiei. Mama şi tatăl lui s-au ocupat de tot. N-au pus întrebări; nu le stătea în fire şi aveau felul lor în care-şi rezolvau problemele. La urma urmei, trebuiau să-şi păstreze

[116] Fosta gară din oraşul Thunder Bay, actualmente considerată clădire istorică (n.tr.).

reputaţia. După câteva zile, când le-a fost eliberat certificatul de naştere, focul încă ardea mocnit pe insula Porphyry, iar mama bebeluşului fusese instituţionalizată şi declarată inaptă pentru a creşte un copil. La numele tatălui au trecut David Fletcher, iar la ocupaţie, ajutor de paznic. Arnie nu i-a contrazis. A fost adoptată de un cuplu din Ottawa. Mama a ales numele Isabel. La un moment dat a făcut câteva investigaţii, trimiţând câteva documente dactilografiate oficios, pe foi ce purtau antetul firmei sale. A aflat că femeia murise de cancer, cu ani în urmă.

O vreme rămâne pe loc, uitându-se la micul grup de oameni de pe marginea insulei, ascultând acordurile în surdină ale viorii, purtate de briză. Ar vrea să meargă spre ele, să discute cu Elizabeth. Dar în loc să facă asta oftează şi se întoarce, îndreptându-se spre maşină. Labradorul îl întâmpină cu bucurie.

57.

Epilog: Morgan

Elicopterul plonjează în jos, zburând aproape de suprafaţa Lacului şi în cască aud vocea pilotului:

— În faţă e insula Porphyry.

Turnul înalt şi alb se observă uşor, ca şi clădirile cu acoperişuri roşii împrăştiate pe marginea stâncoasă a insulei. Lacul e turcoaz, iar pe porţiunile din apropierea ţărmului, unde apele sunt puţin adânci, are nuanţe verzi. În timp ce ne-apropiem de platforma de aterizare dinspre est, văd Uriaşul Adormit, o siluetă purpurie, sprijinită de capătul Silver Islet. Mi se pare ciudat să-l văd din unghiul ăsta, zici că mă uit din cealaltă parte-a unei oglinzi.

Ştiu că nu mai e cum era odată. Casa şi turnul farului în care-a locuit ea au dispărut, au ars în incendiu. Au construit o locuinţă nouă pentru ajutorul paznicului, cred că undeva prin anii ’60, deci trebuie să se fi dus şi-aia. Dar asta şi-a şi dorit.

În poală ţin urna.

Au trecut cinci ani de când ne-am adunat pe chei, ziua aceea rece, din noiembrie. Doamne, mi se pare c-a trecut atât de mult timp!

N-am putut să-l conving pe Marty să vină. Mi-a zis că-şi luase deja rămas-bun şi a băgat o scuză cu repararea unei scule, dar ştiam că face pe el la gândul c-ar zbura cu elicopterul. Elizabeth a aranjat totul înainte să moară. Am vorbit despre asta când eram acasă, în timpul săptămânii de lectură de la universitate. M-a pus să-i promit, dar nu era nevoie – aş fi făcut-o oricum. Cred că ştia asta.

Elicopterul rămâne pentru o perioadă scurtă în aer, apoi aterizează pe platforma de pe marginea insulei, iar elicea începe să încetinească.

— Stai cât simţi nevoia.

Pilotul umblă la comutatoare şi manete, apoi m-ajută să-mi desprind centura. Îmi scot căştile, deschid uşa şi cobor. Nu mă urmează nimeni; doar eu şi Elizabeth mergem spre clădiri, printre stânci.

Farul a fost automatizat cu ani în urmă, iar în case nu mai locuieşte nimeni. Dar a trecut cineva, ca să cureţe. Totul e zugrăvit proaspăt, liliacul a înflorit, iar iarba a fost tunsă.

M-am aşezat pe fundaţia din beton de sub turnul farului şi privesc peste Lac. În depărtare, văd un cargobot. Se îndreaptă spre Thunder Bay, tăind apa rece şi lăsând o dâră de spumă în urmă. La distanţă, se vede insula Pie.

Totul mi-e atât de cunoscut, de parc-aş mai fi fost aici.

M-am întors acasă de la şcoală în urmă cu câteva săptămâni. Parcă m-ar fi aşteptat să mă întorc, să termin cu toate examenele, să am timp să stau cu ea, să-i povestesc despre cursurile mele, despre colegii de cameră şi despre trupa în care cânt acum. Mi-a cumpărat un cadou de absolvire. Mi-am dat seama c-a dat şi Marty o mână de ajutor, dar ea-i spusese ce să-mi cumpere. O vioară electrică albastră. Mi-a zis că n-a putut să-nţeleagă niciodată genul de muzică pe care-l cântam, că, deşi-i bătrână, e-n stare să înveţe o grămadă de lucruri noi, dar n-au cum să-i placă zdrăngănelile chitarelor sau zgomotul percuţiei, atât timp cât există muzica lui Paganini şi Bach. I-am arătat că pentru a ne compune muzica ne inspirăm din clasici, dar n-a făcut decât să se strâmbe la mine, să clatine din cap. M-a făcut să râd. Ştiu că glumea cu mine. Ştiu cât de mândră e... era. Vioara albastră îmi spune asta.

Şi Laurie s-a bucurat să mă vadă. Acum am casa mea, dar câteodată merg în vizită la ea sau ne întâlnim la câte-o cafea.

Ea şi Bill n-au mai luat copii în plasament. Probabil că eu şi Caleb i-am epuizat. Zice că nu-i aşa şi zâmbeşte, dar e un zâmbet de om obosit.

În urmă cu câţiva ani, Elizabeth a primit o scrisoare. Era din partea firmei lui Arnie Richardson şi fusese scrisă cu mulţi, mulţi ani în urmă, dar rămăsese netrimisă. Erau câteva acte-acolo, inclusiv o copie ştearsă după certificatul de naştere al Annei, fetiţa lui Emily. Au botezat-o Isabel. Eu şi Elizabeth nu ne dădeam seama ce-a crezut bunicul meu, când fata i-a apărut la uşă, crezând că el era tatăl. Dar ştia suficient de multe încât să-şi dea seama ce se întâmplase şi cine era. Aşa că a luat-o la el. A iubit-o. Şi pe mine m-a iubit. Mă-ntreb dacă i-a povestit despre mama ei, despre perioada pe care a petrecut-o alături de ea pe insula Porphyry. Mă-ntreb dacă i-a arătat desenul cu libelulele pe care ea i-l strecurase pe sub uşă când era ajutor de paznic; cel pe care el îl ţinea ascuns în geanta mea pentru vioară.

Emily mă cunoştea. Ştia cine sunt. Nu ştiu de unde, dar ştia, sunt sigură de asta. Vedea lucruri despre care alţii nici măcar nu ştiau că există. În ziua aceea, când am găsit-o în viscol, a fost de parcă *ea* m-ar fi găsit *pe mine.* Marty spune că semăn cu ea. Că avem ochii de culoarea Lacului.

E mult de mers pe jos până în port, iar nenorociţii ăştia de ţânţari au luat-o razna de tot. Aproape că-mi vine s-o las pe Elizabeth în mijlocul drumului, ca să termin de tot cu povestea asta. Hangarul vechi pentru bărci e încă în picioare. E cam şubrezit, dar a fost la rându-i zugrăvit, iar docul a fost reparat. Găsesc cărarea din partea de est, care duce spre plajă, şi mă aşez pe ea, privind spre insula Dreadnaught.

N-am luat vioara cu mine. Nu am simţit nevoia s-o fac. Muzica e aici; e în valuri, în vânt şi-n cântecele păsărilor. Şi în amintirile mele.

Ajunsă aici, mă hotărăsc să n-o să fac aşa cum m-a rugat ea. Nu întocmai.

Uşa elicopterului e deschisă, dar sunt asigurată cu centurile. Când trecem prima oară pe-acolo, pescăruşii se ridică în aer, iar din aripile albe par că le ies scântei. Pe urmă, elicopterul se întoarce şi zburăm din nou deasupra insulei Hardscrabble. Deschid urna şi mă aplec îndeajuns încât să vărs praful cenuşiu peste margine. Pluteşte în aer, trecând peste mormanul de pietre acoperite de licheni, unde o cruce învechită de vreme

marchează mormântul micuţei Elizabeth Livingstone. O rafală de vânt poartă norul de cenuşă şi duce o parte din el pe suprafaţa Lacului Superior. Lacul dă impresia că dansează, sclipind de parc-ar fi străbătut de o mie de raze de lumină.

Elizabeth şi Emily.

Sunt din nou împreună.

Nota autoarei

Deşi romanul *Fiicele paznicului* a fost inspirat de bărbaţii şi femeile din Canada care au fost paznici ai farurilor de pe Marile Lacuri, la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, el reprezintă, mai presus de orice, o operă de ficţiune. Prin urmare, pentru a spune povestea familiei Livingstone, mi-am permis să modific unele lucruri.

Insula Porphyry este ultima dintr-un lanţ de cinci insule care se întinde dincolo de peninsula Black Bay, pe ţărmul nordic al Lacului Superior. Farul serveşte drept reper pentru canalul de transport lacustru de la nord de Isle Royale, care duce la fostele comunităţi Port Arthur şi Fort William, pe locul actual al oraşului Thunder Bay. A fost al doilea far construit pe partea canadiană a Lacului Superior şi a luminat pentru prima oară apele din apropierea Black Bay în 1873. Andrew Dick, care a ocupat funcţia de paznic între 1870 şi 1873, a lăsat în urmă câteva jurnale personale care cuprindeau gânduri despre perioada petrecută la far alături de soţia lui băştinaşă, Caroline, şi de cei zece copii ai lor. Jurnalele au fost descoperite după ani de zile, iar două volume sunt expuse la Thunder Bay Museum.[117] Aceste jurnale au servit drept sursă de inspiraţie pentru romanul *Fiicele paznicului.* Primul far nu mai există, fiind înlocuit pe la mijlocul secolului şi, deşi a servit drept reper, în carte a suferit câteva modificări, în special aceea că a fost făcut să lumineze intermitent.

La începutul secolului XX, transportul pe Lacul Superior era foarte profitabil. Nave încărcate cu minereu de fier, cherestea şi grâne se lansau în curse spre diverse destinaţii, trecând pe lângă suratele lor, ce se întorceau încărcate cu echipamente, încălţăminte şi ceai. Asta se întâmpla în zilele dinainte ca tehnologia să-şi facă simţită prezenţa pe punţile navelor, înainte de GPS, sateliţi şi radio în zonele marine. Căpitanii îşi planificau traseele pe hărţi, se orientau cu ajutorul reperelor şi se ghidau după busole, folosindu-se de jurnalele de bord pentru a calcula distanţa pe care o parcurgeau. Se foloseau de sextanţi şi rigle de calcul, instrumentele lor, şi postau santinele ce-aveau

[117] Muzeul din oraşul Thunder Bay a fost deschis pentru prima oară în 1908 (n.tr.).

misiunea să scruteze orizontul, uitându-se după faruri şi alte vase.

În timp ce farul transmitea un reper luminos peste apele întunecate, semnalul de ceaţă era acela care anunţa vasele ce treceau de prezenţa navelor ce deveneau aproape invizibile sub vălul de ceaţă pentru care insula Porphyry era faimoasă. Aici mi-am permis din nou să modific anumite detalii legate de farul din Porphyry Point, pentru că primul diafon pentru ceaţă a fost pus în funcţiune în 1908, nu în 1918, aşa cum scrie în carte.

Comunitatea Silver Islet, aflată în apropiere, joacă un rol important în poveste şi are la rândul său o istorie bogată, marcată de tragedii şi de personaje fascinante. A fost întemeiată în anii 1870 pentru a răspunde nevoilor minei de pe Silver Islet, mină care a funcţionat până în 1884, când un transport de cărbuni pentru iarnă n-a mai reuşit să ajungă înaintea încheierii sezonului de transport. În cele din urmă, rezerva de combustibil s-a epuizat, pompele care împiedicau inundarea puţurilor miniere s-au oprit, iar Lacul a pus stăpânire pe mină. Cum preţul argintului scădea tot mai mult, aceasta nu a mai fost deschisă. Câţiva ani mai târziu, casele şi firmele ce-şi deschiseseră sedii pe chei au fost cumpărate şi transformate în cabane de vacanţă.

În adâncurile îngheţate ale Lacului Superior sunt multe epave, iar vasele *Kelowna* şi *Hartnell*, despre care este vorba în carte, sunt de fapt rezultatul cumulat ăl mai multor episoade cu vase scufundate în apropierea insulei Porphyry. Am făcut asta de dragul povestirii.

Lacul Superior are în carte imaginea care l-a consacrat; imprevizibil, frumos, întins, măreţ şi capricios. S-a spus adesea că nu renunţă la morţii lui, dar îi sunt recunoscătoare pentru că a fost dispus să-mi împărtăşească poveştile sale.

virtual-project.eu

violin